

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Φύλλο 520 1,00 €

Εφημερίδα της Οργάνωσης Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας

Μεροκαματιάρης ζητάει τα δεδουλευμένα και συλλαμβάνεται για εκβιασμό

**ΝΑ ΚΑΤΑΒΛΗΘΟΥΝ ΤΑ ΔΕΔΟΥΛΕΥΜΕΝΑ
ΣΤΟΝ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΟ**

**ΝΑ ΕΦΑΡΜΟΣΤΕΙ Η
ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΝΟΜΟΘΕΣΙΑ**

**ΝΑ ΑΘΩΩΘΟΥΝ ΟΙ 28
ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΟΙ
ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΤΕΣ**

YES STORES: Μαζικές συλλήψεις στη συγκέντρωση αλληλεγγύης για τον απολυμένα

Πάτρα
Νικηφόρος ο αγώνας των ναυτεργατών

σελ. 4

ΟΠΕΚΕΠΕ
Δεν έχουν τέλος τα σκάνδαλα των α(χ)ρίστων της ΝΔ

σελ. 7

Παλαιστίνη
Μεγαλώνει το κίνημα αλληλεγγύης

σελ. 10

Δημοψήφισμα 2015
Το μεγάλο λαϊκό ΟΧΙ και η προδοσία του ΣΥΡΙΖΑ

σελ. 13

Την Παρασκευή 4 Ιουλίου, η αστυνομία με εντολή εισαγγελέα χτύπησε την συγκέντρωση διαμαρτυρίας για τον εργαζόμενο των YES στην Θεσσαλονίκη που διεκδικεί τα δεδουλευμένα του και την εφαρμογή της κλαδικής σύμβασης. Ο εργαζόμενος είχε βρεθεί κατηγορούμενος από μήνυση του εργοδότη για εκβιασμό. Η εργοδοσία σε συνεργασία με την ελληνική αστυνομία συνέλαβαν τον εργαζόμενο και συνάδελφο συνδικαλιστή, ύστερα από «παγίδα» του εργοδότη και της αστυνομίας για την «δήθεν» καταβολή των δεδουλευμένων. Αντί να καταβάλει τα δεδουλευμένα έκανε μήνυση στον εργαζόμενο και σε συνεργασία με το ελληνικό FBI του Μητσοτάκη συνέλαβαν τον εργαζόμενο και ένα συνδικαλιστή στην προγραμματισμένη συνάντηση. Στην δίκη που ακολούθησε ο εργαζόμενος και ο συνδικαλιστής του σωματίου επισιτισμού αθώωθηκαν πανηγυρικά. Μετά το δικαστήριο ο εργοδότης προχώρησε σε απόλυση του συναδέλφου. Στην κινητοποίηση που έγινε στο

YES Δελφών με Κωνσταντινούπολης, ο εργοδότης προέβη σε νέα μήνυση για σκοποφαντική δυσφήμιση, η αστυνομία όρμησε με δύο κλούβες ΜΑΤ, ασφαλίδες και συνέλαβε 28 συναγωνιστές εργαζόμενους και φοιτητές, και τους μετέφερε στην ΓΑΘ- προχωρώντας στην διαδικασία του αυτοφώρου. Η κυβέρνηση των σκανδάλων του ΟΠΕΚΕΠΕ, της μίζας και της συγκάλυψης του εγκλήματος των Τεμπών, της δίωξης των εργαζομένων που διεκδικούν τα δικαιώματά τους (ΠΕΝΕΝ, εκπαιδευτικοί, Χρ. Χατζόγλου, Δ. Τάσου κ.ά.) συλλαμβάνει τους αγωνιζόμενους εργαζόμενους για να εξυπηρετήσει μεγάλους και μικρούς εργοδότες και να επιβάλει τους βάρβαρους αντεργατικούς της σχεδιασμούς.

Για το σκάνδαλο του ΟΠΕΚΕΠΕ δεν βρέθηκε ούτε ένα εισαγγελέας να προχωρήσει την διαδικασία του αυτοφώρου. Για τον εργαζόμενο -που του χρωστάνε τα δεδουλευμένα του - και τους συνδικαλιστές αλληλέγγυους που διαμαρτύρονται το ελληνικό FBI και η εισαγγελία Θεσ-

σαλονίκης κινητοποιήθηκαν αστραπιαία. Αυτή είναι η αστική δικαιοσύνη, από την μια πλευρά φυλακίζει φτωχούς «μεροκαματιάρηδες» και από την άλλη μεριμνά να αθώνει υπουργούς και Κυβερνήσεις που οργανώνουν σκάνδαλα δισεκατομμυρίων ή δολοφονίες όπως στα Τέμπη.

Ο αγώνας στα καταστήματα YES στην Θεσσαλονίκη είναι αγώνας όλων των εργαζομένων και πρέπει να νικήσει. Οι εργαζόμενοι η νεολαία και τα φτωχά λαϊκά στρώματα πρέπει να οργανωθούν και να κινητοποιηθούν για να διώξουμε την Κυβέρνηση Μητσοτάκη που δημιουργεί ένα ζοφερό Κράτος Έκτακτης Ανάγκης για να τσακίσει τα δικαιώματα των εργαζομένων.

· ΝΑ ΑΘΩΩΘΟΥΝ ΟΙ 28 ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΟΙ ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΤΕΣ
· ΝΑ ΚΑΤΑΒΛΗΘΟΥΝ ΤΑ ΔΕΔΟΥΛΕΥΜΕΝΑ ΣΤΟΝ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΟ
· ΝΑ ΕΦΑΡΜΟΣΤΕΙ Η ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΝΟΜΟΘΕΣΙΑ
· ΑΝΤΕΠΙΘΕΣΗ ΤΩΝ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ
antepithesitonergazomenon.blogspot.com

Να οικοδομήσουμε την Ο.Κ.Δ.Ε. & την 4η Διεθνή

- Για την οργάνωση της αντίστασης, τη νίκη των αγώνων
- Για τον Σοσιαλισμό, μόνη διέξοδο
στην καπιταλιστική κρίση, βαρβαρότητα και παρακμή
- Για την αναγέννηση του Επαναστατικού Μαρξισμού

Εργαζόμενοι, άνεργοι, νέοι, φτωχά λαϊκά στρώματα τα τελευταία χρόνια, ιδι-αίτερα με τα μνημόνια, βιώνουμε καθημερινά την σκληρή επίθεση του κεφαλαίου. Παλιές και νέες αστικές/μνημονιακές δυνάμεις έχουν επιταχύνει την ιδιωτικοποίηση και διάλυση των δημόσιων υπηρεσιών, των κοινωνικών αγαθών, της υγείας, παιδείας, κοινωνικής ασφάλισης. Έχουν ενισχύσει τις τεράστιες ανισότητες, τον ανεξέλεγκτο πλουτισμό μιας χούφτας καπιταλιστών και πλουσίων, πατώντας στην υπερεκμετάλ-λευση και καταπίεση της εργασίας, στη λεηλασία της περιουσίας και της ζωής των φτωχών, βάζοντας χέρι σε λαϊκές καταθέσεις και αποταμιεύσεις, σπίτια, πρόσβαση σε ρεύμα, νερό, φάρμακα, στα πιο στοιχειώδη αγαθά. Οι αντιδραστικές μνημονιακές πολιτικές καταπατούν την ανθρώπινη αξιοπρέπεια, εκφυλίζουν το ήθος και τον πολι-τισμό της κοινωνίας, σπέρνουν οικονομική αποσύνθεση. Η απότομη φτωχοποίηση και εξαθλίωση μετρά εκατομμύρια ανέργους και υποαπασχολούμενους, διάλυση του «κοινωνικού κράτους» και κοινωνικού ιστού. Τα σκληρά, αντιδραστικά μέτρα (μειώσεις μισθών, κατάργηση συλλογικών συμβάσεων, όλο και χειρότερες, πιο «ελα-στικές» σχέσεις εργασίας, ποινικοποίηση και καταστολή συνδικαλισμού, απεργιών, αγώνων) έχουν χτυπήσει στην καρδιά της κοινωνίας, στον σκληρό πυρήνα της ερ-γατικής τάξης, με ξεκάθαρο στόχο το πλήρες τσάκισμά της. Με τη μαζική ανεργία και τους μισθούς πείνας, η εργατική τάξη (κυρίως οι νέοι) δυσκολεύεται ακόμα και να αναπαραχθεί.

Εργαζόμενοι, άνεργοι, νέοι, φτωχά λαϊκά στρώματα, βλέπουμε τον πόλεμο να απειλεί την επιβίωση του ανθρώπινου γένους. Εστίες πολέμου σ’ όλο τον πλανήτη αναφλέγονται απειλώντας ολόκληρη την ανθρωπότητα. Η εξαθλίωση, φτώχεια και πείνα, η μετανάστευση και προσφυγιά εξαπλώνονται δραματικά. Η παιδική εργασία, η εγκληματικότητα, ο ρατσισμός και εθνικισμός φουντώνουν. Η αλόγιστη χρήση των φυσικών πόρων από τις πολυεθνικές και τους ιμπεριαλιστές απειλεί με καταστροφή το περιβάλλον και το μέλλον της ανθρωπότητας. Η όξυνση αυτών των επιθέσεων γί-νεται μόνο και μόνο για να σώσουν οι καπιταλιστές τα κέρδη και το παρακμασμένο, σάπιο σύστημά τους από την κρίση.

Μόνο εμείς, οι εργαζόμενοι, άνεργοι, νέοι και φτωχά λαϊκά στρώματα μπο-ρούμε και πρέπει να τους σταματήσουμε. Απέναντι στα αδιέξοδα του ατομισμού και της διάιρεσης, να χρησιμοποιήσουμε τους αγώνες και την αλληλεγγύη μας. Να πο-λεμήσουμε τον νεοφιλελευθερισμό, που γίνεται όλο πιο ακραίος, τα Μνημόνια, την κρατική καταστολή και τις σύγχρονες χούντες, τον ρατσισμό, φασισμό και πόλεμο. Με όπλα τα συνδικάτα, τις επιτροπές αγώνα, τις γενικές συνελεύσεις, σε κοινωνικούς χώρους και γειτονιές. Με όλες τις μορφές αυτοοργάνωσης και τις καλύτερες παρα-δόσεις του εργατικού κινήματος.

Πρέπει να χτυπήσουμε το κακό στη ρίζα, στα μνημόνια, το ντόπιο και ξένο κεφάλαιο, την αντιδραστική ΕΕ, τον καπιταλισμό και τον ιμπεριαλισμό. Πρέπει να κα-ταργήσουμε την εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο, να κοινωνικοποιήσουμε κάτω από εργατικό έλεγχο τις μεγάλες επιχειρήσεις στους τομείς-κλειδιά (τράπεζες, ενέργεια, μέσα μεταφοράς, επικοινωνίες κ.λπ.). Να σταματήσουμε να πληρώνουμε το χρέος, να βγούμε από τον ζουρλομανδύα του Ευρώ και τη «φυλακή» της ΕΕ του καπιταλισμού/ιμπεριαλισμού, του ρατσισμού και φασισμού, της καταστολής, των επεμβάσεων και πολέμων.

Πρέπει να στρατευτούμε στον αγώνα, για να υπερασπιστούμε την εργασία, το βιοτικό επίπεδο, το δικαίωμά μας στη ζωή και στην αναπαραγωγή της εργατικής τάξης με σύγχρονους όρους. Να ανατρέψουμε τη βαρβαρότητα του νεοφιλελευθε-ρισμού, τις πολιτικές παλιών και νέων αστικών/μνημονιακών κομμάτων, τις ιμπερια-λιστικές επεμβάσεις και πολέμους. Μέσα από αγώνες, **να επιβάλλουμε τη δική μας επαναστατική κυβέρνηση, μια ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ ΤΩΝ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ. Έτσι μπο-ρούμε να εγγυηθούμε την εφαρμογή ενός ριζοσπαστικού, αντικαπιταλιστικού Προγράμματος Σωτηρίας – να ανοίξουμε τον δρόμο στη μόνη πραγματική εναλλακτική λύση, τον Σοσιαλισμό.**

Η Ο.Κ.Δ.Ε. είναι μια εργατική κομμουνιστική οργάνωση, στο ρεύμα του επι-στημονικού μαρξισμού/τροτσκισμού και της 4^{ης} Διεθνούς. Δεν έχουμε καμιά σχέ-ση με «τζάκια» και επαγγελματίες της πολιτικής, με το επίσημο κομματικό σκηνικό. Απευθυνόμαστε-Οργανώνουμε τους εργαζόμενους, άνεργους, νέους και φτωχά λαϊκά στρώματα, σε χώρους δουλειάς, σχολεία, σχολές και γειτονιές, στα κινήματα και τους αγώνες.

Είμαστε η παλαιότερη οργάνωση της επαναστατικής αριστεράς στην Ελ-λάδα (ίδρυση 1974 – ενώ το ρεύμα μας έχει ακόμα παλαιότερες, βαθύτερες ρίζες στην ιστορία του εργατικού και επαναστατικού κινήματος στην Ελλάδα). Δεν έχου-με λείψει από καμιά μικρή και μεγάλη αναμέτρηση του εργατικού κινήματος στη χώρα μας. Σε όλες τις κινητοποιήσεις και αγώνες (απεργίες, διαδηλώσεις, «αγανα-κτισμένοι» κ.λπ.) παρεμβαίνουμε με σχέδιο, υπομονή και επιμονή, προωθώντας τη ριζοσπαστικοποίησή τους, σεβόμενοι την εργατική δημοκρατία, την αυτοοργάνω-ση των μαζών, τους ρυθμούς ανάπτυξης της συνείδησής τους. Φιλοδοξώντας να οι-κοδομηθεί μια ικανή και αποφασιστική ηγεσία, ώστε οι αγώνες να φτάσουν ως την τελική νίκη.

Παλεύουμε για μια σοσιαλιστική κοινωνία, που καμιά σχέση δεν έχει με τις σταλι-νικές δικτατορίες, τα πρότυπα της σοσιαλδημοκρατίας και «κεντροαριστεράς», κάθε ρεφορμιστικό σχέδιο νέο ή παλιό, που πρόδωσαν και δυσφήμισαν τον Σοσιαλισμό.

Παλεύουμε για μια ταξική επαναστατική πολιτική, που ακόμα διαχωρίζεται αυ-στηρά από τις καταστροφικές πολιτικές των «Λαϊκών Μετώπων» («εαμική κουλτού-ρα», μέτωπα δημοκρατικά, πατριωτικά κ.λπ.), οι οποίες οδήγησαν σε ιστορικές προ-δοσίες και ήττες του εργατικού κινήματος.

Παλεύουμε για μια πολιτική διεθνιστική. Η λύση στα μεγάλα προβλήματα της εποχής μας απαιτεί την αλληλεγγύη, κοινή πάλη και ισότιμη συνεργασία της εργα-τικής τάξης και των λαών, των εργατικών, επαναστατικών και κομμουνιστικών κινή-μάτων/δυνάμεων διεθνώς. Τοποθετούμαστε κατηγορηματικά ενάντια στις ουτοπι-κές, αντιδραστικές σταλινικές θεωρίες του «σοσιαλισμού σε μία μόνο χώρα». Στην Ευρώπη, παλεύουμε για τη διάλυση της καπιταλιστικής/ιμπεριαλιστικής ΕΕ, για μια Ευρώπη ριζοσπαστική, δημοκρατική, σοσιαλιστική - για τις Ενωμένες Σοσιαλιστικές Πολιτείες της Ευρώπης.

Επιδιώκουμε μια οικονομία σχεδιασμένη από τους ίδιους τους εργαζόμενους. Μια Σοσιαλιστική Δημοκρατία, μια πραγματική δημοκρατία των «από κάτω», που θα οργανώνει την κοινωνία βάσει των πραγματικών αναγκών της πλειοψηφίας και όχι μιας χούφτας καπιταλιστών ή γραφειοκρατών. Μια σοσιαλιστική δημοκρατία πολύ πιο πλήρη, πολύ ανώτερη από το σάπιο αστικό κοινοβουλευτικό σύστημα και τον σταλινικό ολοκληρωτισμό. Αυτή είναι και η μόνη πραγματική λύση απέναντι στην κρίση του καπιταλισμού, που γεννά μόνο ανεργία, μνημόνια, χούντες και πολέμους. Πρέπει λοιπόν να στρατευτούμε στην Ο.Κ.Δ.Ε. και να οικοδομήσουμε το Παγκόσμιο Κόμμα της Σοσιαλιστικής Επανάστασης, μια αναγεννημένη 4^η Διεθνή.

Κυκλοφορεί από τις εκδόσεις ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Ερνέστ Μαντέλ:
Ο δάσκαλος, ο επαναστάτης,
ο άνθρωπος

Συγγραφέας: Γιαν Βίλεμ Στούτγιε

Χρονολογία έκδοσης: Μάιος 2025

Σελίδες: 438

Τιμή: 15 ευρώ

Ο Ερνέστ Μαντέλ δεν ήταν μόνο ο σημαντικότερος θεωρητικός του μαρξι-σμού στο δεύτερο μισό του 20ου αιώνα. Ήταν κυρίως ένας ακλόνητος επαναστά-της αγωνιστής, μέλος της ηγεσίας της 4ης Διεθνούς. Η 4η Διεθνής και η τάση της Ενιαίας Γραμματείας, θα συμμετάσχει όχι μόνο σε όλους τους αγώνες του προλε-ταριάτου και των φτωχών λαϊκών μαζών σε όσες χώρες είχε τμήματα, αλλά θα παί-ξει ένα ηγετικό ρόλο, πολιτικό και ενίοτε και οργανωτικό, στα μεγάλα κινήματα (αντιπολεμικά κινήματα, κινήματα αλ-ληλεγγύης σε επαναστάσεις ή εξεγέρσεις του Τρίτου Κόσμου ή των γραφειοκρατι-κών καθεστώτων, κ.α.) και σε εξεγέρσεις ή προεπαναστατικές καταστάσεις σε μια ντουζίνα χωρών, μετά τον πόλεμο και ιδι-

αίτερα στο επαναστατικό κύμα του λεγό-μενου Μάη του ’68.

Αντιλαμβάνεται κανείς ότι μια βιογρα-φία του είναι ένα τεράστιας δυσκολίας εγχείρημα, μια που θα πρέπει να συμπε-ριλαμβάνει όχι μόνο τα θεωρητικά και πολιτικά επιτεύγματα αλλά και μια σειρά κινήματων, εξεγέρσεων και επαναστάσε-ων, στις οποίες άμεσα ή έμμεσα συνέβαλε ο Μαντέλ. Ο Βίλεμ Στούτγιε, αριστερός με συμπάθεια προς τον τροτσκισμό, προ-σπαθεί με ευσυνειδησία, εντιμότητα και επιμέλεια να ανταποκριθεί σε αυτό το υπερβολικά δύσκολο καθήκον, και πράγ-ματι κατορθώνει σε γενικές γραμμές να τα καταγράψει όλα αυτά.

Από τον Πρόλογο

Πού θα βρείτε τις εκδόσεις ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Αθήνα

Βιβλιοπωλεία: “Πρωτοπορία” Γραβιάς 3-5, “Πολιτεία” Ασκληπιού 1-3 & Ακαδημίας, “Εναλλακτικό Βιβλιοπωλείο” Θεμιστοκλέους 37 & σε όλα τα κεντρικά βιβλιοπωλεία

Θεσσαλονίκη

Βιβλιοπωλεία: “Το Κεντρί” Δημ. Γούναρη 22 (Ναυαρίνο), “Poeta” Αριστοτέλους 34

Γιάννενα

Βιβλιοπωλείο “Αναγνώστης” Πυρσινέλα 11

Πού θα βρείτε την εφημερίδα ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Αθήνα

Περίπτερα: Πλ. Κάνιγγος και σχεδόν σε όλα τα περίπτερα των Εξαρχείων.

Βιβλιοπωλεία: “Εναλλακτικό Βιβλιοπωλείο” Θεμιστοκλέους 37, “Καινά Δαιμόνια” Σουλτάνη 8, “Εκτός των Τειχών” Γραβιάς 10-12

Θεσσαλονίκη

Πολιτικό-Πολιτιστικό Στέκι “Ισκρα”, Αμύντα 12, ισόγειο

Βιβλιοπωλεία: “Το Κεντρί” Δημ. Γούναρη 22 (Ναυαρίνο), “Poeta” Αριστοτέλους 34

Γιάννενα

Ψιλικατζίδικο “Ψιλικατέσεν” Γρ. Σακκά 14

Και στα κεντρικά πρακτορεία Αθηναϊκού τύπου σε όλη την Ελλάδα.

Γίνε Συνδρομητής - Ενίσχυσε την ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Γράψτε μας στο e-maill ergatikipali@okde.gr ή ταχυδρομήστε μας τα στοιχεία σας στην διεύθυνση Αγ. Κωνσταντίνου 57, Τ.Κ. 104 37, Αθήνα.

Ετήσια συνδρομή εσωτερικού 15 ευρώ - εξωτερικού 20 ευρώ.

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Μηνιαία εφημερίδα της Οργάνωσης Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας
Εκδίδεται από αστική μη κερδοσκοπική εταιρεία, Εκδότης: Σωφρόνης Παπαδόπουλος, Εκτύπωση: Κ. Φερέτος, Δερβενίων 30
γραφεία: Αγ. Κωνσταντίνου 57, Τ.Κ. 10437, Αθήνα, τηλ. 210-5247227 - Κλεισούρας 4, Θεσσαλονίκη, τηλ. 2310-237938
www.okde.gr, e-mail: ergatikipali@okde.gr

Με περισσή και πρωτοφανή υποκρισία ο Κυρ. Μητσοτάκης στο υπουργικό συμβούλιο της 30ής Ιουνίου δήλωσε «Δεν διστάζω κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, να αναλάβω το βάρος της ευθύνης και στο όνομα όσων κυβέρνησαν και δεν άλλαξαν ένα κράτος που έπρεπε να αλλάξει!». Επίσης, κάπου στο λόγο του παραδέχτηκε γεμάτος θλίψη, «δυστυχώς αποτύχαμε» και υποσχέθηκε ότι θα δουλέψει για να συνεχιστούν «οι σημαντικές προσπάθειες εξυγίανσης, όσο δύσκολη κι αν είναι η μάχη με το βαθύ κράτος». Και η ωραία μητσοτακική θεατρική παράσταση έκλεισε με βαθυστόχαστες ατάκες για «χρόνιες παθολογίες»... και «συμβαίνουν και αλλού»!

Βέβαια η παράσταση έχει ξαναπαιχτεί τον Μάρτιο του 2023 με αφορμή το έγκλημα των Τεμπών, όπου ο Μητσοτάκης πάλι γεμάτος θλίψη δήλωνε, «ζητώ συγγνώμη και στο όνομα όλων όσοι κυβέρνησαν τη χώρα εδώ και χρόνια» και πάλι υπόσχονταν ότι θα τα άλλαζε όλα. Αλλοίμονο, τα ίδια έλεγε ο Μητσοτάκης και η κυβέρνησή του για την ακρίβεια, ότι «είναι διεθνές πρόβλημα» κ.λπ.

«Κάναμε μια σύσκεψη κλεφτών για επιδοτήσεις»

Αυτή η δήλωση στον δημοσιογράφο Κωνσταντίνο Ζούλα, ανήκει στο μεγαλοστέλεχος και υπουργό του ΠΑΣΟΚ Θόδωρο Πάγκαλο, όπου, όπως λέει, κάλεσε «κομματική συνέλευση» στην Κρήτη, παρουσία μόνο στελεχών του ΠΑΣΟΚ «να μιλήσουν μεταξύ κλεφτών» και τους πρότεινε «να δηλώνουν διπλάσια παραγωγή, όχι τετραπλάσια», επειδή «έχει και όρια η απάτη».

Αυτή η δήλωση του Πάγκαλου δείχνει με χυδαίο αλλά και ωμό τρόπο μια σημαντική πτυχή της διακυβέρνησης όλων των αστικών κομμάτων. Πράγματι, αναφέροντας μονάχα τα μεγαλύτερα έχουμε:

1. Στα τέλη της δεκαετίας '80 με αρχές '90 της κυβέρνηση Ανδρέα Παπανδρέου υπήρξε το τεράστιο πολιτικό-οικονομικό σκάνδαλο Κοσκωτά (έμεινε στη ιστορία

ΟΠΕΚΕΠΕ: Εικόνα σαπίλας της ΝΔ και των αστικών κυβερνήσεων

ως το σκάνδαλο του αιώνα). Είχαν προηγηθεί δυο μικρότερα σκάνδαλα: α) το σκάνδαλο Τόμπρα (διοικητή ΟΤΕ και προσωπικού φίλου του Ανδρέα) που αφορούσε σε τηλεφωνικές υποκλοπές πολιτικών προσώπων (κάτι σαν το μητσοτακικό Predator) και απευθείας ανάθεση 470.000 ψηφιακών παροχών αξίας 32,5 δισ. δραχμών. β) Το σκάνδαλο του γιουγκοσλαβικού καλαμποκιού που βαφτίστηκε, με πλαστά έγγραφα, ελληνικό. Γι' αυτή την κομπίνα υπήρξε καταδίκη από το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο 600 εκατ. δραχμών πρόστιμο και ο Νίκος Αθανασόπουλος, αναπληρωτής υπουργός Οικονομικών καταδικάστηκε σε φυλάκιση τριετήμις ετών.

2. Το σκάνδαλο του Χρηματιστηρίου 1999-2002, όπου εκατοντάδες απλοί πολίτες, παρασυρόμενοι από το προεκλογικό σύνθημα/προπαγάνδα του Σημίτη, «ισχυρό Χρηματιστήριο που στοιχειοθετεί μια ισχυρή εθνική οικονομία», κυριολεκτικά ληστεύτηκαν χάνοντας περιουσιακά στοιχεία (καταθέσεις, σπίτια, χωράφια κ.ά.) αρκετών δισεκατομμυρίων ευρώ.

3. Η Siemens, το πιο πολύπλοκο σκάνδαλο της Μεταπολίτευσης που υποτίθεται ότι ερευνάται από το 2008, τόσο από την ελληνική Δικαιοσύνη, όσο και από μια εξεταστική επιτροπή του ελληνικού Κοινοβουλίου. Τόσα χρόνια «δεν έχει βρεθεί» τίποτα, ο δε κύριος ένοχος και γνώστης της υπόθεσης Μ. Χριστοφοράκος (γιός δωσίλογου), διέφυγε/φυγαδεύτηκε στη Γερμανία, η οποία αρνήθηκε να τον εκδώσει στην Ελλάδα. Υπολογίζεται ότι έδωσε μίζες 130 εκ. μάρκων σε Έλληνες και στον Κυρ. Μητσοτάκη «δώρο» ένα τηλεφωνικό κέντρο αρκετών χιλιάδων μάρκων!

4. Το σκάνδαλο της λίστας Λαγκάρντ (2012), η οποία περιλαμβάνει Έλληνες καταθέτες στην τράπεζα HSBC της Ελβετί-

ας, οι οποίοι ήταν και φοροφυγάδες. Ο Ελ. Βενιζέλος και ο πρωθυπουργός Αν. Σαμαράς, που χειρίστηκαν την υπόθεση, έκαναν ό,τι μπορούσαν για να συσκοτίσουν το σκάνδαλο και το κατόρθωσαν.

5. Το σκάνδαλο του «φτερωτού γιατρού» Βασίλη Παπαγεωργόπουλου, που υπεξαίρεσε 30 εκατ. ευρώ από τον Δήμο Θεσσαλονίκης όταν ήταν Δήμαρχος της πόλης.

6. Το σκάνδαλο της Μονής Βατοπεδίου του Αγίου Όρους (κυβέρνηση Κώστα Καραμανλή) αφορά μια σειρά ανταλλαγών ακινήτων, εκτάσεων και οικοπέδων, μεταξύ του ελληνικού Δημοσίου και της Μονής, με φερόμενο (κατά την κατηγορία) απώτερο σκοπό να περιέλθουν αυτά, δια της πλαγίας οδού, αγοραπωλησιών μέσω της Ιεράς Μονής, σε συγκεκριμένες υπεράκτιες εταιρείες. Στις 21 Μαρτίου 2017 μετά από απόφαση του Τριμελούς Εφετείου Κακουρηγημάτων αθώωθηκαν οι 14 εμπλεκόμενοι δημόσιοι λειτουργοί ή ιδιώτες μη πολιτικά πρόσωπα. Οι ενδεχόμενες ποινικές ευθύνες υπουργών κρίθηκαν παραγεγραμμένες.

7. Το σκάνδαλο της πολυεθνικής φαρμακοβιομηχανίας Novartis (η δικογραφία έφτασε στη Βουλή στις 6 Φεβρουαρίου 2018), το οποίο υποτίθεται ότι διερευνάται ακόμη και στο οποίο εμπλέκονται πάρα πολλά πολιτικά πρόσωπα (Σαμαράς, Βενιζέλος, Λοβέρδος, Γεωργιάδης κ.λπ.). Η ζημιά του δημοσίου υπολογίζεται σε 3 δισ. ευρώ!

Τα σκάνδαλα στην εξαιτία που κυβερνάει η νεοφιλελεύθερη μαφία του Μητσοτάκη έχουν ξεπεράσει όλα τα προηγούμενα. Προηγήθηκαν του σκανδάλου του ΟΠΕΚΕΠΕ (πρότυπο ακόμη και για την Καμόρα) που βρίσκεται σε εξέλιξη, δεκάδες άλλα όπως: του Πάτση, Διαματάρη,

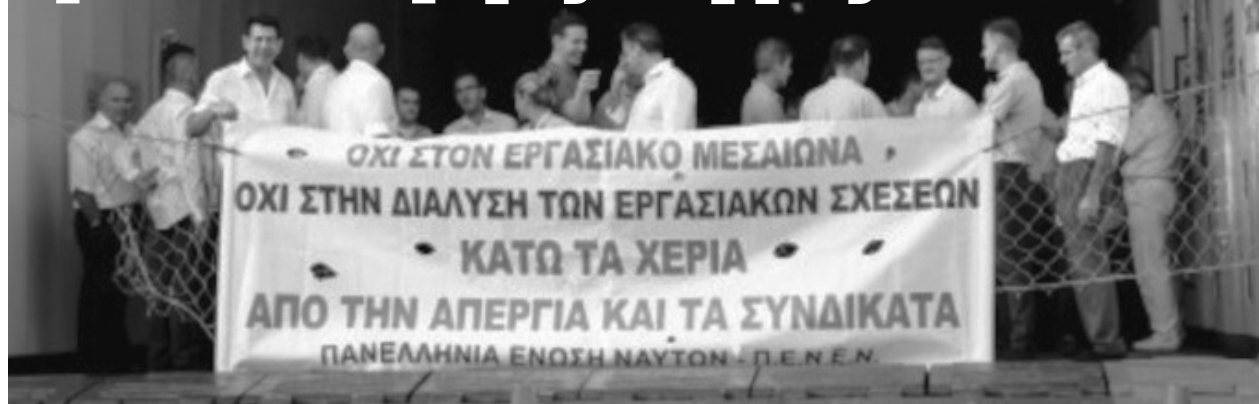
Δοξιάδη, Χειμάρα, Παπαθανάση, Καππάτου, Μαραβέγια, Σοφίας Νικολάου, λίστα Πέτσα κ.ά., όπου φαγώθηκαν δισ. ευρώ. Είναι και το «κούρεμα» χρεών σε «ημέτερους», ο «μη καταβαλλόμενος φόρος» για τις τράπεζες, οι φοροαπαλλαγές κ.ά. Αν υπάρχουν «παθολογίες», αυτές είναι χρόνιες και έμφυτες στο καπιταλιστικό σύστημα, ιδιαίτερα στη νεοφιλελεύθερη εκδοχή/παρακμή του.

Φτάνει πια

Όλα αυτά τα σκάνδαλα αποτέλεσαν και αιτία που χρεοκόπησε η χώρα το 2010 και τον λογαριασμό με την κωδική ονομασία «Μνημόνια» που θα ξεπληρώνουμε μέχρι το 2060(!) τον έστειλαν σ' όλους εμάς, τους εργαζόμενους, τα φτωχά λαϊκά στρώματα και τη νεολαία. Στην πραγματικότητα το σκάνδαλο του ΟΠΕΚΕΠΕ, όπως και όσα προηγήθηκαν, είναι αποτέλεσμα όλων των καπιταλιστικών αναδιαρθρώσεων, των ιδιωτικοποιήσεων, των «μεταρρυθμίσεων» που «γέννησαν» τους σημερινούς διαχειριστές των επιδοτήσεων (το 80% καταβροχθίζεται από αυτούς «νόμιμα» ή παράνομα), της εμπορευματοποίησης των πάντων, της καταστροφής καλλιεργειών, της πλήρους υποταγής στην αύξηση της κερδοφορίας των εταιρειών και της συγκέντρωσης της παραγωγής και του πλούτου σε λίγα χέρια καπιταλιστών. Και ακόμη, γιατί δίνουν εξευτελιστικούς μισθούς, γιατί θέλουν να εφαρμόσουν την 13ωρη ευέλικτη εργασία, την αξιολόγηση των δημοσίων υπαλλήλων, γιατί αυξάνουν τις πολεμικές δαπάνες στο 5% του ΑΕΠ, γιατί δολοφονούν τους μετανάστες και σφιχταγκαλιάζονται με τον Νετανιάχου, σφαγέα του παλαιστινιακού λαού. Τώρα πια τα πράγματα φαίνονται ξεκάθαρα. Αν δεν απαλλαγούμε από τις μαφιόζικες συμμορίες των νεοφιλελεύθερων του Μητσοτάκη και οικοδομήσουμε μια κοινωνία των εργαζομένων, μια σοσιαλιστική κοινωνία, τότε το άμεσο μέλλον είναι ορατό. Έρχεται νέα κρίση μπροστά στην οποία η κρίση του 2010 θα μοιάζει μ' ένα απλό κρυολόγημα.

 Η καπιταλιστική βαρβαρότητα ... με τη γλώσσα των αριθμών		
Καμπούλ	Ελλάδα	ΕΕ
Μέχρι το 2030 η Καμπούλ θα είναι η πρώτη πόλη παγκοσμίως που δεν θα έχει νερό, όπως αποκαλύπτει η ΜΚΟ MercyCorps. Η πλήρης λειψυδρία έχει βασικό υπεύθυνο τον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό που λεηλάτησε τον φυσικό πλούτο του Αφγανιστάν με την επιβολή 20 χρόνων απαρτχάιντ. Για αυτό σήμερα το 80% των υπόγειων υδάτων είναι μολυσμένο από τα λύματα. Το 30% του εισοδήματος των νοικοκυριών δαπανάται για το νερό, καθώς είναι ιδιωτικοποιημένο (παλιά δαπανούσαν 500 αφγάνι, περίπου 5,5 ευρώ για 10 ημέρες, ενώ σήμερα η ίδια ποσότητα κοστίζει 1.000 αφγάνι). Ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός έχει παγώσει μέσω του ΟΗΕ πρόγραμμα ύψους 3 δισ. δολ. διεθνούς χρηματοδότησης για ύδρευση και αποχέτευση της Καμπούλ από το 2021 λόγω της ανόδου των Ταλιμπάν στην εξουσία. Εφόσον συνεχιστούν αυτές οι τάσεις, θα έχουμε το στέρεμα όλων των υδροφορών και συνεπώς τον θάνατο/αργή γενοκτονία 7 εκατ. ανθρώπων.	Σύμφωνα με το ΙΕΛΚΑ το 52% των εργαζομένων στην Ελλάδα δεν θα κάνει διακοπές φέτος το καλοκαίρι. Από το συνολικό δείγμα των 800 ερωτηθέντων, το 48% σκοπεύει να κάνει διακοπές, το 33% έστω και περιορισμένες, το 14% δηλώνει πως θα ταξιδέψει όπως κάθε χρόνο, και μόλις το 1% περισσότερες μέρες. Οι συμμετέχοντες δηλώνουν πως ξοδεύουν κατά μέσο όρο 24 ευρώ σε τουριστικά είδη, 25 ευρώ σε μη τουριστικά είδη (π.χ. ρούχα) και 153 ευρώ σε τρόφιμα χωριστά των εξόδων εστίασης. Όσοι καταφέρνουν να πάνε διακοπές, είτε τρέφονται με μη ποιοτικό φαγητό (71% τρώει από φούρνους, 62% από σούπερ μάρκετ). Το κόστος μετακίνησης είναι δυσβάσταχτο, καθώς οι μεγαλύτερες αυξήσεις τιμών αεροπορικών εισιτηρίων καταγράφονται στις πτήσεις εξωτερικού (+117,5% από το καλοκαίρι του 2021) και ακολουθούν τα εισιτήρια εσωτερικού, όπου το κόστος έχει ανέλθει κατά 61,1%. Από το 2020 τα ακτοπλοϊκά εισιτήρια στις γραμμές εσωτερικού ανατιμήθηκαν κατά 36,9%.	Η κατά τα άλλα «πολιτισμένη ροζ Δύση» και πιο συγκεκριμένα η ΕΕ εκμεταλλεύεται 10.000 θύματα για ανθρωπινό εμπόριο με βασικά κίνητρα την σεξουαλική εκποίηση και την καταναγκαστική εργασία, όπως έδειξε η έρευνα της Eurostat για το 2023. Από τους 8.471 υπόπτους μόλις οι 2.309 καταδικάστηκαν. Το 63% των καταγεγραμμένων θυμάτων ήταν γυναίκες ή κορίτσια, ενώ το 24% των υπόπτων και το 23% των διακινητών ήταν γυναίκες. Υπήρξαν 4.201 θύματα για σεξουαλική εκμετάλλευση (43,8% του συνόλου των θυμάτων), 3.457 θύματα για καταναγκαστική εργασία (36%) και 1.937 θύματα trafficking για άλλους σκοπούς, όπως αφαίρεση οργάνων, απάτες, καταναγκαστική επαιτεία κ.ά. Την περίοδο 2008-2018 το ποσοστό των θυμάτων καταναγκαστικής εργασίας κυμαινόταν μεταξύ 14% και 21% του συνολικού αριθμού των θυμάτων, ενώ από το 2019 κι έπειτα το αντίστοιχο ποσοστό ήταν από 28 έως και 41%.

Νικηφόρος ο αγώνας των Ναυτεργατών στην Πάτρα μετά από 10 μέρες απεργίας!

Ο μαχητικός αγώνας των Ναυτεργατών της ΠΕ-ΝΕΝ, οι οποίοι πραγματοποίησαν μια ανυποχώρητη 10ήμερη απεργία, στέφθηκε με επιτυχία. Στις 25/06, με τα πλοία για την Αδριατική ακινητοποιημένα στα λιμάνια της Πάτρας και της Ηγουμενίτσας, η ΠΕΝΕΝ κατάφερε να συνάψει συμφωνία με τη ΣΕΕΝ, την Attica Group και τη Grimaldi. Στο επίκεντρο των διαπραγματεύσεων ήταν θεσμικά, οικονομικά και κλαδικά αιτήματα, τα οποία αποτέλεσαν και τον πυρήνα των απεργιών. Η επιμονή και συλλογική πάλη των εργαζομένων έδειξαν ότι η ενότητα και η αποφασιστικότητα μπορούν να νικήσουν.

Από την πρώτη μέρα της απεργίας έγιναν μαζικές συγκεντρώσεις στο Νέο Λιμάνι της Πάτρας, που στηρίχθηκαν αμέσως από τους φοιτητικούς συλλόγους αλλά και εργατικές οργανώσεις της πόλης. Οι συνελεύσεις των εργαζομένων γίνονταν με μαζική συμμετοχή και αγωνιστικό πνεύμα. Δημιουργήθηκε επιτροπή εργαζομένων για να προωθήσει τον αγώνα και να συσπειρώσει όσους ήθελαν να συμβάλουν. Ενώ, κρίσιμη στιγμή ήταν η κλιμάκωση της πίεσης με το κάλεσμα συγκέντρωσης στο κέντρο της Πάτρας, κάνοντας τον αγώνα ορατό σε όλη την πόλη. Αυτό ενίσχυσε τη συμμετοχή και έδειξε ότι η πάλη των ναυτεργατών ήταν ζήτημα όλων των εργαζομένων.

Τα κύρια αιτήματα των απεργών περιλάμβαναν: α) Εξίσωση μισθών με την ακτοπλοΐα, καθώς οι εργοδότες κερδοσκοπούσαν ενώ ισχυρίζονταν ζημίες, 2) αύξηση προσωπικού για την αποφυγή επικίνδυνης υπερκόπωσης, 3) ρεπό εκτός πλοίου για ανθρώπινη ξεκούραση και 4) αμοιβή του πραγματικού χρόνου εργασίας στα express δρομολόγια. Αυτές οι απαιτήσεις αντανάκλασαν βασικές ανάγκες για ασφάλεια, αξιοπρέπεια και δίκαιες αμοιβές στον χώρο εργασίας.

Η εργοδοσία με τις ευχές της κυβέρνησης Μητσοτάκη δεν δίστασαν να επιδείξουν ξανά τις γνώριμες τακτικές εκφοβισμού: από απειλές στα πλοία μέχρι την άμεση επέμβαση της αστυνομίας που έσπευσαν να συλλάβουν απεργούς ναυτεργάτες. Η φασιστική απαγόρευση εισόδου στο λιμάνι για μέλη της ΠΕΝΕΝ και ο εγκλωβισμός πληρωμάτων στα πλοία αποτελούν μέρος της ίδιας στρατηγικής: την ποινικοποίηση κάθε αγώνα.

Δεν θα έπρεπε να μας κάνει εντύπωση η συγκεκριμένη αντιμετώπιση από την πλευρά της εργοδοσίας που αισχροκερδούν με κάθε ευκαιρία. Ούτε και η στάση της κυβέρνησης, που είναι βουτηγμένη σε κάθε σκάνδαλο. Βασική πολιτική της είναι να περάσει την κρίση και την υποβάθμιση του ελληνικού καπιταλισμού στις πλάτες μας, να πληρώσουμε με το ίδιο μας το αίμα αν χρειαστεί, να ζούμε σε συνθήκες μεσαίωνα. Γι' αυτόν τον λόγο έχουν χτίσει ένα κράτος έκτακτης ανάγκης, με τα ΜΑΤ να χτυπάνε σε κάθε ευκαιρία αγωνιστές και να καταστείλουν κάθε αγώνα, και κυριότερα, να μην κουνάει κανείς κεφάλι απέναντι σε όσα θέλουν να περάσουν (ιδιωτικοποιήσεις, εξοπλιστικές δαπάνες κ.λπ.).

Αλλά όπως έδειξαν οι απεργοί, η επιμονή και συλλογική πάλη μπορούν να σπάσουν κάθε φραγμό. Κάθε μέρα που περνούσε, οι εργαζόμενοι ενίσχυαν την αντοχή τους, μετατρέποντας την καταστολή σε καύσιμο για τον αγώνα τους. Η νίκη τους δεν είναι απλώς μια τοπική υπόθεση — είναι απόδειξη ότι η εργατική ενότητα μπο-

ρεί να νικήσει ακόμα και τις πιο σκληρές τακτικές εκφοβισμού!

Από την πρώτη στιγμή της απεργίας, η ηγεσία του ΚΚΕ (μέσω του ΠΑΜΕ) επέλεξε μια διακριτική αλλά υποκριτική παρουσία που εξέθετε τον πραγματικό της σκοπό: όχι να ενισχύσει αλλά να ελέγξει ή ακόμα και να υπονομεύσει τον αγώνα. Αντί να στηρίζει ανοιχτά και οργανωμένα την απεργία των ναυτεργατών, περιορίστηκε σε συμβολικές εμφανίσεις, ενώ απέφυγε εσκεμμένα να αναφέρει ποιος πραγματικά οργάνωσε και ηγήθηκε του αγώνα. Η πρώτη πιο ενεργή παρουσία του έγινε μόνο όταν οι 19 απεργοί κρατήθηκαν στο Κ.Λ. Πάτρας, σε μια προσπάθεια να παρουσιαστεί ως «πρωταγωνιστής» του κινήματος.

Οι δυνάμεις του ΠΑΜΕ, από την αρχή, απομάκρυναν οποιαδήποτε συνεργασία με τον πρόεδρο της ΠΕΝΕΝ. Αντί να ενώσουν τις τάξεις των εργαζομένων, εξαπέλυσαν ανακοινώσεις «στήριξης» που ήταν τόσο ανούσιες όσο και προκλητικές, προκαλώντας οργή στους απεργούς και σε όλα τα πληρώματα. Όταν αναγκάστηκαν να εμφανιστούν στο λιμάνι, δεν ήρθαν για να στηρίξουν, αλλά για να διαλύσουν: επισκέφτηκαν τα μηχανοστάσια μόνο για να λασπολογήσουν, να βρίσουν και να συκοφαντήσουν τον πρόεδρο της ΠΕΝΕΝ, κατηγορώντας τον για «ακροβατισμούς», «τυχοδιωκτισμό» και «διασπαστικές τακτικές».

Στην 9η ημέρα, όταν ο αγώνας είχε ήδη αποδώσει και οι ναυτεργάτες είχαν δείξει τη δύναμή τους, εμφανίστηκε ο μηχανισμός του ΚΚΕ. Σε μια προσπάθεια κλοπής, δεν άφησαν κανέναν άλλο να μιλήσει, μονοπωλώντας τον λόγο, ισχυριζόμενοι ότι αυτοί οργάνωσαν και κέρδισαν τον αγώνα — παρόλο που δεν είχαν καμία πραγματική παρουσία ή συμμετοχή στις κρίσιμες στιγμές. Η αλήθεια είναι ότι αυτόν τον αγώνα τον κέρδισαν οι ναυτεργάτες και οι αλληλέγγυοι εργαζόμενοι που στάθηκαν σταθερά από την πρώτη μέρα, όχι μια ηγεσία που ήρθε στο τέλος μόνο να πάρει τα εύσημα.

Ως Αντεπίθεση των Εργαζομένων, είμασταν στο πλευρό των ναυτεργατών από τις πρώτες μέρες της απεργίας, στηρίζοντας τις συγκεντρώσεις στο λιμάνι αλλά και το κέντρο της πόλης, και τονίζαμε τη σημασία ο αγώνας να αγκαλιαστεί και από τους υπόλοιπους εργαζόμενους της Πάτρας. Την ίδια ακριβώς περίοδο η Αντεπίθεση των Εργαζομένων συμβάλλει στην οργάνωση του αγώνα στα Yes στη Θεσσαλονίκη, όπου συνδικαλιστές του επισιτισμού αντιμετωπίζουν μετωπικά την αστυνομική βία, καθώς επιμένουν να διεκδικούν τα μη καταβαλλόμενα μεροκάματα των εργαζομένων και την εφαρμογή της ΣΣΕ.

Ο συγκεκριμένος αγώνας είναι πολύ σημαντικός και μπορεί να εμπνεύσει τους εργαζόμενους να απαιτήσουν από την εργοδοσία και την κυβέρνηση καλύτερες συνθήκες ζωής. Ήρθε η ώρα να σταματήσουμε να ζούμε σαν δούλοι. Ειδικά τώρα, που βρισκόμαστε στο χείλος του γκρεμού, με τη φτώχεια και την ανεργία να μας πνίγουν, τον κίνδυνο του πολέμου να κρέμεται πάνω μας και μια κυβέρνηση που συνεχίζει να μας δολοφονεί. Ας παραδειγματιστούμε από αυτή τη νίκη και ας συνεχίσουμε τον αγώνα μέχρι το τέλος: ή αυτοί ή εμείς!

■ Αχιλλέας Λ.

επίκαιρα...

Αντεργατικό ν/σ Κεραμέως:

Τσάκισμα εργασιακών δικαιωμάτων

Η υπουργός Εργασίας Ν. Κεραμέως, συνεχίζοντας το τσάκισμα των εργασιακών δικαιωμάτων από τους Χατζηδάκη και Γεωργιάδη, φέρνει νέο αντεργατικό νομοσχέδιο στη βουλή. Σύμφωνα με αυτό, θα προβλέπεται η 13ωρη εργασία στον ίδιο εργοδότη και η σύμπτυξη των εβδομαδιαίων ωρών εργασίας σε 4 ημέρες. Το νομοσχέδιο ονομάζεται προκλητικά «Δίκαιη Εργασία για Όλους: Απλοποίηση της Νομοθεσίας - Στήριξη στον Εργαζόμενο - Προστασία στην Πράξη». Επίσης προβλέπει την τροποποίηση των συμβάσεων από τον εργοδότη σε εβδομαδιαία βάση, ενώ τώρα γίνεται σε εξαμηνιαία. Πλέον, οι εργοδότες απαλλάσσονται από τις εργοδοτικές εισφορές πάνω στις προσαυξήσεις (βραδινά, Κυριακές κ.λπ.), που προέρχονται από Συλλογικές Συμβάσεις Εργασίας. Γίνεται επίσης δυνατή η επιβολή υπερωριών στην εκ περιτροπής εργασία. Επιτρέπονται και οι συμβάσεις εργασίας μόνο για δύο ημέρες για «έκτακτες ανάγκες» των επιχειρήσεων, μετατρέποντας έτσι τις εργασιακές σχέσεις σε λάστιχο. Τέλος, γίνεται δυνατό το «σπάσιμο» της ετήσιας άδειας και η χορήγησή της σε πενήνθερα από τον εργοδότη «κατόπιν αιτήματος του εργαζομένου». Ειδικά αυτό το μέτρο, όπως και η 13ωρη εργασία, προβάλλονται ως ατομικά δικαιώματα του εργαζομένου, τα οποία υποτίθεται ότι μπορεί να θελήσουν οι εργαζόμενοι να επικαλεστούν. Στο πνεύμα της πολεμικής οικονομίας, η κυβέρνηση προσπαθεί να τσακίσει πλήρως κάθε εργασιακό δικαίωμα και κατάκτηση, αλλά ταυτόχρονα να παρουσιάσει την εξόντωση από τη δουλειά ως ατομικό δικαίωμα και «σεβαστή επιλογή» κάθε εργαζομένου.

Πληθαίνουν τα εργατικά ατυχήματα – δολοφονίες

Μεγαλώνει τρομακτικά η αιματηρή λίστα με τους εργαζόμενους που πεθαίνουν εν ώρα δουλειάς. Στις 06/06, 65χρονη εργαζόμενη σε απορριματοφόρο του δήμου Αλίμου πέθανε όταν ένα ταξί προσέκρουσε στο όχημα. Στις 21/06 40χρονος οικοδόμος στα Χανιά πέθανε από πτώση. Στις 26/06, 64χρονος μάγειρας σε μεγάλο ξενοδοχείο του Ηρακλείου πέθανε από ανακοπή. Μία ημέρα μετά, και ενώ είχαν απαγορευθεί εξωτερικές εργασίες λόγω καύσωνα, 58χρονος οικοδόμος πέθανε σε εργοτάξιο στο Πόρτο Ράφτη. Στις 28/06, 65χρονος εργαζόμενος στους ΟΤΑ, στο Ίλιον, πέθανε εν ώρα εργασίας από τη ζέστη. Η κυβέρνηση δεν εφαρμόζει κανένα μέτρο για παύση εργασιών σε υψηλές θερμοκρασίες. Η Επιθεώρηση Εργασίας είναι περίπου διακοσμητική, ειδικά όσον αφορά επιτόπιους ελέγχους για την τήρηση μέτρων προστασίας. Το όριο συνταξιοδότησης βρίσκεται στα 67 χρόνια, ενώ προβλέπεται από την κυβέρνηση να αναπροσαρμόζεται αυτόματα, ανάλογα με την αύξηση του προσδόκιμου ζωής. Σκοπεύουν να μας πεθάνουν στη δουλειά!

Ο ακροδεξιός Πλεύρης, υπουργός Μετανάστευσης

Μετά την αποκάλυψη του σκανδάλου του ΟΠΕ-ΚΕΠΕ και την παραίτηση του εμπλεκόμενου υπουργού Μ. Βορίδη, η κυβέρνηση επέλεξε προκλητικά, για να δώσει την αίσθηση μίας υποτιθέμενης δυναμικότητας, να τοποθετήσει στη θέση του ως υπουργό Μετανάστευσης τον γνωστό φασίστα Θ. Πλεύρη. Πρόκειται για τον ίδιο που στο παρελθόν είχε δηλώσει ότι η αποτροπή της «λαθρομετανάστευσης» απαιτεί νεκρούς και ότι πρέπει να κάνουμε τη ζωή των προσφύγων κόλαση. Την ίδια στιγμή, η κυβέρνηση, θέλοντας να αποκόψει τις προσφυγικές ροές από το λιβυκό πέλαγος, κάνει λόγο για παύση διαδικασιών χορήγησης ασύλου, για κέντρα κράτησης και για φυλακίσεις προσφύγων και μεταναστών. Η τοποθέτηση του Πλεύρη στο υπουργείο Μετανάστευσης είναι ιδιαίτερα προκλητική, όχι μόνο για τις γνωστές φασιστικές και αντιμεταναστευτικές του απόψεις, αλλά και για το γεγονός ότι ήταν πρόσωπο προς διερεύνηση στην υπόθεση του μπαζώματος στα Τέμπη και ως δια μαγείας γλίτωσε.

Εκλογές στο Συνδικάτο Επισιτισμού - Τουρισμού Θεσ/νίκης (Σ.Ε.Τ.ΕΠ.Ε.)

Οι εκλογές έλαβαν χώρα σε μία πολύ δύσκολη συγκυρία για εργαζόμενους, νεολαία και φτωχά λαϊκά στρώματα. Η κυβέρνηση Μητσοτάκη διαλύει τη δημόσια Υγεία και Παιδεία για να εξυπηρετήσει τους τερατώδεις πολεμικούς εξοπλισμούς. Μετά τις μεγαλειώδεις κινητοποιήσεις για τα Τέμπη στις 26/01 και 28/02, ενάντια στην κυβέρνηση και τις ιδιωτικοποιήσεις, πάει να αθώσει κάθε εμπλεκόμενο. Ενισχύει το Κράτος Έκτακτης Ανάγκης, διώκοντας όποιον διεκδικεί τα δικαιώματά του, ως κοινό εγκληματία. Με τους νόμους Χατζηδάκη-Γεωργιάδη τσακίζει τα εργασιακά μας δικαιώματα, ενώ ταυτόχρονα αποκλείει κάθε κουβέντα για συλλογικές συμβάσεις.

Σε αυτές τις εκλογές, η Αντεπίθεση των Εργαζομένων έλαβε 159 ψήφους και αναδείχθηκε δεύτερη δύναμη στο συνδικάτο, με 2 έδρες στο διοικητικό συμβούλιο, 2 έδρες στο Εργατικό Κέντρο Θεσσαλονίκης και 2 έδρες στην Ομοσπονδία Επισιτισμού-Τουρισμού. Πρόκειται για μία μικρή αύξηση των δυνάμεών μας, σε αντίθεση με άλλες παρατάξεις (ΛΑΝΤΖΑ, Δίκτυο) όπου σημειώνουν πτώση. Αυτό το πολύ καλό αποτέλεσμα οφείλεται:

α) Στους αγώνες που δώσαμε με συναδέλφους μέχρι τέλους (Επιτροπή Αλληλεγγύης Εργαζομένων στα Yes! Stores, ρεστοράν Banquet, ζαχαροπλαστεία Χατζή/BLE, Pizza Hut, Goodys, Applebees, Καφεναί, Todaylicious, Επιτροπή Αγώνα Διανομέων, παστατζίδικο Τσαρούχας, e-food, Θάλασσα, Seven2seven κ.ά.).

β) Στο γεγονός ότι παίξαμε πρωταγωνιστικό ρόλο στις κινητοποιήσεις στην e-food ενάντια στις απολύσεις και την μετατροπή των εργαζομένων σε freelancers. Ότι επιβάλαμε τον νόμο 4611/2019 – αρ. 55-56, για την παροχή Μέσων Ατομικής Προστασίας στους διανομείς. Ότι εξηγήσαμε υπομονετικά στους συναδέλφους τους κινδύνους που επιφέρει το freelancing, μία μεθό-

δευση της εργοδοσίας για να τσακίσει τα δικαιώματά μας.

Ξανά ρεσιτάλ νοθείας από την Ταξική Ενότητα - ΠΑΜΕ

Η Ταξική Ενότητα - ΠΑΜΕ, επιδόθηκε σε ένα όργιο νοθείας άνευ προηγουμένου. Με δική της απόφαση, οι εκλογές κράτησαν 10 μέρες. Υπήρχαν 2 κάλπες, που «περιφέρονταν» διαρκώς σε όλο το νομό. Εφαρμόστηκε ηλεκτρονική ψηφοφορία και ανοιχτά μητρώα, επιτρέποντας στην Ταξική Ενότητα να φέρει εργαζόμενους(;) άσχετους με τον κλάδο, να ψηφίσουν. Έγιναν πλήρως

αποδεκτοί οι freelancers, δηλαδή μη μισθωτοί, που δουλεύουν ως «ελεύθεροι συνεργάτες». Η αποδοχή των ηλεκτρονικών εκλογών και του freelancing από την Τ.Ε. συνιστά πλήρη αποδοχή του εργατοκτόνου νόμου Χατζηδάκη. Το παράδειγμα της νοθείας εκμεταλλεύτηκαν και οι μνημονιακοί από το Δίκτυο (Νέα Αριστερά), που αποπειράθηκαν θρασύτητα να φέρουν εργοδότη για να ψηφίσει στο συνδικάτο.

Στόχος η ανασύνθεση-ανασυγκρότηση του συνδικάτου

Ευχαριστούμε θερμά όλους τους

συναδέλφους για την στήριξή τους. Σκοπός μας είναι να εφαρμόσουμε στον κλάδο ένα σχέδιο αγώνων, με επιτροπές σε κάθε χώρο δουλειάς, με αγώνες διαρκείας που πάνε μέχρι τέλους. Για την αλλαγή των συσχετισμών στο συνδικάτο και κόντρα στα σχέδια της Τ.Ε. για συμβολικές κινητοποιήσεις με μόνο ορίζοντα τις εκλογές και το «κυνήγι της καρέκλας». Κάτω από μία επαναστατική πολιτική να βάλουμε ένα τέλος στον τσαμπουκά των εργοδοτών και της κυβέρνησης.

■ Αντεπίθεση των Εργαζομένων στον Επισιτισμό-Τουρισμό

ΓΙΑ ΤΟ ΣΥΝΔΙΚΑΤΟ						
	2025	2023				
Σύνολο ψηφ/ντων	1221	901				
Έγκυρα	1210	899				
Άκυρα	11	2				
	ΨΗΦΟΙ	ΕΔΡΕΣ ΣΤΟ ΔΣ	ΕΔΡΕΣ ΣΤΗΝ ΕΕ	ΨΗΦΟΙ	ΕΔΡΕΣ ΣΤΟ ΔΣ	ΕΔΡΕΣ ΣΤΗΝ ΕΕ
Ταξική Ενότητα (ΠΑΜΕ)	696	7	2	491	6	2
Αντεπίθεση των Εργαζομένων (ΟΚΔΕ)	157	2	1	148	2	0
ΛΑΝΤΖΑ	142	1	0	174	2	1
Δίκτυο (Νέα Αριστερά)	125	1	0	86	1	0
Ταξική κίνηση εργαζομένων (NAP-ANAMETPΗΣΗ)	62	0	0	-	-	-
ΓΙΑ Ε.Κ.Θ. ΚΑΙ ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ (ΠΟΕΕΤ)						
	2025	2023				
Σύνολο ψηφ/ντων	1070	849				
Έγκυρα	1055	844				
Άκυρα	15	5				
	ΨΗΦΟΙ	ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΣΤΟ Ε.Κ.Θ.	ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΣΤΗΝ ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ (ΠΟΕΕΤ)	ΨΗΦΟΙ	ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΣΤΟ Ε.Κ.Θ.	ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΣΤΗΝ ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ (ΠΟΕΕΤ)
Ταξική Ενότητα (ΠΑΜΕ)	568	8	6	433	6	4
Αντεπίθεση των Εργαζομένων (ΟΚΔΕ)	158	2	2	148	2	2
ΛΑΝΤΖΑ	142	2	1	176	2	2
Δίκτυο (Νέα Αριστερά)	114	2	1	86	1	0
Ταξική κίνηση εργαζομένων (NAP-ANAMETPΗΣΗ)	58	0	0	-	-	-

11^ο ΣΥΝΕΔΡΙΟ ΤΗΣ ΕΔΟΘ-Ν.Τ. ΑΔΕΔΥ: Καμιά σχέση με τα ζωτικά ζητήματα των δημοσίων υπαλλήλων

Ο «απολογισμός» της απερχόμενης διοίκησης ήταν ανύπαρκτος, μιλία μακριά από τα προβλήματα και τους αγώνες των δημοσίων υπαλλήλων. Άλλωστε, η ΕΔΟΘ έλαμψε δια της απουσίας της από όλες τις κινητοποιήσεις ενάντια στην αξιολόγηση, τα πειθαρχικά των εκπαιδευτικών, τις κινητοποιήσεις για το έγκλημα των Τεμπών κ.ά. Στον ίδιο τόνο συνεχίστηκε η συζήτηση, με τις παρατάξεις της ΔΑΚΕ - ΔΗΣΥΠΙ (ΠΑΣΟΚ) να περιορίζονται στην διεκδίκηση των δώρων στο ΣτΕ! Συμφωνούν σιωπηρά με την αξιολόγηση, μέσο για τις μαζικές απολύσεις των δημοσίων υπαλλήλων.

Όσον αφορά στην ψήφιση από την κυβέρνηση νέου πειθαρχικού νόμου, που μεγιστοποιεί τις ποινές, ακόμη και μετεράστια χρηματικά πρόστιμα, ποινικοποιεί τη μη συμμετοχή στην αξιολόγηση, ακόμη και την έκφραση γνώμης γι' αυτήν, όπως το ιδιώνυμο — η αντίρρησή τους αρχίζει και τελειώνει στον αποκλεισμό των εκπροσώπων των εργαζομένων στα νέα πειθαρχικά συμβούλια. Από κοντά και οι ηττοπαθείς της παρατάξης του ΣΥΡΙΖΑ - ΕΑΕΚ.

Η ΔΑΣ-ΠΑΜΕ σε όλη την προεκλογική της εκστρατεία επικεντρώθηκε στην κατάκτηση της πρώτης θέσης στις εκλογές. Εκμεταλλευόμενη τη βα-

θιά κρίση της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας επιχειρεί να αλώσει τα συνδικάτα σαν κομματικά λάφυρα, χωρίς να οργανώνει κανένα πραγματικό αγώνα, να κατεβάξει τις αποφάσεις στη βάση των εργαζομένων, μοναδικός δρόμος για την ανασυγκρότηση του συνδικαλιστικού κινήματος. Βέβαια με την τρισκατάρατη συνδικαλιστική γραφειοκρατία συμπράττει στα προεδρεία! Επιπλέον κατηγορεί όσους θέτουν άμεσες και μεταβατικές διεκδικήσεις, όπως την επιστροφή των τρένων στο δημόσιο, ισχυριζόμενη ότι είτε δημόσιος σιδηρόδρομος, είτε ιδιωτικός, είναι το ίδιο πράγμα!

Η Αντεπίθεση των Εργαζο-

μένων στο Δημόσιο με τις παρεμβάσεις στο Συνέδριο ανέδειξε το ζήτημα της πλήρους ιδιωτικοποίησης των δημοσίων υπηρεσιών και των κοινωνικών αγαθών, της ανατροπής των εργασιακών σχέσεων των δημοσίων υπαλλήλων και τις απολύσεις, όλα συνδεδεμένα με την αξιολόγηση. Συνέδεσε τα παραπάνω με τον πόλεμο και τους θηριώδεις εξοπλισμούς, που δεν πρόκειται να αφήσουν τίποτε για Υγεία, Παιδεία, μισθούς κ.ά. Πρόκρινε την ανασυγκρότηση του συνδικαλιστικού και εργατικού κινήματος, με την προσπάθεια να ξαναζω-ντανέψουν τα συνδικάτα με Γενικές Συνελεύσεις και Επιτρο-

πές Αγώνα, με τους ίδιους τους εργαζόμενους να παίρνουν την υπόθεση στα χέρια τους.

Στις εκλογές ψήφισαν 528 αντιπρόσωποι και τα έγκυρα ήταν 526 και κανένα Λευκό-Άκυρο. Η ΔΑΚΕ Θεσσαλονίκης (διάσπαση της ΔΑΚΕ) έλαβε 110, και η ΔΑΚΕ 21, από 171 που είχε στο 10ο Συνέδριο το 2022. Η ΔΗΣΥΠΙ 96 από 99. Η ΔΑΣ-ΠΑΜΕ 134 από 100. Η ΕΑΕΚ 82 από 87. Οι Παρεμβάσεις 60 από 73. Η Αγωνιστική Συνεργασία 13 από 17. Η Αντεπίθεση 6 από 5. Η Δ.Α.ΣΥ. 6 από 0.

■ Αντεπίθεση των Εργαζομένων στο Δημόσιο

ΔΙΩΞΕΙΣ ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΤΩΝ

Με αγώνες σπάμε την τρομοκρατία της κυβέρνησης

Στη Θεσσαλονίκη, δύο συνδικαλιστές, μέλη του σωματείου επισιτισμο δικάστηκαν με την εξωφρενική κατηγορία του «εκβιασμού» εργοδότη, επειδή πάλευαν για τα δικαιώματα των εργαζομένων που διεκδίκησαν δεδουλευμένα και τήρηση της εργατικής νομοθεσίας. Το «έγκλημά» τους ήταν ότι απαίτησαν από την εργοδοσία στα Yes!Stores να καταβάλει τα οφειλόμενα βάσει της υποχρεωτικής κλαδικής συλλογικής σύμβασης επισιτιστικών επιχειρήσεων και να σταματήσει να κόβει εκδικητικά μεροκάματα από εργαζόμενο που διεκδίκησε τα νόμιμα. Μετά από τις κινητοποιήσεις της Επιτροπής Αλληλεγγύης Εργαζομένων στα Yes, σε συμφωνημένο ραντεβού με την εργοδοσία για την καταβολή μέρους των δεδουλευμένων, ο εργοδότης μεθόδευσε τη σύλληψη του εργαζόμενου και ενός συναδέλφου, μέλους του Συνδικάτου Επισιτισμού-Τουρισμού Θεσσαλονίκης, με την ψευδή κατηγορία της εκβίασης, αξιοποιώντας το κλίμα εργοδοτικής ασυδοσίας και κρατικής καταστολής. Οι αστυνομικοί, μέσα σε απειλές, τραμπουκισμούς και βρισιές έσυραν τους συναδέλφους στη ΓΑΔΘ, κάνοντας πρώτα μία στάση στο σπίτι του εργαζόμενου όπου προσπάθησαν να εισβάλουν παράνομα και χωρίς ένταλμα. Η εργοδοσία προσπάθησε να στήσει μία σκευωρία για να παρουσιάσει στο δικαστήριο και στον Τύπο τους συναδέλφους ως εκβιαστές και εγκληματίες.

Στη δίκη, η σκευωρία της εργοδοσίας κατέπεσε με πάταγο. Συνδικαλιστές από τον κλάδο του επισιτισμού και τον κλάδο των εκπαιδευτικών εξέθεσαν την πραγματικότητα, δηλαδή ότι πρόκειται για έναν εργοδότη που δεν δίνει τα νόμιμα και που πάει να μετατρέψει τα θύματα σε θύτες. Ταυτόχρονα υπήρξε ένα μεγάλο κίνημα στήριξης, με αλληλέγγυους έξω από το δικαστήριο και πολλά ψηφίσματα από πλήθος σωματείων και φοιτητικών συλλόγων. Οι κατηγοροί υποστήριξαν ότι οι κινητοποιήσεις και οι διεκδικήσεις των εργαζομένων εν γένει πρέπει να θεωρούνται απόπειρες εκβιασμού. Η εργοδοσία ξεμπροστιάστηκε και οι συνάδελφοι αθώωθηκαν πανηγυρικά για το αδίκημα της εκβίασης. Η απόφαση του δικαστηρίου αναγνωρίζει ότι πρόκειται για εργατική διαφορά και όχι για εκβιασμό.

Η δίωξη των δύο συναδέλφων αποκαλύπτει με τον πιο καθαρό τρόπο τη στρατηγική κυβέρνησης και αστικού κράτους απέναντι στο εργατικό κίνημα. Η ίδια τακτική ποινικοποίησης κάθε μορφής συνδικαλιστικής δράσης έχει εφαρμοστεί και σε άλλες περιπτώσεις το τελευταίο διάστημα, δείχνοντας ότι οι διώξεις δεν είναι «μεμονωμένα περιστατικά», αλλά κομμάτι ενός συνολικού σχεδίου τρομοκράτησης των εργαζομένων. Δεν είναι τυχαίο το πογκρόμ συλλήψεων των απεργών-ναυτεργατών της ΠΕΝΕΝ (βλ. αντίστοιχο άρθρο). Επιπλέον, οι διώξεις και

τα πειθαρχικά εναντίον των εκπαιδευτικών που αρνούνται την αξιολόγηση και την ιδιωτικοποίηση της Παιδείας συνεχίζονται και αναβαθμίζονται. Μόλις έναν μήνα μετά την απόφαση του Διοικητικού Εφετείου Πειραιά για άρση της αργίας και επανατοποθέτηση στο σχολείο της διωκόμενης εκπαιδευτικού και συνδικαλίστριας Χρύσας Χοτζόγλου το ίδιο δικαστήριο την έθεσε εκ νέου σε αργία με στέρηση του 25% του μισθού της. Στην Αθήνα η γραμματέας του Συλλόγου Εκπαιδευτικών Π.Ε. «Αριστοτέλης», ενώ περίμενε σε στάση λεωφορείου για να μεταβεί στη ΓΣ της ΔΟΕ απήχθη από ομάδα αστυνομικών με πολιτικά που την έσυραν με τη βία σε αυτοκίνητο χωρίς διακριτικά, τη χτύπησαν, τη συνέλαβαν, και όταν υπήρξε δημοσιοποίηση και μαζική αντίδραση, η ΕΛ.ΑΣ. ανακοίνωσε ότι πρόκειται για λάθος και της φόρτωσε την κατηγορία της απείθειας!

Η συμμορία της ΝΔ, μετά και τη μεγαλύτερη απεργία στις 28/2 δεν μπορεί να πείσει τους εργαζόμενους, τους νέους και τα φτωχά λαϊκά στρώματα με την νεοφιλελεύθερη πολιτική της. Γι' αυτό επιδιέχεται σε μια λυσσασμένη προσπάθεια να τσακίσει τις δυνατότητες οργάνωσης των εργαζομένων, υπό τον φόβο μαχητικών αγώνων που θα συντονιστούν και θα αμφισβητήσουν την κυριαρχία της. Έτσι, επιστρατεύει διώξεις συνδικαλιστών, δικαστικές αποφάσεις για απαγόρευση απεργιών, αστυνομική βία απέ-

ναντι σε διαδηλώσεις και εργατικές κινητοποιήσεις.

Η απάντηση σε αυτήν την πολιτική δεν μπορεί να είναι η αναμονή, ούτε οι αυταπάτες για κυβερνητικές εναλλαγές. Το εργατικό κίνημα χρειάζεται να περάσει στην αντεπίθεση, με μαχητικά, ανεξάρτητα σωματεία και επιτροπές αγώνα σε κάθε χώρο δουλειάς, σε κάθε κλάδο, που θα υπερασπίζονται στην πράξη τα εργατικά δικαιώματα και τις ελευθερίες. Χρειάζονται συντονισμένοι, ανυποχώρητοι αγώνες με απεργίες, καταλήψεις και διαδηλώσεις, για αυξήσεις στους μισθούς, συλλογικές συμβάσεις, μόνιμη και σταθερή δουλειά για όλους, ενάντια στις απολύσεις, ενάντια στην αξιολόγηση, τις ιδιωτικοποιήσεις, τους αντεργατικούς νόμους.

Η αθώωση των συνδικαλιστών στη Θεσσαλονίκη δείχνει ότι ο συλλογικός αγώνας μπορεί να σπάσει την καταστολή και την εργοδοτική τρομοκρατία. Είναι μία σημαντική πολιτική νίκη του εργατικού κινήματος ενάντια στις απόπειρες της εργοδοσίας να ποινικοποιήσει τον συνδικαλισμό. Η τρομοκρατία κυβέρνησης και εργοδοτών δεν θα περάσει, εάν εργαζόμενοι και νεολαία οργανωθούν και παλέψουν αποφασιστικά, μετατρέποντας κάθε χώρο δουλειάς και κάθε γειτονιά σε χώρο αγώνα. Αυτός είναι ο μόνος δρόμος για την υπεράσπιση των συνδικαλιστικών ελευθεριών, της ζωής και της αξιοπρέπειας της εργατικής τάξης.

ΤΟ ΣΤΕ ΕΠΙΚΥΡΩΝΕΙ ΤΗΝ ΚΑΤΑΡΓΗΣΗ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 16

Συνταγματικό πραξικόπημα για τα ιδιωτικά ΑΕΙ

Η πρόσφατη απόφαση του Συμβουλίου της Επικρατείας, που επικυρώνει την ίδρυση ιδιωτικών πανεπιστημίων με τη μορφή των «παραρτημάτων ξένων ιδρυμάτων», αποτελεί επίσημο θεσμικό πραξικόπημα ενάντια στο άρθρο 16 του Συντάγματος. Πίσω από νομικούς ακροβατισμούς και δήθεν «προσαρμογές στη σύγχρονη εποχή», το ανώτατο διοικητικό δικαστήριο, επικαλούμενο την «εναρμόνιση με τις ευρωπαϊκές υποχρεώσεις» και μια σύγχρονη «ερμηνεία» του άρθρου 16, ουσιαστικά δίνει το πράσινο φως για την ίδρυση ιδιωτικών πανεπιστημίων στην Ελλάδα, καταπατώντας μια από τις πιο ιστορικές κοινωνικές κατακτήσεις της μεταπολίτευσης.

Το άρθρο 16 είναι σαφές: «Η ανώτατη εκπαίδευση παρέχεται αποκλειστικά από ιδρύματα νομικά πρόσωπα δημοσίου δικαίου με πλήρη αυτοδιοίκηση. Η σύσταση ανώτατων σχολών από ιδιώτες απαγορεύεται». Η απόφαση του ΣτΕ, ερμηνεύοντας αυτή τη διάταξη κατά το δοκούν, νομιμοποιεί την ίδρυση ιδιωτικών ΑΕΙ ως παραρτήματα ξένων πανεπιστημίων και ανοίγει διάπλατα τον δρόμο για την ουσιαστική κατάργηση του δημόσιου πανεπιστημίου, χωρίς να έχει προηγηθεί καμία συνταγματική αναθεώρηση. Πρόκειται για ένα πολιτικό πραξικόπημα

με νομική σφραγίδα.

Το άρθρο 16 και το ίδιο το Σύνταγμα δεν αποτέλεσαν ποτέ πραγματικό εμπόδιο για την κυβέρνηση. Αντί να επιχειρήσει ευθέως τη συνταγματική αναθεώρηση, επέλεξε την οδό της ντε φάκτο κατάργησής του μέσω νομοθετικών τεχνασμάτων και, πλέον, της δικαστικής επικύρωσης. Αυτή η τακτική υπογραμμίζει τον αυταρχικό χαρακτήρα του καθεστώτος Μητσοτάκη, που παραβιάζει και καταργεί τη δική του αστική νομοθεσία. Πρόκειται για πολιτική επιλογή: να υποβαθμίσουν τα δημόσια ΑΕΙ μέσω της χρόνιας υποχρηματοδότησης, κατάργησης υποδομών, συρρίκνωσης σχολών, εξευτελιστικών όρων εργασίας για το διδακτικό προσωπικό και εγκατάλειψης της φοιτητικής μέριμνας, ώστε να εμφανιστεί η «ανάγκη» ύπαρξης ιδιωτικών λύσεων ως αυτονομία.

Η κυβέρνηση, ήδη από το 2023, είχε ξεδιπλώσει το σχέδιο του λεγόμενου «Ελεύθερου Πανεπιστημίου», με τη νομοθέτηση της λειτουργίας ιδιωτικών ιδρυμάτων μέσω «συνεργασιών» με ξένα πανεπιστήμια. Χρησιμοποίησε τη γνωστή προπαγανδιστική γραμμή περί «brain drain», «απελευθέρωσης της εκπαίδευσης» και «διεθνούς ανταγωνιστικότητας», αποκρύπτοντας το αυτονόητο: ότι πίσω από αυτή τη ρητορική

κρύβεται η ιδιωτικοποίηση-εμπορευματοποίηση της εκπαίδευσης και ο ταυτόχρονος ταξικός αποκλεισμός των παιδιών φτωχών και εργατικών οικογενειών.

Η ουσία του σχεδίου είναι απλή: τα ιδιωτικά πανεπιστήμια έρχονται να καλύψουν το «κενό» που άφησαν η Ελάχιστη Βάση Εισαγωγής, η Τράπεζα Θεμάτων, τα διαλυμένα ΤΕΙ, οι συγχωνεύσεις σχολών. Ήδη λειτουργεί η αγορά των μεταπτυχιακών, σεμιναρίων, πιστοποιήσεων. Τώρα επεκτείνεται στην προπτυχιακή εκπαίδευση. Η υποχρηματοδότηση των δημόσιων ΑΕΙ, η εγκατάλειψη των υποδομών, η αξιολόγηση και τα ιδιωτικο-οικονομικά κριτήριά τους θα ενταθούν. Οι φτωχοί φοιτητές θα οδηγούνται στη διαγραφή και όσοι έχουν οικονομική άνεση στα δίδακτρα.

Μέσα σε αυτή τη συνθήκη, η απόφαση του ΣτΕ δεν εκφράζει μια «ουδέτερη» νομική κρίση, αλλά την ενεργή συμμετοχή του κράτους στη διάλυση του κοινωνικού δικαιώματος στην παιδεία. Έχει στόχο να κατοχυρώσει θεσμικά το επόμενο βήμα: να περάσουν οι πανεπιστημιακές σπουδές σε ένα καθεστώς πλήρους ιδιωτικο-οικονομικής λειτουργίας, όπου το πτυχίο θα αποτελεί προϊόν αγοράς και όχι κοινωνικό δικαίωμα.

Ωστόσο, το πολιτικό τοπίο έχει αλλάξει. Παρά την προσπά-

θεια της κυβέρνησης να εμφανιστεί ως κυρίαρχη, η φθορά της είναι εμφανής. Η κοινωνική δυσανεμία διογκώνεται, η απονομιμοποίησή της πολλαπλασιάζεται και τα προβλήματα στο εσωτερικό της πυκνώνουν. Το αφήγημα περί «ανάπτυξης» και «εξευρωπαϊσμού» καταρρέει μπροστά στην πραγματικότητα της ακρίβειας, της διάλυσης των δημόσιων υπηρεσιών και των εκρηκτικών ανισοτήτων. Το έγκλημα των Τεμπών, οι πυρκαγιές, η κατάρρευση του ΕΣΥ, τα αυξανόμενα ποσοστά ανεργίας και υποαπασχόλησης, τα διαδοχικά σκάνδαλα (ΟΠΕΚΕ-ΠΕ) έχουν διαβρώσει βαθιά την εικόνα «σταθερότητας» που προσπαθεί να εμφανίσει.

Κι όμως, απέναντι σε αυτή την ιστορική επίθεση, το φοιτητικό κίνημα παραμένει σε κρίση. Μετά το ξέσπασμα του 2024 και τις μεγάλες κινητοποιήσεις ενάντια στο έγκλημα των Τεμπών, η δυναμική χάθηκε. Οι φοιτητικοί σύλλογοι αδρανοποιήθηκαν, κυριαρχούμενοι από ηγεσίες που είτε αποπροσανατολίζουν τους αγώνες, είτε αναπαράγουν μικροκομματικά συμφέροντα χωρίς πρόταση για συνέχεια του αγώνα. Η ΠΚΣ/ΚΝΕ, «αγωνιστικά» προσπαθεί να μετατρέψει τους συλλόγους σε τσιφλίκια της και σαμποτάρει συνειδητά κάθε προσπάθεια ξεσπάσματος του φοιτητικού κινή-

ματος. Τα νυν και πρώην ΕΑΑΚ είναι βυθισμένα στη σύγχυση και σε απολίτিকা πλαίσια. Δεν υπάρχει συνολικό σχέδιο πάλης, πανελλαδικά συντονιστικά, ούτε ζωντανές γενικές συνελεύσεις.

Αυτό το κενό θέλει να αξιοποιήσει η κυβέρνηση. Να διαλύσει κάθε αντίσταση και να εμποδώσει στην κοινωνία ότι δεν υπάρχει άλλος δρόμος από το πανεπιστήμιο της αγοράς, του αποκλεισμού, της πιστοποίησης. Ότι η δημόσια και δωρεάν Παιδεία ήταν μια «ανορθογραφία», που πρέπει να διορθωθεί.

Γι' αυτό χρειάζεται πιο έντονα από ποτέ η ανασύνθεση-ανασυγκρότηση του φοιτητικού κινήματος. Από τον Σεπτέμβριο πρέπει να ξεκινήσει πανελλαδική εκστρατεία ενημέρωσης και κινητοποίησης: ενάντια στο «Ελεύθερο Πανεπιστήμιο», στην απόφαση του ΣτΕ, στις διαγραφές και στα πανεπιστήμια – φυλακές. Με ζωντανές συνελεύσεις, επιτροπές δράσης σε κάθε σχολή, πανελλαδικό συντονισμό από τα κάτω με μία επαναστατική γραμμή ανατροπής του κυβερνητικού σχεδίου. Η στόχευση πρέπει να είναι ξεκάθαρη: ΟΧΙ στην αναθεώρηση του άρθρου 16, ΟΧΙ στην ίδρυση ιδιωτικών ΑΕΙ, ΚΑΜΙΑ διαγραφή, Ανατροπή της κυβέρνησης Μητσοτάκη.

Η Σοσιαλιστική Σπουδαστική Πάλη θα δώσει όλες τις δυνάμεις της σε αυτή τη μάχη. Για την υπεράσπιση της δημόσιας και δωρεάν εκπαίδευσης. Για να σπάσει στην πράξη η εφαρμογή των ιδιωτικών πανεπιστημίων. Για να περάσουμε στην αντεπίθεση!

Δεν έχουν τέλος τα σκάνδαλα των α(χ)ρίστων της ΝΔ!

Δεν πρόλαβε να στεγνώσει το μελάνι από τις δηλώσεις του πρωθυπουργού στη Δυτική Θεσσαλονίκη, όπου με προεκλογικό στυλ βιάστηκε να κλείσει «μια περίοδο πολύ μεγάλης έντασης και τοξικότητας», αφού κατά την γνώμη του «τώρα γκρεμίστηκε όλη αυτή η συνωμοσία της παράνοιας και του ξυλολίου» και έσκασε το σκάνδαλο του ΟΠΕΚΕΠΕ. Και βρέθηκε ξανά αναγκασμένος να «πέσει από τα σύννεφα» και να οδηγήσει σε παραίτηση τον υπουργό Μετανάστευσης Μ. Βορίδη, πρώην υπουργό Αγροτικής Ανάπτυξης που, πριν την παραίτηση από το Μαξίμου δήλωνε ότι δεν γνώριζε τίποτε, και τρεις υφυπουργούς. Στη δε οικογραφία της ευρωπαϊκής εισαγγελίας που βρίσκεται στη Βουλή περιλαμβάνεται και ο Λευτέρης Αυγενάκης (και αυτός πρώην υπουργός Αγροτικής Ανάπτυξης). Από εκεί και πέρα και ο νυν υπουργός Δικαιοσύνης Φλωρίδης φέρεται να συνομιλεί με τον Βορίδη για να εξοτρώσουν την Πόπη Παπανδρέου, ευρωπαϊά εισαγγελέα εντεταλμένη για την έρευνα στον ΟΠΕΚΕΠΕ.

Μια σειρά στελέχη, σύμβουλοι υπουργών και κομματάρχες με εύηχα παρατσούκλια δανεισμένα από

τον υπόκοσμο, όπως «Φραπές» ή Χασάπης», αποτελούν τους άριστους της κυβέρνησης της ΝΔ, που φέρονται να είναι πρωταγωνιστές στο σκάνδαλο των επιδοτήσεων. Επιδοτήσεις που άρπαζαν οι ημέτεροι χωρίς να είναι κτηνοτρόφοι και με βοσκοτόπια εκατοντάδες χιλιόμετρα μακριά από τον τόπο κατοικίας τους. Φαίνεται ότι το σκάνδαλο έχει σαν κέντρο την Κρήτη, αλλά νεότερες αποκαλύψεις μιλούν για μέλη της οικογένειας του περιφερειάρχη Ηπείρου, Αλ. Καχριμάνη, που καλλιεργούν βαμβάκι στο Μέτσοβο.

Όλες οι αστικές κυβερνήσεις και η ΕΕ είναι όμως υπεύθυνες για το μεγαλύτερο αυτό σκάνδαλο της καταστροφής της αγροτικής οικονομίας και των αγροτών στα πλαίσια της Κοινής Αγροτικής Πολιτικής (ΚΑΠ). Ο αγροτικός πληθυσμός έχει μειωθεί σύμφωνα με την ΕΛ-ΣΤΑΤ την περίοδο 2009-2020 κατά 26,6%, από 723 χιλ. σε 530 χιλ., η αγροτική παραγωγή ήταν στο 2-3% του ΑΕΠ το 2023 με τάσεις περαιτέρω μείωσης. Με την Γενική Συμφωνία Δασμών και Εμπορίου (GATT) του 1994 οι ιμπεριαλιστικές δυνάμεις μοίρασαν την παραγωγή και τις αγορές των προϊόντων. Στο πλαίσιο αυτό η ΕΕ με την ΚΑΠ αποσύνδεσε τις επιδοτήσεις από την πραγματι-

κή παραγωγή, με αποτέλεσμα μια σειρά βασικά αγροτικά προϊόντα να σταματήσουν να παράγονται και να εισάγονται αντίστοιχα φθηνά από το εξωτερικό.

Υιοθετήθηκαν οι λεγόμενες άμεσες ενισχύσεις που έπαιρναν οι αγρότες, όχι με βάση την παραγωγή τους, αλλά την έκταση γης που είχαν ή νοίκιαζαν. Επιπλέον το 2015 με κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ ψηφίστηκε η λεγόμενη «τεχνική λύση» για τα βοσκοτόπια και εγκρίθηκε και από την ΕΕ, με την οποία θεωρούνταν βοσκοτόπια δάση ή δασικές εκτάσεις. Από περιφέρειες που είχαν πλεόνασμα βοσκοτόπων, αυτό κατανεμήθηκε σε περιφέρειες που δεν είχαν, κυρίως νησιά. Η ΚΑΠ προέβλεπε να παίρνει κάποιος επιδοτήσεις ανάλογα με τα βοσκοτόπια που εμφανίζει στην κατοχή του, ακόμη κι αν δεν έχει ζώα. Όταν το 2022 ο ΟΠΕΚΕΠΕ έθεσε την προϋπόθεση να υπάρχουν ζώα, τότε αυξήθηκε από τη μια χρονιά στην άλλη απότομα ο αριθμός των ζώων. Κάπως έτσι στην Κρήτη ο αριθμός των αιγοπροβάτων ανήλθε περίπου στα 7,8 εκατ. το 2024!

Σε πλήρη αμνηχανία ο Μητσοτάκης δήλωσε ότι «αποτύχαμε». Διέχυσε τις ευθύνες στην αντιπολίτευση που και αυτή «τα ίδια έκανε» και στις άλλες χώρες της ΕΕ που

έχουν κι αυτές πρόστιμα. Ακόμα περισσότερο, ο Άδωνης Γεωργιάδης σε συνέντευξή του, αφού υπαινίχθηκε ότι ο πρόεδρος του ΠΑΣΟΚ δεν μπορεί να μην ήξερε τι γίνεται με τον ΟΠΕΚΕΠΕ στο Ηράκλειο της Κρήτης, όταν οι δημοσιογράφοι σημείωσαν ότι και ο πρωθυπουργός Κρητικός είναι, απάντησε ότι είναι από την άλλη μεριά της Κρήτης! Πάλι μόνο ο Μητσοτάκης δεν ήξερε. Γιατί όπως είπε και ο εκπρόσωπος Τύπου της κυβέρνησης «δεν είναι δουλειά του πρωθυπουργού να γνωρίζει τις εν εξελίξει έρευνες». Βέβαια ο Μάριος Σαλμάς δήλωσε ότι «τίποτε δεν γίνεται αν δεν περάσει από το Μαξίμου» και ο παραιτηθείς υφυπουργός Μπούκωρος ότι το Μαξίμου γνώριζε εδώ και 1,5 χρόνο. Επιπλέον το 2023 ο πρώην πρόεδρος του ΟΠΕΚΕΠΕ, Ευάγγελος Σημανδράκος απέστειλε δύο ενημερωτικές επιστολές στον τότε υφυπουργό παρά τω πρωθυπουργό Πάννη Μπρατάκο για 9.309 «αμαρτωλά» ΑΦΜ που εξάιρεσε από τις πληρωμές, το 63% των οποίων αφορούσε την Κρήτη. Για να ζητήσουν στη συνέχεια την παραίτησή του τρεις υπουργοί (Μπρατάκος, Παπασταύρου και Βορίδης) στην οποία και εξαναγκάστηκε, όπως καταγγέλλει. Όμως οι εργαζόμενοι και οι αγρότες είναι αυτοί που θα

πληρώσουν το μάρμαρο, καθώς ο νυν υπουργός Αγροτικής Ανάπτυξης είπε ότι τα πρόστιμα της ΕΕ, που ανέρχονται ήδη στα 415 εκ., θα πληρωθούν από τον κρατικό προϋπολογισμό.

Η κυβέρνηση μετά τις μεγαλειώδεις κινητοποιήσεις για το έγκλημα των Τεμπών έχει περιορίσει κατά πολύ τη δυνατότητά της να «διαχειρίζεται» κρίσεις, όπως έκανε με τα αλλεπάλληλα σκάνδαλα που αποτελούν μόνιμο χαρακτηριστικό της διακυβέρνησής της. Άλλωστε τα μεγαλύτερο σκάνδαλο είναι η ίδια η νεοφιλελεύθερη πολιτική της με την σαπίλα, την ανηθικότητα, τα άθλια ψέματα, τη ρεμούλα και την αρπαγή του δημόσιου πλούτου. Αυτή η δυσώδης κατάσταση δεν ξεπερνιέται με προανακριτικές στη βουλή, όπως προτείνει η αντιπολίτευση στο σύνολό της. Μόνο η κινητοποίηση των εργαζομένων και της νεολαίας μπορεί να αξιοποιήσει την κρίση της ΝΔ: για να τιμωρηθούν οι πλιατσικολόγοι του δημόσιου χρήματος, να επιστραφούν τα κλεμμένα, να δημευθούν οι περιουσίες τους, να μην πληρώσουν οι εργαζόμενοι, να απαλλαγούμε από τους ά(χ)ριστους του Μητσοτάκη.

ΠΡΟΑΝΑΚΡΙΤΙΚΗ ΓΙΑ ΤΑ ΤΕΜΠΗ: Συνεχίζεται με γοργούς ρυθμούς το «μπάζωμα»

Με 154 ψήφους (δύο λιγότερες από όσες αναμενόταν) πέρασε στις 18/6 η πρόταση-ξέπλυμα της ΝΔ για τη σύσταση Προανακριτικής επιτροπής για τον Κώστα Καραμανλή. 58 βουλευτές απείχαν από την ψηφοφορία, καθώς ΣΥΡΙΖΑ, ΚΚΕ και Νέα Αριστερά, αποχώρησαν.

Οι προτάσεις ήταν 3: της ΝΔ, του ΠΑΣΟΚ και των 4 κομμάτων της αντιπολίτευσης (Πλεύση Ελευθερίας, Κίνημα Δημοκρατίας, Νίκη και Ελληνική Λύση), που συνυπέγραψαν και κατέθεσαν την πρόταση του συλλόγου των συγγενών των θυμάτων. Η πρόταση του ΣΥΡΙΖΑ, την οποία συνυπέγραψε το Κίνημα Δημοκρατίας του Στ. Κασελάκη για να πάρει πίσω τις υπογραφές στη συνέχεια, τελικά δεν συγκέντρωσε τις απαιτούμενες 30 υπογραφές για να κατατεθεί.

Η πρόταση της ΝΔ καταλογίζει ευθύνες μόνο στον τότε υπουργό Μεταφορών Κ. Καραμανλή, τον οποίο ρίχνει στα μαλακά, καθώς προβλέπει τη διερεύνηση μόνο της πλημμεληματικής κατηγορίας για παράβαση καθήκοντος! Η πρόταση του ΠΑΣΟΚ, που απορρίφθηκε συγκεντρώνοντας 47 ψήφους, καταλόγιζε το κακούργημα της διατά-

ραξης της ασφάλειας των συγγενών σε 8 πολιτικά πρόσωπα από τις κυβερνήσεις της ΝΔ και του ΣΥΡΙΖΑ με απαρχή το 2016, συμπεριλαμβανομένων του Κ. Καραμανλή και Χρ. Χωρίς παραπομπή του Μητσοτάκη, με τη δικαιολογία ότι δεν υπάρχουν «ισχυρές ενδείξεις για ποινικές ευθύνες του πρωθυπουργού»! Το μεγαλύτερο ενδιαφέρον συγκέντρωσε η πρόταση των «32» με το κατηγορητήριο των συγγενών των θυμάτων, που στρεφόταν συνολικά κατά του Κ. Μητσοτάκη και 10 ακόμη πολιτικών προσώπων (Γεραπετρίτης, Πλεύρης κ.ά.) για σειρά κακουργημάτων, μεταξύ των οποίων και το αδίκημα της εσχάτης προδοσίας.

Εν τέλει ο υπουργός Μεταφορών των Τεμπών, που μια βδομάδα πριν τη σύγκρουση διαβεβαίωνε ότι «δεν παίζουμε με την ασφάλεια των επιβατών στα τρένα», παραπέμπεται μόνο για πλημμέλημα, ο πρωθυπουργός μένει στο απυρόβλητο ενώ απορρίφθηκε και η πρόταση του ΠΑΣΟΚ για παραπομπή Σπίρτζη. Αποδείχτηκε έτσι ότι οι περίφημες «κοινοβουλευτικές διαδικασίες» είναι κομμένες και ραμμένες στα μέτρα του συστήματος, διαψεύδοντας τις ρεφορμιστικές αυταπάτες για τιμωρία των ενόχων ή απόδοση δικαιοσύνης μέσα από τον αστικό ορνιθώνα!

Ακραία προκλητικός εμφανίστηκε στη συζήτηση ο Μητσοτάκης. Με τον αέρα που νομίζει ότι του δίνει η ανυπαρξία αντιπολίτευσης, και τι δεν είπε: «Σκευωρία εναντίον της κυβέρνησης» η υπό-

θεση των Τεμπών, «σκηνοθεσίες» τα περί μπάζωματος, «αδιανόητες» οι κατηγορίες σε βάρος του, «τεμπορυχία». Άρπαξε την ευκαιρία με την άστοχη πρόταση περί «εσχάτης προδοσίας» για να επιτεθεί στη συνεργασία των 4 κομμάτων, την οποία χαρακτήρισε «συνεταιρισμό της τοξικότητας». Όσο για τον Κ. Καραμανλή, αποτίναξε από πάνω του την ευθύνη, χωρίς ίχνος αυτοκριτικής τα έριξε όλα στη ΡΑΣ.

Η αντιπολίτευση έδωσε εικόνα «μπάχαλου» σε όλη την υπόθεση της Προανακριτικής. Με τα βάλε-βγάλε των υπογραφών και την αποτυχία του ΣΥΡΙΖΑ να καταθέσει πρόταση, με την άσφαιρη κριτική του Ανδρουλάκη, με τη συμπόρευση της «αντισυστηματικής» Κωνσταντοπούλου και του «προοδευτικού» Κασελάκη με τους ακροδεξιούς Βελόπουλο και Νατσιό, και τελικά με την περιθωριοποίηση και υποκατάσταση σύσσωμης της αντιπολίτευσης από την πρόταση του συλλόγου των θυμάτων. Και από όλη τη «συζήτηση» απουσίαζε η πολιτική των ιδιωτικοποιήσεων, δηλαδή ο πυρήνας του εγκλήματος των Τεμπών και τόσων άλλων εγκλημάτων, αυτός ο ελέφαντας στο δωμάτιο που όλοι κάνουν ότι δεν το βλέπουν, συμπεριλαμβανομένου και του ΚΚΕ. Ενώ μια αστική κυβέρνηση όπως αυτή των Εργατικών στη Βρετανία αποφασίζει την επιστροφή στο δημόσιο των τρένων, στη χώρα μας με τους 57 νεκρούς της Hellenic Train δεν υπάρχει πολιτικό κόμμα στη Βουλή που να προτάσει την εθνικοποίη-

ση των σιδηροδρόμων.

Η κυβέρνηση συνεχίζει τη γνωστή τακτική του «μπάζωματος» και της συγκάλυψης. Διαθέτοντας την πλειοψηφία στην Προανακριτική, θα ακολουθήσει το «μοντέλο Τριαντόπουλου». Με διαδικασίες fast track να ολοκληρωθεί η έρευνα, χωρίς προκαταρκτική εξέταση, κλήσεις μαρτύρων και καταθέσεις, με την έκδοση μέσα στον Ιούλη πορίσματος που θα παραπέμπει τον Καραμανλή στο ασφαλές περιβάλλον του «φυσικού δικαστή», δηλαδή στο Δικαστικό Συμβούλιο. Για να διεξαχθεί η προανάκριση κεκλεισμένων των θυρών και με απροσδιόριστο χρόνο έκδοσης απόφασης, και αν ποτέ φτάσει στο Ειδικό Δικαστήριο. Παρεμπιπτόντως, η ίδια διαδικασία αναμένεται να επιχειρηθεί και στο σκάνδαλο του ΟΠΕΚΕΠΕ. Μάλιστα, ο Μητσοτάκης προανήγγειλε αναθεώρηση του άρθρου 86, ώστε να περιοριστεί ο ρόλος της Βουλής και οι υποθέσεις να φτάνουν πιο γρήγορα στον «φυσικό δικαστή».

Όσο κι αν πανηγυρίζουν στους διαδρόμους της Βουλής, η κοινωνία έξω βοά για τα καραμπινάτα εγκλήματα και τα απανωτά σκάνδαλα, για τη διαρκή συγκάλυψη χωρίς την απόδοση οποιασδήποτε ποινικής και πολιτικής ευθύνης. Μετά την απεργιακή έκρηξη της 28ης Φλεβάρη είναι καθολική συνείδηση ότι δεν ήταν το «ανθρώπινο λάθος», ούτε τα έλαια σιλικόνης, αλλά το ξεπούλημα/διάλυση των δημόσιων συγκοινωνιών που ευθύνεται για το έγκλημα των Τεμπών.

Αυτή η συνειδητοποίηση έφερε και την παραπομπή Καραμανλή.

Ειδικά ο πρωθυπουργός έχει δικαστεί και καταδικαστεί από τους εργαζόμενους και τα φτωχά λαϊκά στρώματα ως κύριος υπεύθυνος του εγκλήματος. Γιατί -μαζί με τους προκατόχους του- ενορχήστρωσε την ιδιωτικοποίηση/διάλυση των σιδηροδρόμων. Γιατί γνώριζε τα προβλήματα ασφάλειας του σιδηροδρόμου από τους συνδικαλιστές και όχι μόνο. Γιατί πρωταγωνίστησε στη συγκάλυψη με τις δηλώσεις του για «τραγικό ανθρώπινο λάθος», με τη στήριξη στο πρόσωπο του Κ. Καραμανλή. Γιατί αυτός διέταξε την αλλοίωση/μπάζωμα του χώρου.

Η δυναμική που εκδηλώθηκε στις 28 Φλεβάρη κάθε άλλο παρά εξαντλήθηκε. Η λαϊκή οργή και αγανάκτηση δεν μπορούν να σβήσουν με τα πορίσματα Καρώνη, ούτε με τα κοινοβουλευτικά παιχνίδια. Η δικαίωση για τους 57 νεκρούς των Τεμπών δε θα έρθει από τους σάπιους κοινοβουλευτικούς και δικαστικούς θεσμούς, ούτε από την υπεύθυνη Αριστερά των Προανακριτικών και της νομιμότητας. Να δώσουμε συνέχεια στις 28 Φλεβάρη, με απεργίες, διαδηλώσεις, καταλήψεις για την ανατροπή της κυβέρνησης των δολοφόνων και της νεοφιλελεύθερης πολιτικής των ιδιωτικοποιήσεων. Να χτίσουμε μια Αριστερά Επαναστατική, για την τιμωρία των ενόχων, για την εθνικοποίηση των τομέων-κλειδιά της οικονομίας κάτω από εργατικό έλεγχο.

Ο πόλεμος των 12 ημερών στο Ιράν, ένα βήμα πιο κοντά στην γενίκευση του πό

Κάθε υποχώρηση στο ζήτημα ήττας των δυτικών ιμπεριαλιστών και στην ανάπτυξη του αντιπολεμικού κινήματος (οι υποχωρήσεις αυτές είναι υπαρκτές σε μεγάλο μέρος της Αριστεράς σε όλη την Ευρώπη) σημαίνει ακόμα και υποταγή μπροστά στους. Πρέπει να παλέψουμε για την ήττα του «δικού μας» ιμπεριαλιστικού στρατοπέδου

Το κράτος-τρομοκράτης των ΗΠΑ με μπροστάρη το Ισραήλ, προχώρησαν σε επίθεση στο Ιράν, φέρνοντας την ανθρωπότητα ένα ακόμα βήμα πιο κοντά στον Γ' Παγκόσμιο Πόλεμο. Οι ΗΠΑ και οι συνεργάτες τους σιωνιστές πιστεύουν ότι έχει έρθει η ώρα να επιβάλουν το αιματοβαμμένο όραμά τους για το «Μεγάλο Ισραήλ» – ένα κράτος τρομοκράτης των Αμερικανών για τους λαούς της Μ. Ανατολής. Έχοντας αποτύχει να «κοντύνουν» το Ιράν, παρά τις δολοφονικές τους «επιτυχίες» (γενοκτονία Παλαιστινίων, χτυπήματα σε Λίβανο και Συρία), προχώρησαν στην κατά μέτωπο επίθεση.

Η επίθεση του Ισραήλ στο Ιράν έγινε σε πλήρη συντονισμό με τον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό. Οι υποσχέσεις του «ειρηνοποιού» Τραμπ πέρασαν τον πόλεμο σε ένα άλλο επίπεδο, αρχής δεδομένης από την γενοκτονία των Παλαιστινίων στη Γάζα. Ταυτόχρονα ο πόλεμος στην Ουκρανία συνεχίζεται, και παρότι ΗΠΑ-ΕΕ-NATO βρίσκονται σε δεινή θέση, δοκιμάζουν διαρκώς τα όρια της Ρωσίας (επιθετικές ενέργειες σε Βαλτική, ρωσικά εδάφη κ.ά.). Μέσα από τις αποτυχίες και τα αδιέξοδα του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού, την αποτυχία των δασμών στην Κίνα και τη δυσκολία του να υπερασπιστεί την ηγεμονική θέση του, ο «μπαμπάκας» Τραμπ φέρνει το χάος μιας ξέφρενης κούρσας εξοπλισμών μαζί με τον γλείφτη Ρούτε και τους υπόλοιπους στην ΕΕ που ψήφισαν αύξηση των αμυντικών δαπανών στο 5% του ΑΕΠ για να προχωρήσουν στην εξάπλωση των πολεμικών μετώπων.

Το Ιράν αποτελεί ένα εξαιρετικά κρίσιμο μέτωπο, οι σχέσεις του (οικονομικές, στρατιωτικές, πολιτικές) με τους ιμπεριαλιστές Ρωσίας-Κίνας είναι στρατηγικές και βαθαινουν διαρκώς, όπως δείχνει η συμμετοχή του στους BRICS και στο Σύμφωνο της Σαγκάης, η κομβική θέση του στον κινέζικο Νέο Δρόμο του Μεταξίου κ.ά. Για τις ΗΠΑ, η υποταγή ή η διαίρεσή του είναι αναγκαία για να στραφούν με όλες τις δυνάμεις τους στην αντιμετώπιση της Κίνας σε Ασία-Ειρηνικό. Οι ύαινες των «παλιών» ιμπεριαλιστών της ΕΕ, αφού έχουν βάψει τα χέρια τους με το αίμα των Παλαιστινίων, ακολουθούν πιστά τη γραμμή για το «δικαίωμα του Ισραήλ στην αυτοάμυνα».

Οι στόχοι των ΗΠΑ-Ισραήλ ενάντια στο Ιράν φάνηκαν στην πρώτη φάση ιδιαίτερα δύσκολοι (αλλαγή καθεστώτος ή και πιθανός διαμελισμός της χώρας, πλήρης υποταγή στις «διαπραγματεύσεις» με τις ΗΠΑ, διακοπή των σχέσεων με Κίνα-Ρωσία κ.ά.), όμως είναι αδύνατο να σταματήσουν και θεωρητικά είναι δεδομένο ότι αργά η γρήγορα η σύγκρουση θα ξεσπάσει ξανά. Ο στόχος για μια γρήγορη και ολοκληρωτική νίκη του Ισραήλ είναι περισσότερο ένα παραλήρημα των Δυτικών παρά ρεαλιστική προοπτική – όλα τα πολεμικά μέτωπα που έχουν ανοίξει δείχνουν ότι έχουν διάρκεια και μάλιστα ετών – πόσο μάλλον με έναν αντίπαλο αρκετά ισχυρό.

Οι Δυτικοί και ιδιαίτερα οι Σιωνιστές φάνηκαν στην πραγματικότητα πιο αδύναμοι από ό,τι θέλουν να προβάλουν (δεν μπόρεσαν να επιτύχουν την επιδιωκόμενη πλήρη εξάλειψη της Παλαιστινιακής Αντίστασης, της Χεζμπολάχ κ.ά.). Βεβαίως και το Ιράν υπέστη πλήγματα από τους βομβαρδισμούς, όμως μια πολυπληθής και αχανή χώρα όπως αυτή απέδειξε ότι μπορεί να τους επιφέρει και σημαντικά πλήγματα. Επί 12 ημέρες ο «άτρωτος» ισραηλινός πληθυσμός ξημεροβράδιαζε στα καταφύγια. Ανάμεσα στα υποτιθέμενα απόρθητα ισραηλινά οχυρά που χτυπήθηκαν από το Ιράν είναι οι αεροπορικές βάσεις Νεβατίμ, Όβντα και Τελ Νοβ, τα αρχηγεία του υπουργείου Άμυνας και της Μοσάντ, η μονάδα κυβερνο-τρομοκρατίας 8200, τα κέντρα διοίκησης στις βάσεις Αλ Τζαλίλ και Κίργια και μια σειρά από μεγάλες πολεμικές βιομηχανίες, όπως η Rafael και το «Τεχνολογικό Πάρκο» στην Κιργιάτ Γκατ. Χτυπήθηκαν επίσης το αεροδρόμιο Μπεν Γκουριόν, επιστημονικά κέντρα όπως το Ινστιτούτο Βάισμαν και το Κέντρο Πυρηνικών Ερευνών στην έρημο Νεγκέβ, αλλά και ένα μεγάλο ινστιτούτο βιολογικών ερευνών που, σύμφωνα με τους Ιρανούς, εξέλιξε βιολογικά και χημικά όπλα. Το υψηλότερο από στρατηγικής άποψης πλήγμα δόθηκε στο σημαντικότερο για τον εφοδιασμό του Ισραήλ λιμάνι της Μεσογείου, τη Χάιφα. Εκεί όπου, εκτός από τις λιμενικές εγκαταστάσεις, καταστράφηκε τόσο το διυλιστήριο πετρελαίου όσο και ο μεγάλος ηλεκτροπαραγωγικός σταθμός. Εξίσου βαριά ήταν τα χτυπήματα στο λιμάνι και το διυλιστήριο της Ασντόντ αλλά και στους ηλεκτροπαραγωγικούς σταθμούς του Χαντάρ και της Ασκελόν.

Στις 12 αυτές ημέρες φάνηκε ότι χωρίς τις πλάτες των ΗΠΑ δεν υπάρχει Ισραήλ, θα χρεοκοπούσε οικονομικά και στρατιωτικά μέσα σε λίγες εβδομάδες – τις τελευταίες ημέρες πριν την εκεχειρία οι σιωνιστές ξέμειναν από πυραύλους για τα συστήματα αναχαίτισης Arrow και THAAD. Η αμερικανική επιδρομή στο Φόρντο, τη Νατάνζ και το Ισφαχάν πιθανά να ήταν μια προσπάθεια του Τραμπ για να χτυπήσει αποφασιστικά το Ιράν, αλλά μάλλον πέτυχε το απόλυτο κενό. Γι' αυτό και έχει λυσσάζει να μας πείσει πως οι περ-

σικές εγκαταστάσεις «εξαϋλώθηκαν» και απειλεί θεούς και δαίμονες για να απολυθεί από το CNN η ρεπόρτερ που διέρρευσε ότι τελικά το ιρανικό πυρηνικό πρόγραμμα είναι ουσιαστικά άθικτο και «πήγε πίσω» μόνο λίγες εβδομάδες. Μόνο που η «διαρροή» έγινε από το ίδιο το αμερικανικό Πεντάγωνο! Αν οι δυτικοί όντως έφεραν το Ιράν σε δύσκολη θέση λογικά δεν θα σταματούσαν μέχρι να το διαλύσουν.

Από κοντά και οι ευρωπαίοι ιμπεριαλιστές – είναι ενδεικτική η δήλωση του γερμανού καγκελάρου Μερτς μιλώντας στο περιθώριο της Συνόδου Κορυφής της G7 στον Καναδά. «Το Ισραήλ κάνει την βρώμικη δουλειά για όλους μας. Είμαστε και εμείς θύματα αυτού του καθεστώτος. Το καθεστώς των Μουλάδων έχει προκαλέσει θάνατο και καταστροφή στον κόσμο». Αν μη τι άλλο οι δηλώσεις αυτές δείχνουν την ταξική του συνείδηση...

Η κυβέρνηση Μητσοτάκη έχει αναδειχτεί σε έναν από τους μεγαλύτερους υποστηρικτές και βοηθούς των Σιωνιστών και των Αμερικανών. Η χώρα έχει μετατραπεί σε ορμητήριό τους, με την παροχή στρατιωτικής εκπαίδευσης και εξοπλισμών, βάσεων (Σούδα κ.ά.). Η στάση της ελληνικής κυβέρνησης αποτελεί μια ιστορική προσβολή και τεράστιο κίνδυνο για τον λαό (ούτε η χούντα δεν είχε προχωρήσει σε τόσο στενές σχέσεις με το Ισραήλ), καθώς μας έχει βάλει βαθιά μέσα στη σύγκρουση και συμβαδίζει με μια ανυπολόγιστη οικονομική αιμορραγία και κοινωνική καταστροφή (τεράστιοι εξοπλισμοί σε βάρος κάθε κοινωνικής ανάγκης, διαλυμένοι μισθοί και συντάξεις, ιδιωτικοποίηση της υγείας, παιδείας κ.λπ.). Η ανατροπή αυτής της κυβέρνησης, με την ενότητα και ενίσχυση όλων των αγώνων, με την προοπτική της Πολιτικής Απεργίας, είναι η αναγκαία συμβολή του εργατικού κινήματος – μας ρουφάνε κυριολεκτικά το αίμα για να μπορούν να συμμετάσχουν στον πόλεμο. Οι εργαζόμενοι, η νεολαία και τα φτωχά λαϊκά στρώματα πρέπει να βοηθήσουμε για να αναπτυχθεί ένα ισχυρό αντιπολεμικό-αντιιμπεριαλιστικό κίνημα, να σταματήσουμε τη γενοκτονία των Παλαιστινίων και την εξάπλωση του πολέμου στη Μ. Ανατολή.

Ένα αντιπολεμικό κίνημα σε παγκόσμιο επίπεδο είναι το μόνο που μπορεί

Πολέμου

να σταματήσει την εξάπλωση και γενίκευση του πολέμου, να εξαλείψει την απειλή του πυρηνικού ολέθρου. Κάθε αγωνιστής και εργαζόμενος πρέπει να δείξει μηδενική ανοχή στην αντιδραστική προπαγάνδα των δυτικών ιμπεριαλιστών για «αλλαγή καθεστώτος στο Ιράν», «θεοκράτες μουλάδες», «δικαίωμα του Ισραήλ στην αυτοάμυνα». Πρέπει να παλέψουμε για να ηττηθεί αυτή η εκστρατεία Σιωνιστών-ΗΠΑ-ΝΑΤΟ-ΕΕ ενάντια στο Ιράν και σε όλους τους πολέμους που έχουν ανοίξει και ιδιαίτερα ενάντια στη γενοκτονία των Παλαιστίνιων. Η νίκη των Δυτικών στη Μέση Ανατολή θα μας φέρει ένα βήμα πιο κοντά στην γενίκευση του πολέμου, στη σύγκρουση ΗΠΑ-ΝΑΤΟ και Κίνας-Ρωσίας, στον πυρηνικό όλεθρο που θα στείλει την εργατική τάξη. Οι ήττες από την άλλη πλευρά των δυτικών ιμπεριαλιστών μπορούν να υπάρξουν αν αυτές έρθουν και μέσα από την ανάπτυξη αντιπολεμικών κινημάτων ακόμα και την σοσιαλιστική επανάσταση.

Κάθε υποχώρηση στο ζήτημα ήττας των δυτικών ιμπεριαλιστών και στην ανάπτυξη του αντιπολεμικού κινήματος (οι υποχωρήσεις αυτές είναι υπαρκτές σε μεγάλο μέρος της Αριστεράς σε όλη την Ευρώπη) σημαίνει ακόμα και υποταγή μπροστά στους. Πρέπει να παλέψουμε για την ήττα του «δικού μας» ιμπεριαλιστικού στρατοπέδου και να αξιοποιήσουμε κάθε δυσκολία ή αποτυχία τους για την ανάπτυξη των δικών μας ταξικών αγώνων, που θα σπάσουν τον αντιδημοκρατικό και αντιδραστικό κλοιό ενάντια στους εργαζόμενους, τα φτωχά λαϊκά στρώματα και τη νεολαία. Στη χώρα μας πρέπει το αντιπολεμικό κίνημα να απαιτήσει την ήττα/διάλυση του κράτους του Ισραήλ και την αναγνώριση του παλαιστινιακού κράτους, να φύγουν οι βάσεις και να διαλυθεί το ΝΑΤΟ. Απαραίτητη προϋπόθεση για να γίνουν αυτά είναι να διώξουμε την πολεμοκάπηλη κυβέρνηση Μητσοτάκη και να προετοιμάσουμε το έδαφος για την μοναδική Κυβέρνηση που μπορεί να μας εξασφαλίσει την νίκη – την Κυβέρνηση των Εργαζομένων.

ΗΠΑ-ΝΑΤΟ-ΕΕ ΒΑΖΟΥΝ ΦΩΤΙΑ ΣΤΟ ΟΥΚΡΑΝΙΚΟ ΜΕΤΩΠΟ

Οι υποσχέσεις Τραμπ για γρήγορη ειρήνευση στο πόλεμο Ρωσίας-Ουκρανίας όχι απλώς έχουν διαψευστεί, αλλά προχωρούν σε μεγάλη κλιμάκωση. Οι αρχικές εντυπώσεις περί αποδοχής των θέσεων της Ρωσίας από την ηγεσία Τραμπ, έχουν ακυρωθεί πλήρως από την στάση του καθεστώτος Ζελένσκι αλλά και των ευρωπαίων ιμπεριαλιστών. Μια στάση που σίγουρα δεν έρχεται σε αντίθεση με τους αμερικάνους πάτρονές τους. Η πεποίθηση του Τραμπ πως μπορεί να επιβάλει γρήγορα και βίαια τους δικούς του όρους σε όλα τα πεδία, αποδεικνύεται ανέφικτη. Ειδικά απέναντι στον ρωσικό ιμπεριαλισμό, που δεν δείχνει διάθεση για καμία υποχώρηση από τις απαιτήσεις του για τον τερματισμό του πολέμου.

Αυτό πιθανά αναγκάζει τους αμερικάνους ιμπεριαλιστές να επιταχύνουν τη στρατιωτική εμπλοκή τους στη σύγκρουση με το ανατολικό ιμπεριαλιστικό μπλοκ Κίνας-Ρωσίας. Αυτό δείχνει και η άμεση εμπλοκή τους στη σύγκρουση Ισραήλ - Ιράν με τον βομβαρδισμό των ιρανικών πυρηνικών εγκαταστάσεων. Αυτό δείχνει και η στήριξη της Ουκρανίας που συνεχίζει ένα χαμένο πόλεμο, ώστε να πιέζουν την Ρωσία και να την κρατούν «απασχολημένη», για να χτυπούν σχετικά ανενόχλητοι με τους σιωνιστές, συμμάχους της Ρωσίας στην περιοχή της Μ. Ανατολής (Συρία, Ιράν κ.λπ).

Δυναμιτίζουν τη διπλωματία

Όπως και στην περίπτωση της επίθεσης στο Ιράν, έτσι και στο μέτωπο της Ουκρανίας, ενώ ήταν προγραμματισμένη συνάντηση διαπραγματεύσεων με τη Ρωσία στην Κωνσταντινούπολη, λίγα 24ωρα πριν, το Κίεβο εξαπέλυσε το σχέδιο επίθεσης «Ιστός της Αράχνης», χτυπώντας με drones 4 στρατιωτικά αεροδρόμια στην ενδοχώρα της Ρωσίας και την γέφυρα της Κριμαίας με εκρηκτικά. Αυτή η επίθεση, που ήταν αδύνατο να πραγματοποιηθεί χωρίς την σε πραγματικό χρόνο καθοδήγηση των Ουκρανών από αμερικάνικους δορυφόρους, μετέτρεψε την συνάντηση της Κωνσταντινούπολης σε τυπική διαδικασία (συζήτηση για ανταλλαγή αιχμαλώτων και νεκρών στρατιωτών), ενώ εξώθησε τη Ρωσία σε συντριπτικές επιθέσεις σε όλη την ουκρανική επικράτεια και στο Κίεβο. Η αντίδραση Τραμπ ότι «δεν ενημερώθηκε για την ουκρανική επίθεση» δεν έπαισε

κανέναν, χωρίς να αποκλείουμε διαιρέσεις μέσα στην αμερικάνικη κυβέρνηση και τους Ρεπουμπλικάνους για τον τρόπο χειρισμού της σύγκρουσης. Αυτό που σίγουρα πέτυχε ο Τραμπ είναι να πληρώνουν τον πόλεμο οι ευρωπαίοι και ΝΑΤΟϊκοί σύμμαχοι, μιας και την άνοιξη του 2025 η ΕΕ έδωσε περισσότερα κεφάλαια στην Ουκρανία από τις ΗΠΑ, για πρώτη φορά από την αρχή του πολέμου.

Άλλο η προπαγάνδα, άλλο η πραγματικότητα

Ο Ζελένσκι χρησιμοποιώντας δυτικούς πυραύλους και drones χτυπάει υποδομές στο εσωτερικό της Ρωσίας, στέλνει drones ακόμη και κατά της Μόσχας, κλείνει συμφωνίες για τη δημιουργία γραμμών παραγωγής όπλων για την Ουκρανία σε ευρωπαϊκό έδαφος με Γερμανία, Βρετανία και άλλες χώρες. Ζητάει το 0,25% του ΑΕΠ της ΕΕ να δίνεται για ενίσχυση της Ουκρανίας – προχωρά σε νέα επιστράτευση για να νικήσει τον «Αγιοτολάχ» Πούτιν όπως λέει – όμως δεν πήρε τίποτα από την Σύνοδο των G7, που έληξε χωρίς κοινό ανακοινωθέν και χωρίς συνάντηση με τον Τραμπ. Οι διθύραμβοι για την ουκρανική επίθεση στα ρωσικά αεροδρόμια και την Κριμαία, μάλλον είναι χάδια στα αυτιά των Δυτικών για να συνεχίσουν να ρίχνουν χρήμα στην μαύρη τρύπα της Ουκρανίας. Στην πραγματικότητα, ανεξάρτητες πηγές βλέπουν χτύπημα 8-9 ρωσικών αεροσκαφών (όχι 42 που λένε οι Ουκρανοί), η γέφυρα της Κριμαίας επανειλημμένως πολύ σύντομα, ενώ πλέον υπάρχει και δρόμος σύνδεσης με την Κριμαία από τα παράλια της Αζοφικής Θάλασσας. Αφού οι Ρώσοι εκκαθάρισαν πλήρως το Κουρσκ, προχωρούν στο γειτονικό Σούμι και επιτίθενται σφοδρά σε Χερσώνα, Χάρκοβο, Ζαπορίζια και Ποκρόβσκ, ώστε να αποκόψουν την τροφοδοσία των Ουκρανών, να αποκλείσουν τις ανατολικές επαρχίες που ελέγχουν και να δημιουργήσουν μια «ουδέτερη ζώνη» προς την κεντρική Ουκρανία. Η συνδρομή χιλιάδων στρατιωτών από τη Β. Κορέα δείχνει πως η Ρωσία ετοιμάζει μεγάλη καλοκαιρινή επίθεση με σκοπό να κατακτήσει νέες περιφέρειες και να πραγματώσει τις δηλώσεις Πούτιν πως «όπου πατάει ρώσος στρατιώτης είναι δικό μας έδαφος και πως «ουκρανικός και ρώσικος λαός είναι ένα, με αυτή την έννοια η Ουκρανία μας ανήκει». Ο Πούτιν ξεκαθάρισε και στον Τραμπ πως

δεν θα υποχωρήσει σε καμία από τις θέσεις του και δεν θα επιτρέψει την επέκταση του ΝΑΤΟ ανατολικά, δηλαδή σε καμία πρώην Σοβιετική Δημοκρατία της περιοχής. Ο Μεντβέντεφ δήλωσε πως η Ουκρανία δεν μπορεί να μπει στο ΝΑΤΟ αλλά ούτε και στην ΕΕ, ενώ προειδοποίησε την Γερμανία να μην δώσει πυραύλους Taurus στην Ουκρανία γιατί θα γίνει στόχος τους. Έχοντας αυξήσει τις στρατιωτικές δαπάνες στο 6,3% του ΑΕΠ του και με την οικονομική και τεχνολογική ενίσχυση από την Κίνα, ο ρωσικός ιμπεριαλισμός δείχνει προετοιμασμένος και αποφασισμένος για μια μακροχρόνια σύγκρουση με τους δυτικούς ιμπεριαλιστές, με διακύβευμα την αναρρίχηση των ανατολικών ιμπεριαλιστών στην κορυφή της ιμπεριαλιστικής πυραμίδας. Το αίτιο δηλαδή όλων των παγκοσμίων πολέμων.

Σε αυτό τον καταστροφικό δρόμο μάς σέρνουν οι ευρωπαίοι ιμπεριαλιστές και οι κυβερνήσεις τους (με ηγέτη την Γερμανία και διαφωνούντες Ουγγαρία-Σλοβακία), που στοιχίζουν στο σχέδιο των ΗΠΑ να αναλάβουν οι Ευρωπαίοι τον πόλεμο με την Ρωσία και οι ΗΠΑ με τους Κινέζους. Έτσι ψήφισαν το 5% του ΑΕΠ για στρατιωτικές δαπάνες που σημαίνει κατάργηση των κοινωνικών δαπανών, προτείνουν πλήρη απαγόρευση από το 2027 της εισαγωγής ρωσικής ενέργειας που σημαίνει εκτίναξη της ακρίβειας και στρατιωτικοποίηση της οικονομίας και της κοινωνίας για να μας σύρουν στον πόλεμο. Η κυβέρνηση Μητσοτάκη, χυδαίος υποστηρικτής των δολοφόνων σιωνιστών και δούλος των δυτικών ιμπεριαλιστών μάς εμπλέκει όλο και περισσότερο σε πολεμικά σχέδια. Ήδη ενισχύει την προστασία της στη στρατιωτική βάση της Σούδας στην Κρήτη με αντιαεροπορικά συστήματα, φοβούμενη χτυπήματα από Ιράν, Ρωσία, ενώ ελλοχεύει ο κίνδυνος να μας στείλουν σε κάποια πολεμική περιπέτεια ενάντια στην Τουρκία ως εκπρόσωπο των ΗΠΑ-Ισραήλ. Αυτή την πολεμοκάπηλη και δουλική κυβέρνηση των σκανδάλων, της συγκάλυψης εγκλημάτων όπως των Τεμπών, των αντεργατικών νόμων, της ιδιωτικοποίησης Παιδείας-Υγείας, της βίας και ασυδοσίας, πρέπει να την ανατρέψουμε.

■ Άγγελος Φουρντοζής

Το σιωνιστικό κράτος του Ισραήλ βομβαρδίζει και δολοφονεί εν ψυχρώ αμάχους και παιδιά, έχει ισοπεδώσει νοσοκομεία, σχολεία, σπίτια, μετέτρεψε την πείνα σε όπλο εξόντωσης. Τη γενοκτονία του παλαιστινιακού λαού, αυτή την εθνοκάθαρση που αποτελεί το μεγαλύτερο έγκλημα της ανθρωπότητας στη σύγχρονη ιστορία, τη βλέπουμε μπροστά στα μάτια μας εδώ και δύο χρόνια. Όλο αυτό το διάστημα οργανώθηκαν κινητοποιήσεις και διαδηλώσεις σε κάθε γωνιά της γης, άλλοτε συμβολικού, άλλοτε πιο μαχητικού χαρακτήρα. Το γεγονός όμως ότι αυτή η σφαγή εξοπλίζεται, χρηματοδοτείται και συντηρείται ανοιχτά από τις ΗΠΑ και τον «ειρηνοποιό» Τραμπ που διατυμπανίζει πως «θα σταματήσει τους πολέμους εντός 24ώρου», τα σχέδιά τους από κοινού με τον Νετανιάχου για μια «Νέα Μέση Ανατολή» και η στάση της πολεμοκάπηλης ΕΕ που στηρίζει το Ισραήλ — η Ελλάδα έχει μετατραπεί, με υπογραφή Μητσοτάκη, σε μια τεράστια στρατιωτική βάση, έτοιμη να υποκληθεί στα εξωτερικά σχέδια του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού, έδωσαν άλλα χαρακτηριστικά στη συνείδηση του κόσμου, που άρχισε να αναπτύσσει ένα αντιπολεμικό κίνημα υπέρ του λαού της Παλαιστίνης. Κυρίως όμως, αυτό που αφύπνισε και κινητοποίησε εκατομμύρια ανθρώπους είναι ο αδοϋλτος αγώνας αυτού του λαού. Η ηρωική αντίσταση και επιμονή του να παραμείνει στη γη του, και στην ουσία να κρατήσει ζωντανή την ιστορία του, μετατράπηκαν σε γρανάζια που κίνησαν εκατομμύρια ανθρώπους να ενωθούν ενάντια στον πόλεμο και υπέρ της απελευθέρωσης της Παλαιστίνης από τα σιωνιστικά αρπακτικά.

Η 15η Ιουνίου κηρύχθηκε ως παγκόσμια ημέρα δράσης υπέρ του παλαιστινιακού λαού. Εκείνη την ημέρα πάνω από 30 χώρες και από τις πέντε ηπείρους συμμετείχαν ταυτόχρονα σε κινητοποιήσεις. Στην Ευρώπη, πραγματοποιήθηκαν μαζικές διαμαρτυρίες. Στην Ολλανδία οργανώθηκε η «Red Line», διαδήλωση με πάνω από 150.000 κόσμοι. Στο Βέλγιο συγκεντρώθηκαν στην πρωτεύουσα πάνω από 110.000 διαδηλωτές. Αντίστοιχα συλλαλητήρια πραγματοποιήθηκαν σε Γαλλία, Ιταλία, Μεγάλη Βρετανία, Ισπανία, Πορτογαλία, Σουηδία, Φινλανδία, Κροατία. Στην Ελλάδα, η μεγαλύτερη πορεία έγινε στο Σύνταγμα, ενώ όλη η χώρα μέχρι και το τελευταίο χωριό βάφτηκε με τα χρώματα της Παλαιστίνης. Αντίστοιχες διαδηλώσεις έγιναν και στο Μαρόκο, την Αλγερία, τον Καναδά, την Αυστραλία. Στην Τυνησία, το καραβάνι Soumoud με 1.000 αλληλέγγυους προσπάθησε να φτάσει μέσω Λιβύης στη Ράφα για να διανείμει ανθρωπιστική βοήθεια στον παλαιστινιακό λαό.

Παράλληλα, η παγκόσμια πρωτοβουλία «March to Gaza» με αντιπροσωπείες από 52 χώρες (η ελληνική ήταν από τις πολυπληθέστερες αποστολές με 205 συμμετοχές), ξεκίνησε εκείνες τις ημέρες το ταξίδι της προς τη Ράφα για να σπάσει τον ισραηλινό αποκλεισμό και να διανείμει τρόφιμα στον παλαιστινιακό πληθυσμό που πεθαίνει από τον λιμό. Ωστόσο, η πορεία προς τη Ράφα προσέκρουσε πάνω σε ένα πογκρόμ καταστολής και αυταρχισμού που εξαπέλυσαν οι αιγυπτιακές αρχές από την πρώτη κιόλας μέρα άφιξης στο Κάιρο. Πάνω από 200 μέλη απελάθηκαν, ενώ όσοι κατάφεραν να περάσουν στην Ισμαηλία, αντιμετώπισαν την αστυνομική βία, ξύλο, κατάσχεση διαβατηρίων και αναγκαστική επιστροφή στο Κάιρο.

Εκείνη την περίοδο το αντιπολεμικό

Μεγαλώνει το κίνημα αλληλεγγύης υπέρ του παλαιστινιακού λαού

κίνημα βρέθηκε στο πικ του. Το «March to Gaza» κατάφερε να επαναφέρει το ζήτημα της Παλαιστίνης σε μια περίοδο «ξηρασίας» του κινήματος. Η πρωτοβουλία αυτή στηρίχτηκε από δεκάδες χιλιάδες κόσμοι, που παρακολούθησε με ιδιαίτερη ευαισθησία την πορεία της. Όμως, το κίνημα διογκώθηκε και ξέφυγε από τα χαρακτηριστικά της αλληλεγγύης, που πολλές φορές αποτελούν και παγίδα για πιο πασιφιστικά συμπεράσματα. Τέτοιες κινήσεις άλλωστε είναι απαραίτητο να στηρίζονται κι από

ένα ριζοσπαστικό αντιπολεμικό κίνημα που θα διαπαιδαγωγήσει τις συνειδήσεις των εργαζομένων, των φτωχών λαϊκών στρωμάτων και της νεολαίας.

Κι αν πρέπει να βγάλουμε κάποιο συμπέρασμα από την τελευταία περίοδο, αυτό είναι κυρίως το γεγονός πως οι λαοί ξεκίνησαν να μιλάνε αλλιώς. Απλοποιήθηκε η έννοια του ιμπεριαλισμού. Φάνηκε ξεκάθαρα πως ο πόλεμος δεν είναι απλώς μια λέξη αλλά μια πραγματικότητα που βλέπουμε μπροστά μας, η οποία δεν θα

αλλάξει αν δεν αγωνιστούμε. Αντιληφθήκαμε πως και οι υπόλοιποι λαοί βιώνουμε τον πόλεμο στο πετσί μας. Όλες οι νεοφιλελεύθερες κυβερνήσεις μάς έχουν κηρύξει έναν ταξικό πόλεμο, με την καταλήστευση των φόρων, την αφαίμαξη μισθών, τις ιδιωτικοποιήσεις. Ο πόλεμος θα γεννήσει και νέες αντιδράσεις. Κι ένα αντιπολεμικό κίνημα που θα απαιτήσει να μπει φρένο στις πολεμοκάπηλες κυβερνήσεις του, δεν είναι ανέφικτο, ούτε μακρινό.

■ Εβίνα Καλαντζή

Πρωτοβουλία Ιεράπετρας για την Παλαιστίνη

Η Πρωτοβουλία Ιεράπετρας για την Παλαιστίνη δημιουργήθηκε τον Οκτώβρη του 2023 με στόχο την κινητοποίηση των κατοίκων της περιοχής σε εκδηλώσεις αλληλεγγύης προς τον δοκιμαζόμενο παλαιστινιακό λαό. Από τα μέσα Μαρτίου της χρονιάς που διανύουμε, μετά τον απάνθρωπο αποκλεισμό της Γάζας από κάθε ανθρωπιστική βοήθεια, η Πρωτοβουλία έχει οργανώσει μια σειρά από κινητοποιήσεις και δράσεις και έχει καταφέρει να ενεργοποιήσει εργαζόμενους και νεολαία της πόλης. Επιπλέον, βρίσκεται σε συνεννόηση με αντίστοιχες πρωτοβουλίες άλλων πόλεων του νομού και έχει συμμετάσχει σε πορεία διαμαρτυρίας στο λιμάνι και το κέντρο της γειτονικής πόλης του Αγίου Νικολάου κατά την αποβίβαση Ισραηλιτών από κρουαζιερόπλοιο.

Πιο συγκεκριμένα έχουμε πραγματοποιήσει αρκετές συγκεντρώσεις — οι πιο δυναμικές και πολυπληθείς ακολουθήθηκαν από πορείες στο κέντρο της πόλης — ανταποκρινόμενοι στα περισσότερα πανελλαδικά καλέσματα,

όπως και για τη στήριξη των αγωνιστών του Madleen και της Πορείας προς τη Γάζα. Επίσης, οργανώσαμε διαμαρτυρία στα εγκαίνια της μεγάλης αγροτικής έκθεσης (Agro-expo) που πραγματοποιήθηκε στις 31 Μαΐου, στην Ιεράπετρα, στην οποία συμμετείχαν αρκετές εταιρείες ισραηλινών συμφερόντων.

Στα πλαίσια της προσπάθειας ενημέρωσης και ευαισθητοποίησης της τοπικής κοινωνίας, έγινε στην κεντρική πλατεία της πόλης προβολή του βραβευμένου ντοκιμαντέρ No Other Land με ικανοποιητική συμμετοχή. Η προβολή συνοδεύτηκε από συζήτηση, όπου παρουσιάσαμε τις ιστορικές και πολιτικές ρίζες του σιωνισμού και του παλαιστινιακού ζητήματος, αλλά και τις σημερινές τους διαστάσεις και πλευρές.

Την τελευταία εβδομάδα του Ιουνίου παρουσιάσαμε, σε εκθεσιακό χώρο της πόλης, έκθεση φωτογραφίας με στιγμιότυπα από τη Γάζα. Πέρα από τις θηριωδίες των σιωνιστών σε βάρος των Παλαιστινίων, μας δόθηκε η ευκαιρία να ανοίξουμε τη συζήτηση για την απειλή γενί-

κευσης του πολέμου μετά την εισβολή του σιωνιστικού καθεστώτος στο Ιράν, τη στάση των ΗΠΑ και συνολικά των χωρών της ΕΕ και του ΝΑΤΟ. Στον ίδιο χώρο, προχωρήσαμε στη συλλογή υπογραφών με αίτημα προς το δημοτικό συμβούλιο Ιεράπετρας να καταδικάσει τη γενοκτονία που διαπράττεται από το σιωνιστικό καθεστώς, να απαιτήσει τη διακοπή κάθε είδους σχέσεων (εμπορικών, πολιτικών και στρατιωτικών) της χώρας μας με αυτό και να υιοθετήσει το αίτημα δημιουργίας παλαιστινιακού κράτους σύμφωνα με τις αποφάσεις του ΟΗΕ. Παρόλο που δεν αναμένουμε από τις δημοτικές παρατάξεις να προσυπογράψουν το κείμενο της Πρωτοβουλίας, ο στόχος αυτής της κίνησης είναι να ανοίξει την ανάλογη συζήτηση στα τοπικά ΜΜΕ και την τοπική κοινωνία.

Μέσα από τις δράσεις μας ήρθαμε σε επαφή με Παλαιστίνιους, εργαζόμενους στην πόλη μας, με κάποιους από τους οποίους διατηρούμε μια σταθερή επαφή τόσο μέσω της συμμετοχής τους στις κινητοποιήσεις και τις

συζητήσεις, αλλά και στο επίπεδο της αλληλεγγύης και της πρακτικής βοήθειας (επικοινωνία με αρχές, έκδοση πιστοποιητικών).

Η δουλειά της οργάνωσής μας στην Πρωτοβουλία κινείται σε δύο άξονες. Ο πρώτος είναι η συμμετοχή όσο το δυνατόν μεγαλύτερου μέρους της τοπικής κοινωνίας στην ίδια την Πρωτοβουλία, την οργάνωση και προπαγάνδισ των κινητοποιήσεων-εκδηλώσεών μας, με στόχο τόσο την ενίσχυση του αγώνα του παλαιστινιακού λαού για επιβίωση, ελευθερία και ανεξαρτησία, όσο και την ανάληψη των αγώνων από τους ίδιους τους εργαζόμενους και τη νεολαία. Ο δεύτερος αφορά στην ενημέρωση και πολιτική συζήτηση για το παλαιστινιακό ζήτημα, τη σύνδεσή του με τους γενικότερους ιμπεριαλιστικούς σχεδιασμούς στην περιοχή της Μέσης Ανατολής και το ρόλο των ελληνικών κυβερνήσεων και ιδιαίτερα της κυβέρνησης Μητσοτάκη στη σημερινή εξαιρετικά επικίνδυνη συγκυρία.

■ Μαρία Κτιστάκη

26ο Αντιρατσιστικό Φεστιβάλ 4-6 Ιουλίου, Άλσος Γουδή

Από τις 4 έως τις 6 Ιουλίου θα πραγματοποιηθεί στο Άλσος Γουδή το 26ο Αντιρατσιστικό Φεστιβάλ. Το φετινό φεστιβάλ απαιτείται να κατευθύνει τις δυνάμεις του προς την ανανέωση του αγώνα ενάντια στον ρατσισμό, τον πόλεμο, τον ιμπεριαλισμό και την εκμετάλλευση. Σε μια συγκυρία που η ανθρωπότητα δοκιμάζεται από ιμπεριαλιστικούς πολέμους, γενοκτονία στην Παλαιστίνη, οικονομική και μεταναστευτική κρίση, τσάκισμα των βασικών εργατικών δικαιωμάτων, γιγάντωση του Κράτους Έκτακτης Ανάγκης και μια γενικευμένη κρίση που επιβάλει ο νεοφιλελευθερισμός, το Φεστιβάλ χρειάζεται να γίνει η φωνή των καταπιεσμένων και να θέσει ως προμετωπίδα τον διεθνιστικό αγώνα, την ταξική αλληλεγγύη και τον αντιφασισμό.

Παλαιστίνη

Τουλάχιστον 20 μήνες το σιωνιστικό κράτος του Ισραήλ πραγματοποιεί γενοκτονία στην Παλαιστίνη. Οι δολοφονημένοι από τις ισραηλινές στρατιωτικές επιχειρήσεις μετά την 7η Οκτωβρίου 2023, είναι πάνω από 54.000, στην

πλειονότητά τους άμαχοι (γυναίκες και παιδιά). Οι σιωνιστές χρησιμοποιούν κάθε μέσο σαν όπλο. Η πείνα, η υγεία, το πόσιμο νερό έχουν γίνει όπλα και συλλογική τιμωρία για τον πολύπαθο και μαχόμενο λαό της Παλαιστίνης. Οι πιστοί σύμμαχοι του σιωνιστικού κράτους, ΗΠΑ-ΕΕ-NATO, το χειροκροτούν και του δίνουν πακτωλό χρηματοδότησης για να συνεχίσει ανεμπόδιστο το έργο του. Οι κυβερνήσεις όλων των δυτικών και «πολιτισμένων» χωρών, αγνοώντας τα αισθήματα αλληλεγγύης των εργαζομένων προς την Παλαιστίνη, εξοπλίζουν, καλύπτουν πολιτικά, αθλώνουν το Ισραήλ μια και βαφτίζουν με γκεμπελική προπαγάνδα τη γενοκτονία ως «δικαίωμα του Ισραήλ στην αυτοάμυνα». Από κοντά σε όλους τους δυτικούς συμμάχους είναι και ο Μητσοτάκης, ο δολοφόνος των Τεμπών, που «αναβαθμίζεται» σε συνεργός μιας γενοκτονίας. Επί της διακυβέρνησής του οι σχέσεις Ελλάδας-Ισραήλ έχουν συσφίχθει αρκετά με οικονομικές, στρατιωτικές και ενεργειακές συμφωνίες.

Ουκρανία

Η εξέλιξη του πολέμου στην Ουκρανία καταδεικνύει μια σαφή στρατηγική ήττα του δυτικού μπλοκ ΗΠΑ-ΕΕ-NATO, με τη Ρωσία να έχει αποκτήσει σαφές πλεονέκτημα στο πεδίο και στη διπλωματία. Οι ΗΠΑ, με την επανεκλογή Τραμπ, επιδιώκουν πλέον τη σταθεροποίηση της κατάστασης, όχι για να ενισχύσουν την Ουκρανία, αλλά για να ελευθερώσουν στρατηγικούς πόρους και να επικεντρωθούν στον κύριο ανταγωνιστή τους: την Κίνα. Η πρότασή τους για ειρήνη περιλαμβάνει την έμμεση αποδοχή της ρωσικής επικυριαρχίας σε βασικές περιοχές, ανταλλάσσοντας την «αποκατάσταση» της Ουκρανίας με την αναδιάταξη της γεωπολιτικής σκακιέρας. Το δυτικό στρατόπεδο, αν και δεν το παραδέχεται ανοιχτά, φαίνεται να υποχωρεί μπροστά στην πραγματικότητα της ήττας.

Η ΕΕ και η Ουκρανία βρίσκονται σε αδιέξοδο, με τους ευρωπαίους ηγέτες να προσπαθούν να διαχειριστούν τις συνέπειες μιας σύγκρουσης που δεν μπορούν πια να κερδίσουν. Η Ουκρανία ζητά αποζημιώσεις και εγγυήσεις, αλλά αποδέχεται σιωπηλά τη νέα τάξη πραγμάτων. Την ίδια ώρα, η Ρω-

σία ενισχύει τη συμμαχία της με την Κίνα, διαμορφώνοντας έναν νέο παγκόσμιο άξονα ισχύος, ενώ τα μέτωπα σε Μέση Ανατολή και Ασία δείχνουν ότι η παγκόσμια σύγκρουση μόλις ξεκινά.

Μεταναστευτικό

Μέσα στην ένταση της αντιδημοκρατικής στροφής σε ΗΠΑ και ΕΕ και την εξάπλωση των πολεμικών συγκρούσεων, οι μετανάστες στοχοποιούνται συστηματικά, μετατρέπονται σε πολίτες «β' κατηγορίας». Οι κυβερνήσεις των δήθεν «δημοκρατικών» κρατών φέρουν τεράστια ευθύνη: συμμετέχουν σε επαναπροωθήσεις με θανάσιμα αποτελέσματα, κυνηγούν πρόσφυγες στα σύνορα και διατηρούν ενεργή μια επιθετική στρατηγική που τροφοδοτεί πολέμους.

Η ΕΕ, που αυτοπροβάλλεται ως υπερασπιστής των ανθρωπίνων δικαιωμάτων και φάρος πολιτισμού, εφαρμόζει πολιτικές σκληρής καταστολής και ρατσισμού. Η στήριξη των ΗΠΑ και του NATO, η ανοχή ή/και συνεργασία με το Ισραήλ και οι παρεμβάσεις σε χώρες όπως ο Λίβανος ή η Συρία έχουν προκαλέσει μαζικούς

ξεριζωμούς. Οι άνθρωποι αυτοί δεν εγκαταλείπουν τις πατρίδες τους από επιλογή, αλλά εξαιτίας πολέμων, φτώχειας, καταπίεσης και περιβαλλοντικής κατάρρευσης — όλα αποτελέσματα ιμπεριαλιστικών επεμβάσεων. Ταυτόχρονα, το σύστημα που τους διώχνει, τους χρησιμοποιεί και σαν εξιλαστήρια θύματα, επιτρέποντας στην ακροδεξιά να ενισχύεται, να καλλιεργεί φόβο και μίσος και να εκμεταλλεύεται τη φθορά των κοινωνιών για να κερδίζει πολιτικά ερείσματα.

Δεν υπάρχει άλλος δρόμος από τον μαζικό, διεθνιστικό αγώνα των λαών ενάντια στη γενοκτονία στην Παλαιστίνη, τους πολέμους και τον ιμπεριαλισμό. Καμία σχέση δεν πρέπει να έχει το ελληνικό κράτος με το σιωνιστικό Ισραήλ. Όχι στις ψεύτικες «προοδευτικές» φωνές που εκμεταλλεύονται τον αγώνα. Οι εργαζόμενοι και η νεολαία δεν έχουν συμφέροντα με τους δολοφόνους, αλλά με τον παλαιστινιακό λαό και κάθε λαό που αντιστέκεται. Να ανατρέψουμε τις κυβερνήσεις του πολέμου. Για μια ελεύθερη Παλαιστίνη, για έναν διεθνισμό των εργατών, για τον σοσιαλισμό ως μόνη λύση ενάντια στη βαρβαρότητα.

22ο Αντικαπιταλιστικό Camping 26 Ιουλίου – 3 Αυγούστου, Μονολίθι, Πρέβεζα

Από τις 26 Ιουλίου μέχρι τις 3 Αυγούστου, η ΟΚΔΕ, η Αντεπίθεση των Εργαζομένων, η Σοσιαλιστική Σπουδαστική Πάλη και η Μαθητική Αντεπίθεση διοργανώνουν για 22η χρονιά το Αντικαπιταλιστικό τους Camping, το οποίο θα πραγματοποιηθεί στο camping «PANORAMA» στην παραλία Μονολίθι της Πρέβεζας.

Το κόστος συμμετοχής είναι 70 ευρώ για μαθητές, φοιτητές και άνεργους και 85 ευρώ για τους υπόλοιπους, ποσό που περιλαμβάνει 8 διανυκτερεύσεις (με δική σας σκηνή) και 8 γεύματα στην αυτοοργανωμένη κουζίνα του camping. Για όσους επιθυμούν να μείνουν λιγότερες μέρες, το κόστος διαμορφώνεται στα 9 ευρώ ημερησίως για μαθητές/φοιτητές/άνεργους και 11 ευρώ για όλους τους υπόλοιπους.

Πρόγραμμα Συζητήσεων

- **Οι ιδιωτικοποιήσεις δολοφονούν, το «μεγάλο ξεπούλημα» της δημόσιας περιουσίας και των κοινωνικών υπηρεσιών:** Ιστορικά παραδείγματα στην Ελλάδα και τον κόσμο. Οικονομικές και κοινωνικές επιπτώσεις. «Δημόσιο ή ιδιωτικό; Πάλι καπιταλισμό έχουμε»; Η πάλη για εθνικοποιήσεις υπό εργατικό έλεγχο.
- **Ιουλιανά 1965, 60 χρόνια από τη «χαμένη άνοιξη»:** Το μαύρο μετεμφυλιακό καθεστώς: Παλάτι, Στρατός, Αστική Τάξη, Ιμπεριαλιστές. Η άνοδος των ταξικών αγώνων και η σύγκρουση των μαζών

με τον θρόνο. Οι «πυροσβέστες» ρεφορμιστές της ΕΔΑ/ΚΚΕ. Ο ρόλος της Άκρας και Επαναστατικής Αριστεράς. Συμπεράσματα για μια προεπαναστατική κατάσταση.

- **Οι δασμοί και ο προστατευτισμός θα κάνουν τις ΗΠΑ ξανά «μεγάλες»:** Προστατευτισμός και παγκοσμιοποίηση μαζί ή Προστατευτισμός ενάντια στην Παγκοσμιοποίηση; Οικονομικός εθνικισμός ενάντια στον Νεοφιλελευθερισμό ή και τα δυο μαζί;
- **Η κοινωνική ιστορία του αστυνομικού μυθιστορήματος:** Συζήτηση με αφορμή το βιβλίο «Ένας Απολαυστικός Φόνος» του Ερνέστ Μαντέλ. Όπως κάθε χρόνο θα διοργανωθούν εργαστήρια εργαζομένων, φοιτητών, μαθητών και εκπαιδευτικών για τον σχεδιασμό της παρέμβασης στους διάφορους κοινωνικούς χώρους, αλλά και συζήτηση με γάλλους συντρόφους για τους αγώνες στη χώρα τους.

Άλλες δραστηριότητες

Εκτός από τις συζητήσεις, πλούσιο θα είναι και το ψυχαγωγικό μέρος του camping, με live μουσικές βραδιές, προβολές ταινιών, αθλητικές δραστηριότητες, εκδρομές, παιχνίδια κ.ά.

Για τα παιδιά θα γίνουν ξεχωριστές προβολές παιδικών ταινιών και θα λειτουργεί παιδότοπος για τη δημιουργική απασχόλησή τους. Ακόμα, θα λειτουργεί βιβλιοπωλείο με πλούσια συλλογή πο-

λιτικών και λογοτεχνικών βιβλίων. **Αγώνας μέχρι τη νίκη - Για να δικαιωθούμε**

Σε όλο τον κόσμο, εργαζόμενοι, φτωχά λαϊκά στρώματα, νέοι αντιμετωπίζουν τρομακτικές αλλαγές και κινδύνους. Οι δυτικοί ιμπεριαλιστές, πρώτες οι ΗΠΑ, για να διατηρήσουν την κυριαρχία τους απέναντι σε Κίνα-Ρωσία απειλούν με γενικευμένο πόλεμο, ακόμα και με πυρηνικό όλεθρο. Η κόλαση σε Ουκρανία, Παλαιστίνη, Μ. Ανατολή είναι η αρχή ακόμα πιο μεγάλων και επικίνδυνων συγκρούσεων.

Αυτά τα σχέδια σημαίνουν μια «μαύρη» αντεπανάσταση: Πιγάντωση των εξοπλισμών τσακίζοντας τις κοινωνικές δαπάνες και ανάγκες (μισθοί, βιοτικό επίπεδο, κ.ά.). Διαρκές Κράτος Έκτακτης Ανάγκης, καταστρατήγηση δημοκρατικών ελευθεριών, πολιτικά πραξικοπήματα, αστυνομοκρατία και καταστολή.

Στην Ελλάδα, η συγκάλυψη του εγκλήματος των Τεμπών συμπύκνωσε τη μαζική οργή για τη φτωχοποίηση, την καταπάτηση δικαιωμάτων και ελευθεριών, τη διαφθορά και ανηθικότητα, τη σήψη των κρατικών και κοινοβουλευτικών θεσμών από την κλίκα Μητσοτάκη, που

- **Ληστεύει μισθούς-συντάξεις** – με την ακρίβεια, την υπερφορολόγηση του λαού, ενώ απαλλάσσονται κεφάλαιο και πλούσιοι.
- **Ιδιωτικοποιεί τα πάντα** (Υγεία, Παιδεία, Ασφάλιση, Υποδομές κ.ά.), ενώ πλουτίζουν

εργολάβοι και «αρπακτικά».

- **Δίνει δεκάδες δισ. για εξοπλισμούς**, έχει κάνει τη χώρα μια απέραντη βάση. Στήριζει τη σιωνιστική σφαγή των Παλαιστινίων και τους φασίστες του Κιέβου, βάζοντάς μας όλο και πιο βαθιά στον πόλεμο.
- **Έχει φέρει έναν εργασιακό Μεσαίωνα**, ισοπεδώνοντας ιστορικά δικαιώματα (8ωρο, συλ. συμβάσεις κ.ά.).
- **Κυβερνά με την αστυνομοκρατία**, την καταστολή, τις διαρκείς διώξεις αγωνιστών και νέων.

Μετά την ιστορική απεργία στις 28/2, τίποτα δεν θα είναι το ίδιο. Η ελληνική κοινωνία απαιτεί μια ριζική αλλαγή, που κανένα κόμμα του ορνιθώνα της βουλής δεν μπορεί να ικανοποιήσει. Η κλίκα του Μητσοτάκη κρατιέται στην εξουσία απομονωμένη και απονομιμοποιημένη. Για να πάρουμε «οξυγόνο», να ανατρέψουμε/τιμωρήσουμε αυτή την κυβέρνηση δολοφόνων, να αλλάξουμε τους συσχετισμούς, δεν πρέπει να έχουμε αυταπάτες για «λύσεις» εκλογικές, όπως είναι η αποτυχημένη πολιτική των ρεφορμιστών και διάφορων κάλπικων «προοδευτικών». Πρέπει να βασιστούμε στις δικές μας δυνάμεις – χτίζοντας μια **ισχυρή Επαναστατική Αριστερά:**

- Οργανώνοντας - Συντονίζοντας - Ενώνοντας τον αγώνα σε κάθε χώρο δουλειάς, σχολή, σχολείο, γειτονιά.
- Στοπ στις ιδιωτικοποιήσεις! Λεφτά για τις κοινωνικές ανάγκες,

όχι για Πλούσιους, Εξοπλισμούς, Καταστολή

- Με τη συνεργασία με τα κινήματα και τους αγώνες στην Ευρώπη και τον κόσμο.
- Ενάντια σε NATO, Βάσεις, Εξοπλισμούς. Στους ιμπεριαλιστές ΗΠΑ-ΕΕ και την καθημερινή απειλή του πολέμου.
- Για μια πραγματική εναλλακτική: Ανατρέποντας το σάπιο καπιταλιστικό σύστημα, που ξερνά εξαθλίωση, πολέμους, περιβαλλοντική καταστροφή. Για μια Κυβέρνηση των Εργαζομένων, ανοίγοντας τον δρόμο σε μια κοινωνία απαλλαγμένη από την εκμετάλλευση, δημοκρατική, ριζοσπαστική, Σοσιαλιστική.

Πληροφορίες Επικοινωνίας:

Για την μετακίνησή σας μπορείτε να επικοινωνήσετε μαζί μας μέχρι τις 20 Ιουλίου. Διαφορετικά υπάρχει πρόσβαση με ΚΤΕΛ μέσω Πρέβεζας και Ηγουμενίτσας.

- **Αθήνα:** 6988702166, 2105247227 (Αγ. Κωνσταντίνου 57, ΤΚ 10437)
 - **Θεσσαλονίκη :** 6978715949 (Κλεισούρας 4, ΤΚ 54631)
 - **Ήπειρος:** 6972728101
 - **Πάτρα:** 6946342176
 - **Κρήτη:** 6976226525
 - **Θεσσαλία:** 6949105340
- ergatikipali@okde.gr
www.okde.gr

Το Σύνταγμα του 1975, ήταν καρπός, σε μεγάλο βαθμό, των εξελίξεων και κυρίως της Εξέγερσης του Πολυτεχνείου, που έφεραν την Μεταπολίτευση του 1974. Άλλωστε κάθε Σύνταγμα εκφράζει μεν το συσχετισμό των κοινωνικών και πολιτικών δυνάμεων αλλά μ' ένα γενικό τρόπο. Ειδικά στις περιπτώσεις όπως οι συνταγματικές μεταρρυθμίσεις, ψήφιση νόμων που αφορούν στα κοινωνικά, δημοκρατικά δικαιώματα και ελευθερίες που γίνονται μέσα στο αστικό κοινοβούλιο (αυτόν τον «ορνιθώνα της αστικής τάξης»), όπου η παρέμβαση των εργατικών και λαϊκών μαζών αδυνατίζει αντικειμενικά, τότε εύκολα ή δύσκολα παραβιάζεται ο συσχετισμός υπέρ της κυρίαρχης πολιτικής συνιστώσας, των καπιταλιστών και γενικά της οικονομικής ολιγαρχίας και της αστικής ή και ρεφορμιστικής ελίτ. Το Σύνταγμα του 1975 ήταν προοδευτικότερο από το Σύνταγμα που ήθελε και επεδίωκε ο Καραμανλής (αυτός γενικά επεδίωκε να επιβάλλει την «βαθεία τομή» του 1963), ωστόσο έλειπαν οι μεγάλες ριζοσπαστικές ρυθμίσεις και άρθρα. Αντίθετα κατοχύρωνε μέτρα και προνόμια: Κατοχύρωνε μέσω του άρθρου 107 σκανδαλώδη προνόμια στο εφοπλιστικό και ξένο κεφάλαιο, παρείχε τη δυνατότητα εκχώρησης αρμοδιοτήτων στην ΕΟΚ μέσω του άρθρου 28 (χωρίς καν προσφυγή στη λαϊκή ετυμηγορία), κατοχύρωνε συνταγματικά την ένταξη της Ελλάδας στο ΝΑΤΟ μέσω του άρθρου 27 παρ. 2, παρά τη μεγάλη αντίθεση του λαού εξαιτίας και του Κυπριακού. Υποβάθμιζε τη Βουλή, δεν κατοχύρωνε την απλή αναλογική, παρείχε υπερεξουσίες στον Πρόεδρο της Δημοκρατίας με τις οποίες μπορούσε να στραφεί ενάντια στην κυβέρνηση και τη Βουλή σε περίπτωση ανάδειξης μιας ριζοσπαστικής πλειοψηφίας.

Παρά το γεγονός ότι οι κυρίαρχες δυνάμεις φοβούνταν και φοβούνται τις ριζοσπαστικές εξελίξεις και παρά το γεγονός ότι ο συσχετισμός δυνάμεων έχει αλλάξει αρκετά υπέρ τους από το 1975, αν και προσπάθησαν πολλές φορές (συνταγματικές μεταρρυθμίσεις έγιναν στο Σύνταγμα του 1975 με τις αναθεωρήσεις του 1986, του 2001, του 2008, αναμένεται και το 2025) δεν κατόρθωσαν να αλλάξουν το Σύνταγμα του 1975 σε μια πλήρως συντηρητική και αντιδραστική κατεύθυνση όπως επιδιώκουν.

Σύνταγμα και παρα-Σύνταγμα

Οι ριζοσπαστικές ρυθμίσεις (κοινωνικά, δημοκρατικά, εργατικά δικαιώματα και ελευθερίες) που υπήρχαν, ίσως για πρώτη φορά σε τόσο μεγάλη έκταση, στο Σύνταγμα του 1975 οφείλονταν στην Εξέγερση του Πολυτεχνείου και των εργατικών και λαϊκών κινημάτων που βρίσκονταν υπό ανάπτυξη τα πρώτα χρόνια της Μεταπολίτευσης. Αυτή η εξέλιξη ήταν πολύ σημαντική όπως και η σημασία των δικαιωμάτων και κατακτήσεων αν λάβει κανένας υπόψη την κατάσταση που υπήρχε τα προηγούμενα, τουλάχιστον 40 χρόνια (Δικτατορία του Μεταξά, Κατοχή, Εμφύλιος, Μετεμφυλιακό Καθεστώς, Δικτατορία των Συνταγματαρχών). Κατοχύρωνε πληρέστερα σε σχέση με το μετεμφυλιακό καθεστώς και το Σύνταγμα του 1952 μια σειρά δικαιώματα. Να σημειώσουμε ακόμη ότι το Σύνταγμα του 1975 βελτιώθηκε (έκτοτε έχουμε προσπάθειες για συντηρητικές συνταγματικές αλλαγές) με την αναθεώρηση του 1986 που αφορούσε κυρίως στις υπερεξουσίες του Προέδρου της Δημοκρατίας.

Με την πτώση των αγώνων, τη σταδιακή επικρά-

τηση του νεοφιλελευθερισμού από την περίοδο των εκσυγχρονιστών και κυρίως τη ΝΔ του Κων/νου Μητσοτάκη, η αντιδημοκρατική αναδίπλωση και η Οικονομική του Κράτους Έκτακτης Ανάγκης θα γίνουν συστατικά στοιχεία της πολιτικής της αστικής τάξης και των κομμάτων που εκφράζουν τα συμφέροντά της. Οι πρώτες απόπειρες ξεθεμελίωσης δικαιωμάτων, κατακτήσεων κ.λπ. στην πράξη και στο Σύνταγμα, με το ξέσπασμα της κοινωνικής, πολιτικής και οικονομικής κρίσης του 2009, κάτω από καθοδήγηση του αντεπαναστατικού στρατηγείου της ΕΕ και με την κωδική ονομασία Μνημόνια, θα πάρουν ξέφρενο ρυθμό σε μια προσπάθεια αφαίρεσης από τους εργαζόμενους, τα φτωχά λαϊκά στρώματα και τη νεολαία όσων είχαν κερδίσει τα προηγούμενα εκατό χρόνια και ειδικά όσων εξέφραζε το πνεύμα της Εξέγερσης του Πολυτεχνείου.

Σ' αυτή την επίθεση και αντιδημοκρατική αναδίπλωση παραβίαζαν και παραβιάζουν ακόμη και το Σύνταγμα (δεν τους επιτρέπει ο συσχετισμός δυνάμεων να το αλλάξουν) με διαρκή πραξικοπήματα στη Βουλή (στον «ορνιθώνα» τους), δημιουργώντας ένα παρα-Σύνταγμα:

α) Οι διαρκείς προσπάθειες να αλλάξουν το άρθρο 16 και να δημιουργήσουν ιδιωτικά πανεπιστήμια αποτελεί κατάφωρη παραβίαση του Συντάγματος που ορίζει απόλυτα πως: *Η ανώτατη εκπαίδευση παρέχεται αποκλειστικά από ιδρύματα που αποτελούν νομικά πρόσωπα δημοσίου δικαίου με πλήρη αυτοδιοίκηση.*

β) Η επαναφορά του θέματος για την κατάργηση της μονιμότητας των δημοσίων υπαλλήλων (άρθρο 103 του Συντάγματος του 1975) που έχει καθιερωθεί από το 1911, είναι ενδεικτικό σε ποιο βαθμό έχουν φτάσει στη χώρα μας η αντιδημοκρατική αναδίπλωση και η συστηματική οικοδόμηση ενός παρα-Συντάγματος. Πρέπει να σημειώσουμε εδώ ότι η μονιμότητα αφορά κυρίως στην προστασία των πολιτών ειδικά των εργατικών και λαϊκών μαζών από την αυθαιρεσία, τις λοβιτούρες και τις παρανομίες των κομματικών και κρατικών επιτελείων. Το εν εξελίξει σκάνδαλο του ΟΠΕΚΕΠΕ δείχνει τι είναι ικανά να κάνουν τα επιτελεία και οι μηχανισμοί.

γ) Εκεί όμως όπου έχουν δημιουργήσει κυριολεκτικά ένα παρα-Σύνταγμα είναι στις εργατικές κατακτήσεις και δημοκρατικές ελευθερίες. Έχουμε φτάσει στο σημείο να αναγνωρίζεται μόνο το δικίο του αφέντη (όχι απλά του καπιταλιστή). Ο ελεύθερος συνδικαλισμός, αν και ρυθμίζεται από το Σύνταγμα, έχει καταργηθεί πλήρως με σειρά νόμων και διατάξεων, το ίδιο ισχύει για το δώρο (ετοιμάζονται να ψηφίσουν το 13ώρο εργασίας!). Το δικαίωμα στην εργασία σχεδόν καταργήθηκε και απελευθερώθηκαν οι απολύσεις. Η ελευθερία των συγκεντρώσεων έγινε αντικείμενο των διαθέσεων του κάθε μπάτσου και του άθλιου Χρυσοχοΐδη.

Αν και προσπαθούν να αλλάξουν το Σύνταγμα του 1975, και μέχρι σήμερα δεν έχουν μπορέσει, έχουν κατορθώσει να δημιουργήσουν ένα παρα-Σύνταγμα που ουσιαστικά το αχρηστεύει σε βασικές και ουσιαστικές του διατάξεις. Η άθλια κυβέρνηση Μητσοτάκη, όσο παραμένει στην εξουσία, αποτελεί κίνδυνο για την πλήρη κατεδάφιση απ' ό,τι έχει απομείνει από το Σύνταγμα του 1975 που σε κάποιο βαθμό εκφράζει την Εξέγερση του Πολυτεχνείου και τα πρώτα μεγάλα κινήματα της Μεταπολίτευσης.

στον κόσμο...

Σερβία

Συνεχίζονται οι αντικυβερνητικές διαδηλώσεις και κινητοποιήσεις ενάντια στο νεοφιλελεύθερο έγκλημα στον σταθμό Νόβι Σαντ. Με τους φοιτητές στην εμπροσθοφυλακή τους τελευταίους 8 μήνες, οι διαμαρτυρίες δεν έχουν σταματήσει και οργανώνονται μπλόκα σε πανεπιστήμια.

Σημαντικός σταθμός για το κίνημα αποτελεί και η πρόσφατη μαζική διαδήλωση στις 28 Ιουνίου με τη συμμετοχή να φτάνει τις 140.000, με την αστυνομία να αναφέρει μόνο 36.000 υποτιμώντας τη συγκέντρωση. Το αντικυβερνητικό κίνημα δεν έχει πάψει να έχει ως προμετωπίδα την ανατροπή του προέδρου Βούτσιτς, ο οποίος είναι ο βασικός αντιπρόσωπος της διαφθοράς, της καταστολής και των νεοφιλελεύθερων μέτρων στη Σερβία. Και ενώ οι μάζες απαιτούν πρόωρες εκλογές σε συνέχεια αυτού του αιτήματος, ο Βούτσιτς προσπαθεί να κάνει μια φυγή προς τα μπρος προχωρώντας σε βαθύτερη καταστολή. Χαρακτηριστικό παράδειγμα, η σύλληψη φοιτητή στις αρχές Ιουνίου με κατηγορίες τρομοκρατίας. Σε διαδήλωση που έγινε στο Βελιγράδι για τη χουντικού τύπου δίωξη του φοιτητή, ακόμα 77 άτομα συνελήφθησαν με το πρόσχημα ότι «εναντιώθηκαν στη συνταγματική τάξη». Ο Βούτσιτς, άλλωστε, για να δικαιολογήσει και να τρομοκρατήσει τις μάζες, έχει δηλώσει ότι οι διαδηλωτές είναι «τρομοκράτες» και ότι «δεν θα δείξει καμία επιείκεια».

Αυτές οι βροντερές εξαγγελίες δεν ξαφνιάζουν κανέναν. Όσο πιο στριμωγμένοι βρίσκονται οι νεοφιλελεύθεροι, τόσο περισσότερο θα προσπαθούν να καταλύσουν κάθε δικαίωμα. Όμως, υπάρχει ένας γενικός αναβρασμός και ασφυξία μέσα στην κοινωνία, που ξεσπούν σαν εκρήξεις στα κεφάλια των νεοφιλελεύθερων κυβερνήσεων. Ο Βούτσιτς, ως ένας άλλος Μητσοτάκης, έχει ουσιαστικά τελειώσει. Για να αποκτήσουμε, όμως, δικαιοσύνη πρέπει το κίνημα να υιοθετήσει μια επαναστατική πολιτική και μέσα από τις δομές αυτοοργάνωσής του να τελειώνει μαζί του και με κάθε πολιτικό επίγονο.

Παναμάς

Από τέλη Απρίλη μέχρι και σήμερα, χιλιάδες εργαζόμενοι και φτωχοί έχουν κατακλύσει τους δρόμους ενάντια στην κυβέρνηση και μάλιστα στήνοντας μπλόκα σε πολλές κεντρικές οδικές αρτηρίες. Οι δυναμικές κινητοποιήσεις κορυφώνονται ενάντια στον νέο νόμο για την ιδιωτικοποίηση των ασφαλιστικών ταμείων και το νέο μνημόνιο συνεργασίας με τις ΗΠΑ για την επέκταση της αμερικάνικης στρατιωτικής παρουσίας στο έδαφος του Παναμά (βλ. Εργατική Πάλη – Ιούνιος 2025).

Η κυβέρνηση Μουλίνο δεν έχασε χρόνο για την «αποκατάσταση της τάξης». Ευθύς εξαπέλυσε τις αστυνομικές δυνάμεις εξοπλισμένες με ειδικές στολές καταστολής (riotgear), επιβάλλοντας την πανταχού παρουσία και τρομοκρατία της αστυνομίας (πανεπιστήμια, αγροτικές κοινότητες, εμπορικά κέντρα κ.ά), αλλά και την έφοδο σε σχολεία και σπίτια συνδικαλιστών. Ως τώρα, καταγράφονται επίσημα 50 συλλήψεις και ένας νεκρός, ο οποίος δεν αναγνωρίζεται από την κυβέρνηση ως θύμα της καταστολής.

Κλιμακώνοντας τη βίαιη καταστολή του κινήματος, στις 20 Ιουνίου η κυβέρνηση έθεσε σε κατάσταση έκτακτης ανάγκης τη δυτική επαρχία Bocasdel Toro, όπου αναστάλθηκε το συνταγματικό δικαίωμα των συναθροίσεων και της ελεύθερης κυκλοφορίας. Μόνο τυχαίο δεν ήταν το συγκεκριμένο μέτρο, καθώς στην επαρχία αυτή οι κινητοποιήσεις έχουν πρωτοστατήσει σε μαχητικότητα και διάρκεια από εργαζόμενους και ιθαγενείς. Μάλιστα, κεντρικό ρόλο έπαιξε η απεργία των εργαζομένων στην τοπική μπανανοφυτεία της Chiquita, οι οποίοι διαμαρτύρονταν για τις εργασιακές συνθήκες και τα συνταξιοδοτικά δικαιώματά τους. Παρόλο που η απεργία διακόπηκε έπειτα από συμφωνία με την εργοδοσία σε κάποιες διεκδικήσεις, τα μπλόκα δεν έχουν σταματήσει (φτάνουν τα 30), μία μορφή αντεπίθεσης του κινήματος που έχει καταφέρει την κυβέρνηση να ζορίζεται.

5 ΙΟΥΛΙΟΥ 2015 - 10 ΧΡΟΝΙΑ

Το μεγάλο λαϊκό ΟΧΙ και η προδοσία του ΣΥΡΙΖΑ

Στις εκλογές του Ιανουαρίου 2015, ο ΣΥΡΙΖΑ ήρθε πρώτος ως αποτέλεσμα των κοινωνικών και πολιτικών μετατοπίσεων που είχαν προκληθεί μετά το 2010 από τα Μνημόνια, με κυρίαρχη τη συρρίκνωση, τον θρυσματισμό, τη διάλυση των αστικών δυνάμεων. Οι εκλογές έδειξαν τη μαζική απαίτηση για άμεση απαλλαγή από τα Μνημόνια, το χρέος, την κηδεμονία των ευρωπαίων ιμπεριαλιστών και των «αγορών». Οι υπηρέτες-εκφραστές των Μνημονίων, ΝΔ, ΠΑΣΟΚ και γενικά τα αστικά κόμματα, βρέθηκαν στη γωνία.

Ωστόσο, η ηγετική ομάδα του ΣΥΡΙΖΑ γύρω από τον Τσίπρα είχε από καιρό αρχίσει να μεθοδεύει τη «ρεαλιστική διακυβέρνηση» – ουσιαστικά την εξαπάτηση των λαϊκών μαζών και, στο τέλος ενός κατήφορου υποχωρήσεων, την υποταγή.

Καθώς ο ΣΥΡΙΖΑ δεν είχε αυτοδυναμία, ο Τσίπρας σχημάτισε κυβέρνηση με τους δεξιούς εθνικιστές των Ανεξαρτήτων Ελλήνων. Σύντομα ακολούθησε η επιβολή της πρότασης Τσίπρα να προταθεί ως Πρόεδρος της Δημοκρατίας ο Προκόπης Παυλόπουλος, που είχε πλούσια βουλευτική και υπουργική θητεία με τη ΝΔ. Αυτά βασιζόνταν στη φαντασίωση ότι μπορεί να υπάρξει ανοχή ή σύμπραξη της αστικής τάξης και των ιμπεριαλιστών-δανειστών (ή τμημάτων τους) σε μια «ήπια» μνημονιακή διαχείριση, ώστε ο ΣΥΡΙΖΑ να μακροημερεύσει στην εξουσία.

Στις 20 Φεβρουαρίου, ο Βαρουφάκης, υπουργός οικονομικών, με απόφαση του Τσίπρα αποδέχτηκε στο Γιούρογκρουπ μια επαίσχυντη συμφωνία, που παρέτεινε τα Μνημόνια (ο ΣΥΡΙΖΑ είχε υποσχεθεί κατάργησή τους «με ένα νόμο»), αναγνώριζε το χρέος και υποσχόταν αποχή από «μονομερή» φιλολαϊκά μέτρα, που δεν θα είχαν έγκριση των δανειστών. Έτσι ακυρωνόταν σχεδόν όλο το μετριοπαθές πρόγραμμα του ΣΥΡΙΖΑ. Η συμφωνία δεν ήρθε στη Βουλή, αλλά επιβλήθηκε με ένα κοινοβουλευτικό πραξικόπημα: ο πρόεδρος του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους γνωμοδότησε θετικά και ο Τσίπρας την επικύρωσε απλώς με την υπογραφή του.

Μετά τον Μάρτιο, η κυβέρνηση αποπλήρωνε κανονικά τις δανειακές δόσεις στο ΔΝΤ, στραγγίζοντας τα κρατικά ταμεία. Με μια άθλια Πράξη Νομοθετικού Περιεχομένου, δέσμευσε τα χρήματα ασφαλιστικών ταμείων, δήμων, νοσοκομείων, πανεπιστημίων, ΟΑΕΔ κ.ά. για την αποπληρωμή ενός χρέους, που ο ΣΥΡΙΖΑ μέχρι πρότινος έλεγε ότι δεν είναι «βιώσιμο» και δεν πρόκειται να το πληρώσει.

Οι απανωτές υποχωρήσεις είχαν αποθρασύνει τους ιμπεριαλιστές-δανειστές των ΕΕ-ΔΝΤ. Στα τέλη Μαΐου, η ΕΕ απαίτησε νέα μνημονιακά μέτρα. Αυτό σήμαινε κατάρρευση της ανεδαφικής «στρατηγικής» του Τσίπρα/ΣΥΡΙΖΑ για «έντιμο συμβιβασμό» και «αμοιβαία επωφελή συμφωνία». Η προσπάθεια της κυβέρνησης να εξευμενίσει τους δανειστές, συνεχίζοντας τις ανύπαρκτες «διαπραγματεύσεις» και προτείνοντας ένα μικρότερο «δικό της» Μνημόνιο πέτυχε μόνο αυτοί να σκληραίνουν διαρκώς τη στάση τους.

Στο μεταξύ, είχαν κινητοποιηθεί οι «Μένουμε Ευρώπη»: αστικά και ανώτερα μικροαστικά στοιχεία, ακραίοι νεοφιλελεύθεροι και μνημονιακοί, κομμάτια της ελίτ (πανεπιστημιακοί κ.ά.): με συγκεντρώσεις και με μια χυδαία προβολή από τα ΜΜΕ, απαιτούσαν άμεση αποδοχή όλων των απαιτήσεων των δανειστών.

Στις 26 Ιουνίου, ο Τσίπρας ανακοίνωσε δημοψήφισμα με ερώτημα «ΝΑΙ ή ΟΧΙ» στις απαιτήσεις της ΕΕ. Η προπαγάνδα και ο εκβιασμός των φιλομνημονιακών «δωσίλογων» υπέρ του ΝΑΙ ξεσάλωσε: ΝΔ και ΠΑΣΟΚ χαρακτήρισαν το δημοψήφισμα «πραξικόπημα», καλώντας τον Παυλόπουλο να ρίξει την κυβέρνηση όπως ο τότε βασιλιάς Γλιζμπουργκ στα Ιουλιανά του 1965. Πρώην πρωθυπουργοί, ο πρόεδρος του ΣΕΒ, η πλειοψηφία της ΓΣΕΕ τάχθηκαν υπέρ του ΝΑΙ. Εργοδότες εκβίαζαν τους εργαζόμενους να συρθούν σε συγκεντρώσεις υπέρ του ΝΑΙ και ότι αν ψήφιζαν ΟΧΙ θα έχαναν τη δουλειά της. Το αστικό μπλοκ και οι ιμπεριαλιστές της ΕΕ έδωσαν τη μάχη με όλες τις δυνάμεις τους, όχι μόνο εκβιάζοντας πώς ΟΧΙ σημαίνει καταστροφή, πείνα κ.λπ. αλλά και ξεκαθαρίζοντας ότι το ταύτιζαν με την έξοδο από το ευρώ.

Ο δόλιος υπολογισμός της ηγεσίας Τσίπρα ήταν ότι θα επικρατούσε το ΝΑΙ, λύνοντάς του τα χέρια να τα βρει με τους δανειστές. Στην πραγματικότητα, συνεργαζόταν με τους ιμπεριαλιστές της ΕΕ, παίζοντας ο καθένας τον ρόλο του, ώστε από κοινού να γονατίσουν τον ελληνικό λαό. Αυτό φάνηκε και όταν η Ευρωπαϊκή Κεντρική Τράπεζα έκοψε τη ρευστότητα στις ελληνικές τράπεζες, εκβιάζοντας με άμεση ανεξέλεγκτη χρεοκοπία και οικονομική καταστροφή: αντί να απαντήσει με εθνικοποίηση των τραπεζών και μέτρα ενάντια στο μεγάλο κεφάλαιο, η κυβέρνηση του ΣΥΡΙΖΑ ενίσχυσε τον εκβιασμό επιβάλλοντας «κεφαλαιακούς ελέγχους» και ημερήσιο όριο αναλήψεων από τα ΑΤΜ. Εργαζόμενοι και λαϊκά στρώματα έπρεπε κάθε μέρα να στέκουν στις ουρές για μερικές δεκάδες ευρώ για τα στοιχειώδη. Ακόμα και σήμερα οι νεοφιλελεύθεροι προσπαθούν να φοβίσουν τους εργαζόμενους και τη νεολαία με αυτή την ανάμνηση.

Κόντρα σε θεούς και δαίμονες, εργαζόμενοι, φτωχά λαϊκά στρώματα και νεολαία επέδειξαν αξιοθαύμαστη αντοχή και αποθέματα αντίστασης. Το βράδι της 5ης Ιουλίου, το ΟΧΙ επικράτησε θριαμβευτικά με 61,3%. Η ταξική πόλωση της ψήφου ήταν ξεκάθαρη: στις αντίστοιχες περιοχές, οι

πλούσιοι ψήφιζαν ΝΑΙ, ενώ εργαζόμενοι, λαϊκά στρώματα και ένα κύμα νεολαίας ΟΧΙ σε ποσοστά πάνω από 70%.

Οι λαϊκές μάζες έδιναν έτσι ένα χαστούκι και στη ρεφορμιστική, δειλή, ηττοπαθή πολιτική του ΚΚΕ. Αφού είχε εναντιωθεί στους αγώνες και τη ριζοσπαστικοποίηση του 2010-2015 (Κίνημα Αγανακτισμένων/Πλατειών, μαχητικές απεργίες, συγκρούσεις στους δρόμους κ.λπ.), η γραμμή του για «Άκυρο» στο δημοψήφισμα σήμαινε άρνηση να πάρει θέση και έτσι αντικειμενική στοίχιση με τις δυνάμεις του ΝΑΙ, με τη στρατηγική επιλογή της αστικής τάξης. Γι' αυτό επαναλάμβανε διαρκώς ότι «έξοδος από ευρώ/ΕΕ είναι καταστροφή».

Το ΟΧΙ άνοιγε δυνατότητες περαιτέρω ριζοσπαστικοποίησης. Εκ των πραγμάτων, από την πίεση της κατάστασης, της στάσης των ιμπεριαλιστών και της αστικής τάξης, της ανάγκης για λύσεις υπέρ των εργαζόμενων, έμπαινε θέμα ρήξης με ευρώ/ΕΕ καθώς και ριζοσπαστικών αντικαπιταλιστικών μέτρων. Αυτό ωστόσο δεν είχε προετοιμαστεί και δεν υπήρχε ξεκάθαρα ούτε μέσα στις μάζες ούτε μέσα σε μια επαρκώς εξοπλισμένη και ριζωμένη πρωτοπορία. Έλειπε μια μαζική αξιόπιστη πολιτική δύναμη, μια ηγεσία που θα εξέφραζε και θα οργάνωνε αυτή τη δυνατότητα.

Πολλοί στην Αριστερά, ρεφορμιστές και κεντριστές, μιλάνε για την «ενεργοποίηση του λαϊκού παράγοντα» (συχνά ανακατεύοντάς το σκόπιμα με τις συγκεντρώσεις του ΣΥΡΙΖΑ) – αλλά εκείνο το κρίσιμο διάστημα αυτή έμεινε ξεκρέμαστη, χωρίς συγκεκριμένη στόχευση, συνθήματα, μεθόδους πάλης, ηγεσία. Έτσι π.χ. η πάλη υπέρ του ΟΧΙ δεν συνοδεύτηκε από απεργιακές κινητοποιήσεις και διαδηλώσεις. Το ΟΧΙ εμφανιζόταν ως «τέλος», ενώ δεν θα έπρεπε παρά να είναι αρχή ενός νέου κύματος αγώνων/ριζοσπαστικοποίησης.

Μια μέρα μετά το ΟΧΙ, ο Τσίπρας κάλεσε σύσκεψη των αρχηγών των κομμάτων, στην οποία όλοι (εκτός ΚΚΕ, που είχε παίξει διαφορετικά τον ρόλο του) επικύρωσαν το πραξικόπημα μετατροπής του αποτελέσματος σε ΝΑΙ, σε «εντολή για συμφωνία». Δύσκολα βρίσκει κανείς ανάλογο ιστορικό προηγούμενο καταπάτησης της λαϊκής βούλησης.

Η πραξικοπηματική ανατροπή του ΟΧΙ σφράγισε τις εξελίξεις της επόμενης δεκαετίας. Ήταν μια μεγάλη ήττα για τις λαϊκές μάζες. Άνοιξε τον δρόμο στην αποσάθρωση του ΣΥΡΙΖΑ, στην «παλινόρθωση» της ΝΔ στην εξουσία και στο σημερινό καθε-

στώς Μητσοτάκη, στα Μνημόνια χωρίς αριθμό και ημερομηνία λήξης ενάντια σε όλα τα δικαιώματα και κατακτήσεις των εργαζόμενων και της νεολαίας. Και κυρίως έσπειρε απογοήτευση και αποπροσανατολισμό, σπάζοντας το αντιμνημονιακό μπλοκ, οδηγώντας τους εργαζόμενους και τη νεολαία να αποσυρθούν από το προσκήνιο, χτυπώντας την οργάνωση, την ενότητα, τις αγωνιστικές παραδόσεις τους – μια βασανιστική ήττα, που τα τραύματά της ακόμα επουλώνονται.

Δεν έφταιξε «μόνο ο Τσίπρας»

Για την έλλειψη προετοιμασίας και προσανατολισμού του κινήματος, η ευθύνη των ρεφορμιστών του ΚΚΕ καθώς και της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας είναι δεδομένη – δεν θα περίμενε κανείς οτιδήποτε άλλο. Η άκρα και επαναστατική αριστερά, πέρα από (σοβαρά) λάθη και αδυναμίες, δεν είχε αρκετές δυνάμεις, έγκαιρα συσσωρευμένες και επαρκώς εξοπλισμένες.

Αυτό κάνει ακόμα πιο μεγάλες τις ευθύνες της «αριστεράς στο εσωτερικό του ΣΥΡΙΖΑ»: είτε της παλιότερης «αριστεράς» πτέρυγας του είτε των οργανώσεων που συμμετείχαν στη συγκρότησή του. Είχαν την αυταπάτη ότι η παρουσία τους μέσα στον ΣΥΡΙΖΑ (Κεντρική Επιτροπή, εκλογή βουλευτών κ.ά.) μπορούσε με κάποιο μαγικό τρόπο να τον μετατρέψει σε αξιόμαχη δύναμη, λες και απέναντι δεν βρίσκονταν τα «τέρατα» της καπιταλιστικής κρίσης, της ιμπεριαλιστικής ΕΕ, της αστικής τάξης. Η αυταπάτη επεκτάθηκε στο ότι δήθεν συμμετέχουν στο μεγάλο παιχνίδι της ιστορίας, μαζί με τις μάζες, χωρίς να λείπουν οι επιθέσεις ή λοιδωρίες στις οργανώσεις της άκρας/επαναστατικής αριστεράς που συνέχιζαν τον αγώνα. Με το ψευδεπίγραφο πρόσχημα της «Ενότητας», της «Κυβέρνησης της Αριστεράς» ή ενός κακοποιημένου «Ενιαίου Μετώπου», εφάρμοσαν μια πολιτική Λαϊκού Μετώπου: εγκατάλειψη της ταξικής ανεξαρτησίας, της πολιτικής για λύση μέσα από αγώνες και ταξικές συγκρούσεις – αυταπάτη ότι η καπιταλιστική κρίση, τα Μνημόνια, η ιμπεριαλιστική ΕΕ κ.λπ. μπορούν να αντιμετωπιστούν χωρίς μια επαναστατική πολιτική, μέσα από τις κάλπες και με μια άλλη κυβέρνηση. Σε όλα αυτά ουσιαστικά προσαρμόστηκαν στον ΣΥΡΙΖΑ αντί να τον «σπρώξουν» αριστερά. Γι' αυτό άλλωστε στο εσωτερικό του βασικά αποδέχτηκαν μέχρι τέλους όλες τις επιλογές της ηγεσίας Τσίπρα, δίνοντάς τους έτσι άλλοθι, με λίγες μόνο, αδύναμες διαφοροποιήσεις και εκκλήσεις.

Η αποχώρηση από τον ΣΥΡΙΖΑ τούς επιβλήθηκε από τα πράγματα μετά το 3ο Μνημόνιο. Αλλά η έλλειψη ουσιαστικού απολογισμού για την ανάγκη μιας αριστεράς επαναστατικής, η προσαρμογή στις συνθήκες ήττας μετά το 2015 και η αναπαραγωγή από αυτές τις δυνάμεις (στην πορεία και από άλλες) σχεδόν αυτούσιας της ίδιας λογικής, έχει οδηγήσει σε διαρκή ακολουθητισμό είτε στους ρεφορμιστές είτε και σε αστικούς σχηματισμούς (ΜέΡΑ25).

■ Σταύρος Σκεύος

Τα Ιουλιανά του 1965, που χαρακτηρίστηκαν ως ο ελληνικός Μάης, αποτέλεσαν μέρος του επαναστατικού κύματος του 1965-1975. Είναι από τα σημαντικότερα γεγονότα στην ιστορία του εργατικού κινήματος, καθώς αποτέλεσαν την κορύφωση των αγώνων που ξέσπασαν στα τέλη του '50, αμφισβήτησαν το μετεμφυλιακό κράτος, σηματοδότησαν την αρχή του τέλους για τη Μοναρχία και άλλαξαν τις κοινωνικές και πολιτικές σχέσεις.

Αφορμή για το ξέσπασμα αποτέλεσε το πραξικόπημα το Παλατιού: Η Ένωση Κέντρου σχηματίζει αυτοδύναμη κυβέρνηση τον Φλεβάρη του 1964 με 52,7% των ψήφων και 171 βουλευτές. Ένα χρόνο αργότερα, δημιουργείται ζήτημα γύρω από τον έλεγχο του υπουργείου Άμυνας, δηλαδή τον έλεγχο του Στρατού άρα και τον έλεγχο του κράτους και της εξουσίας. Ο πρωθυπουργός Γ. Παπανδρέου επιχείρησε να αντικαταστήσει τον υπουργό Π. Γαρουφαλιά και τον αρχηγό του ΓΕΣ στρατηγό Ι. Γεννηματά που ήταν απόλυτα πιστοί στο Παλάτι, ενώ ζήτησε να αναλάβει ο ίδιος το υπουργείο Άμυνας. Ο βασιλιάς αρνήθηκε να υπογράψει το σχετικό διάταγμα ώστε να διατηρήσει τον έλεγχο του στρατού, απέπεμψε τον πρωθυπουργό, οργάνωσε την αποστασία ενός κομματιού της κυβέρνησης και τον εξανάγκασε σε παραίτηση πραγματοποιώντας ένα πολιτικό πραξικόπημα.

Η σύγκρουση Παλατιού - κυβέρνησης αντανάκλασε την ενδοαστική διαμάχη γύρω από τον έλεγχο της εξουσίας και από το ζήτημα της διεύθυνσης της αστικής δημοκρατίας ως μια εναλλακτική διαχείριση των εργαζόμενων και λαϊκών μαζών, που ασφυκτιούσαν και πίεζαν για οικονομικές, κοινωνικές και πολιτικές παραχωρήσεις. Σε μια χώρα που κυριαρχούσε η μοναρχία

για ενάμιση αιώνα και τα προηγούμενα 50 χρόνια η διακυβέρνηση πραγματοποιούνταν με δικτατορίες, μια μερίδα της αστικής τάξης γύρω από το Κέντρο επιχειρεί να παρέμβει ώστε να επιφέρει ισορροπία στο ασταθές μετεμφυλιακό καθεστώς και να εξασφαλίσει μια καλύτερη διαχείριση των εργατικών μαζών.

Ο λόγος αυτής της προσπάθειας διαχείρισης είναι, κυρίως, η διαρκής άνοδος του ελληνικού εργατικού κινήματος. Με τη λήξη του εμφυλίου πολέμου το 1949 επιβλήθηκε στις μάζες ένα καθεστώς μόνιμης τρομοκρατίας. Η ελληνική αστική τάξη χτίζει το μπλοκ εξουσίας πάνω στην ήττα του εργατικού κινήματος με ανοιχτά μαυραγορίτικο τρόπο. Είναι πλήρως κρατικοδίαιτη και τρέφεται διαμέσου του κρατικού μηχανισμού και της εξυπηρέτησης των συμφερόντων των αμερικανών ιμπεριαλιστών στην περιοχή, μετατρέποντας τη χώρα σε προπύργιο απέναντι στον κομμουνιστικό κίνδυνο. Μέσα στην απόλυτη υπερεκμετάλλευση των εργατικών μαζών, ο ελληνικός καπιταλισμός γνώρισε σημαντική ανάπτυξη, ενώ οι εργατικές και φτωχές λαϊκές μάζες ασφυκτιούσαν από την γενικευμένη φτώχεια, την εξαθλίωση, την κατάργηση των δημοκρατικών, συνδικαλιστικών και πολιτικών δικαιωμάτων, την πολιτιστική καθυστέρηση.

Ο πρώτος μεγάλος σταθμός της ανόδου του εργατικού κινήματος είναι ο Δεκέμβρης του 1960, όταν οι απεργοί οικοδόμοι που πάλευαν για το 8ωρο συγκρούστηκαν με την αστυνομία στο κέντρο της Αθήνας. Την επόμενη διετία διπλασιάζονται οι απεργίες και επεκτείνονται στους βιομηχανικούς εργάτες και

αλλού. Παράλληλα, το καθεστώς των κρατικά διορισμένων διοικήσεων των συνδικάτων, που χαλιναγωγούσε την κίνηση των μαζών, ξεκίνησε να σπάει και το 1962 δημιουργήθηκε η κίνηση των «115 Συνεργαζόμενων Εργατοϋπαλληλικών Οργανώσεων», που έδωσε τεράστια ώθηση στους αγώνες. Η ανάπτυξη του συνδικαλισμού σε μια σειρά από κλάδους και η μετάβαση από αμυντικά συνδικαλιστικά αιτήματα σε πιο επιθετικά και πολιτικά, δίνει νέα πνοή. Σημείο καμπής αποτέλεσε η δολοφονία του Λαμπράκη, βουλευτή της ΕΔΑ, στις 22 Μάη του 1963 από παρακρατικούς. Η κηδεία αποτέλεσε τη μεγαλύτερη διαδήλωση της μεταπολεμικής περιόδου με περισσότερες από 500.000 κόσμου και άνοιξε τον δρόμο για την πτώση της κυβέρνησης Καραμανλή. Ταυτόχρονα με το εργατικό αναπτύσσεται ραγδαία και το φοιτητικό κίνημα, ενώ με κάποια χρονική υστέρηση και το αγροτικό.

Κορύφωση όλης της πορείας του κινήματος αποτέλεσαν τα Ιουλιανά με την βίαιη εισαγωγή των μαζών στο προσκήνιο της πολιτικής και κοινωνικής ζωής. Η κοινωνική έκρηξη των Ιουλιανών διήρκεσε από τις 15 Ιούλη μέχρι και τις αρχές Οκτώβρη. Καθ' όλη την διάρκειά τους η συμμετοχή των εργαζόμενων και της νεολαίας ήταν τεράστια, αντίστοιχη με τις πιο μαζικές κινητοποιήσεις της ιστορίας του ελληνικού εργατικού κινήματος, φτάνοντας τις εκατοντάδες χιλιάδες. Οι κινητοποιήσεις-διαδηλώσεις ήταν αρκετά συχνές και επίμονες (περίπου 400 σε 2 μήνες), η παρουσία των μαζών στον δρόμο ήταν καθημερινή ενώ εμφανίστηκαν και ιδιαίτερα μαχητικά χαρακτηριστικά, απαραίτητα

ώστε να αντιμετωπιστεί η κρατική καταστολή που άφηνε πίσω της χιλιάδες τραυματίες με αποκορύφωμα την δολοφονία του Σ. Πέτρουλα.

Οι μάζες ήρθαν σε άμεση ρήξη με την μοναρχία και τον κρατικό μηχανισμό, όχι για να απαιτήσουν εκδημοκρατισμό αλλά για να ανατρέψουν την δομή του μετεμφυλιακού κράτους. Η Ένωση Κέντρου, που προσπάθησε αρχικά να εκμεταλλευτεί την προηγούμενη κίνηση των μαζών, συνθηκολόγησε με την Δεξιά. Οι ρεφορμιστές της ΕΔΑ αντιμετώπισαν την έκρηξη των Ιουλιανών πυροσβεστικά, τόσο προς τα αιτήματα, όσο και προς τις μορφές πάλης, καθώς υποστήριζαν τον εκδημοκρατισμό του κράτους και την συνταγματική ομαλότητα, ενώ δεν δίστασαν να κατηγορήσουν την άκρα αριστερά, αλλά και τις ίδιες τις μάζες που υιοθετούσαν μαχητικές μορφές πάλης και αυτοάμυνας, ως προβοκаторες. Συνολικά, οι μάζες αμφισβήτησαν συθέμελα το αστικό πολιτικό σκηνικό, ξεπέρασαν τα ρεφορμιστικά κόμματα και απαίτησαν με τα αιτήματα και την δράση τους την ολοκληρωτική ανατροπή των οικονομικών, κοινωνικών, πολιτικών και πολιτιστικών σχέσεων σε κάθε πτυχή της ζωής. Τα Ιουλιανά ουσιαστικά ανέτρεψαν το μετεμφυλιακό κράτος, κληροδότησαν στο ελληνικό εργατικό κίνημα σημαντικές εμπειρίες και κυρίως μια ενισχυμένη άκρα αριστερά που θα παίξει ρόλο στις κατοπινές εξελίξεις.

Γυάρος: Κομμάτι της ιστορίας του κομμουνιστικού κινήματος – όχι πεδίο κερδοσκοπίας

Σε μια κατ' επανάληψη απόπειρα των νεοφιλελεύθερων κανίβαλων να ξεριζώσουν τις παραδόσεις και την ιστορία του ελληνικού κομμουνιστικού κινήματος προχωρά η κυβέρνηση Μητσοτάκη. Πρόσφατα δημοσιοποιήθηκε σχέδιο Προεδρικού Διατάγματος για την «προστασία» του ιστορικού και εμβληματικού τόπου της Γυάρου όπου εμμέσως πλην σαφώς προβλέπεται σε όλες τις ζώνες προστασίας ακόμη και τις πιο αυστηρές, η πραγματοποίηση έργων «εθνικής σημασίας» με μια απλή υπουργική απόφαση! Με ένα τεράστιο νομικό παράθυρο δίνεται το πράσινο φως για την παράκαμψη όλων των μέτρων προστασίας ανοίγοντας τον δρόμο για την πραγματοποίηση χυδαίων και καταστροφικών έργων στην περιοχή (όπως οι 77 αδειοδοτημένες ανεμογεννήτριες που είναι προς εγκατάσταση). Άλλωστε η επιδρομή, η λεηλασία και η καταλήστευση των κατακτήσεων, του βιοτικού επιπέδου και πλέον της ιστορίας του εργατικού κινήματος αποτελεί, πράγματι, μια ζωτικής - «εθνικής» σημασίας για τους νεοφιλελεύθερους.

Θυμίζουμε ακόμη ότι, μόλις πέρσι, η ιδιωτική εταιρεία ALUMIL μαζί με την AMKE Αιγέα, εφοπλι-

στικών συμφερόντων, ανακοίνωσε ότι προκηρύσσει «αρχιτεκτονικό διαγωνισμό» για τη Γυάρο για τη δημιουργία «water & energy self-sufficient Hub» των φυλακών που έχτισαν με τα χέρια τους οι κρατούμενοι σε συνθήκες καταναγκαστικής εργασίας. Στην ουσία πίσω απ' τις διακηρύξεις για μετατροπή της Γυάρου σε «πράσινο, ενεργειακά αυτόνομο νησί» και σε περιοχή «τουρισμού χαμηλού αντίκτυπου», κρύβονται διάφορα σκοτεινά σχέδια που οδηγούν στην ακύρωση της δυνατότητας αποκατάστασης του νησιού ως χώρου ιστορικής μνήμης. Αν και στο παρελθόν με δύο υπουργικές αποφάσεις α) είχαν κηρυχτεί ως διατηρητέο μνημείο οι φυλακές και όλα τα οικοδομήματα στις περιοχές των όρμων και β) λίγο αργότερα ολόκληρο το νησί χαρακτηρίστηκε ως ιστορικός τόπος. Στην πράξη δεν έγινε απολύτως τίποτα. Τα χρήματα που είχαν εγκριθεί για την υλοποίηση των δυο αποφάσεων δεν χρησιμοποιήθηκαν ποτέ και η κυβέρνηση της ΝΔ το 2004 έβαλε τέλος στις προηγούμενες αποφάσεις ανάδειξης της Γυάρου ως ιστορικό τόπο. Το 2011 ο Πωργάκης Παπανδρέου με απόφαση του υπουργείου Πολιτισμού αποχαράκτησε – είχαν προηγηθεί και άλλες προσπάθειες – το μεγαλύτερο μέρος του νησιού

από κάθε τι ιστορικό.

Η Γυάρος μαζί με την Μακρόνησο είναι τα δυο μεγάλα κολαστήρια, χώροι ενταφιασμού ζωντανών ανθρώπων, όπου μαρτύρησαν δεκάδες χιλιάδες πολιτικοί κρατούμενοι στα χρόνια του εμφυλίου και τις μετεμφυλιακές περιόδους. Η Μακρόνησος λειτούργησε από το 1947-1955, πέρασαν από το «ευαγές ίδρυμα» των φρικτών βασανιστηρίων, που ο Κανελλόπουλος το είχε ονομάσει «Νέο Παρθενώνα», περίπου 100.000 κρατούμενοι, κυρίως στρατιώτες για «αναμόρφωση»! Η Γυάρος άνοιξε και αυτή το 1947 επί κυβέρνησης Σοφούλη και χρησιμοποιήθηκε ως τόπος εξορίας για πρώτη φορά στα νεότερα χρόνια από το 1947-1952, από το 1955-1961 και από το 1967-1974 κατά τη δικτατορία Παπαδόπουλου και Ιωαννίδη. Στη Γυάρο εξορίστηκαν – πολλοί άφησαν την τελευταία τους πνοή εκεί – την περίοδο 1947-1952 περισσότεροι από 18.000, την περίοδο 1955-1961 800, την περίοδο 1967-1973 πάνω από 6.000, την περίοδο 1973-1974 44, συνολικά δηλαδή περίπου 25.000 αγωνιστές. Από τα δυο κολαστήρια πέρασαν και αρκετές δεκάδες αγωνιστές κομμουνιστές του επαναστατικού μαρξισμού-τροτσκιισμού.

Η Γυάρος ή αλλιώς θανατο-

νήσι και «το Νταχάου της Μεσογείου», είναι ένα μικρό νησί των Κυκλάδων ακατοίκητο, άνυδρο, χωρίς χόρτα, δεν πετάνε ούτε πουλιά, δεν έχει ούτε σκουλήκια. Είναι ένας ξερός, απότομος σχιστολιθικός βράχος στη μέση της θάλασσας. Ένας βράχος που τον δέρνουν με τέτοια μανία τα μελτέμια του Αιγαίου, που μέσα στους αιώνες τον έχουν απογυμνώσει από κάθε γόνιμο στοιχείο. Όπως χαρακτηρίστικά λέει ένα υπόμνημα κρατούμενων «*Η Γιούρα είναι η άρνησις της ζωής και η ζωή έχει αρνηθεί την Γιούραν από καταβολής [...] Δεν υπάρχουν ερπετά, δεν υπάρχουν θάμνοι και δένδρα, παρά μόνον ξερόχορτα ολίγων εκατοστών ύψους*». Οι πέντε όρμοι του ξερού βράχου σκάφτηκαν με τα χέρια των κρατούμενων για να γίνουν οι αναβαθμίδες που φαίνονται ακόμα και σήμερα. Η ισοπέδωση του βράχου για να χτιστεί το κτίριο των φυλακών, το μεγαλύτερο σε έκταση που υπάρχει ακόμα και σήμερα σε όλες τις Κυκλάδες, έγινε με τα γυμνά τους χέρια, κάτω από τον βούρδουλα, την αστία και την αρρώστια.

Σήμερα ουσιαστικά μόνο οι φυλακές και αυτές με σοβαρές βλάβες παραμένουν όρθιες, αλλά είναι βέβαιο ότι σε κάποια, λίγα, χρόνια θα καταρρεύσουν και αυ-

τές. Σχεδόν όλα τα υπόλοιπα κτίρια που υπήρχαν και είχαν κατασκευαστεί από τους κρατούμενους έχουν καταρρεύσει. Αυτό επιδιώκει η κυβέρνηση Μητσοτάκη ώστε να βρει κάποια πρόφαση για να πουλήσει τον ιστορικό τόπο στα πιο σκοτεινά και άθλια συμφέροντα. Σήμερα, οι προσπάθειες της οικονομικής και πολιτικής ελίτ για την μεθόδευση ενός συντριπτικού χτυπήματος στην εργατική τάξη, η οπισθοδρόμηση του βιοτικού της επιπέδου στον Μεσαίωνα μέσα από ένα τσουνάμι ιδιωτικοποιήσεων, απαιτούν και επιτάσσουν την διαγραφή της συλλογικής μνήμης των λαών και ιδιαίτερα τη μνήμη και την ιστορία των αγώνων του εργατικού και κομμουνιστικού κινήματος. Αντ' αυτού, προωθούν τα δικά τους «δημοκρατικά-φιλελεύθερα» δυτικά ιδανικά των ΗΠΑ, NATO, ΕΕ εξαгонτας τον όλεθρο, ανοίγοντας πολεμικά μέτωπα σε κάθε γωνία του πλανήτη. Τώρα, αυτό που θέλουν να κάνουν στη Γυάρο είναι να καταστρέψουν και την Ιστορία αυτής της κοινωνίας, να την αφήσουν να σβήσει για να μην υπάρχει τίποτα πια που να μαρτυρά τους αγώνες και τις αγωνίες των εργαζόμενων, των φτωχών λαϊκών στρωμάτων και της νεολαίας.

60 χρόνια από τη δολοφονία του Σωτήρη Πέτρουλα

Στις 21 Ιούλη, είναι η επέτειος από την δολοφονία του αγωνιστή Σωτήρη Πέτρουλα, που έπεσε νεκρός από τους αστυνομικούς του μετεμφυλιακού κράτους, κατά την διάρκεια διαδήλωσης ενάντια στο Παλατιανό πραξικόπημα, στην καρδιά των «Ιουλιανών».

Ο Σωτήρης Πέτρουλας γεννήθηκε στο Οίτυλο της Μάνης το 1942, μέσα σε μια πολιτικοποιημένη οικογένεια, η οποία συμμετείχε ενεργά στον ΕΑΜ-ΕΛΑΣ κατά την ελληνική επανάσταση του 1943-49. Μετά, όμως, από τα Δεκεμβριανά οι εξοπλισμένοι από τους Άγγλους, Χίτες, επέστρεψαν στην ύπαιθρο για ένα δολοφονικό ανθρωποκυνηγτό ενάντια στους κομμουνιστές και τις οικογένειές τους. Έτσι, οι γονείς του, για να γλιτώσουν από την λευκή τρομοκρατία της αντεπανάστασης, αναγκάστηκαν να φύγουν και να εγκατασταθούν στην Αθήνα το 1946.

Μετά το δημοτικό θα αναγκαστεί να δουλέψει και παράλληλα θα συνεχίσει τις σπουδές του στο νυχτερινό Γυμνάσιο της Μέσης Εμπορικής Σχολής Αθηνών. Θα συμμετάσχει ενεργά στο μαθητικό κίνημα, όπου και θα οργανωθεί στην τελευταία τάξη του Γυμνασίου (εξατάξιο) στην Νεολαία της ΕΔΑ (Ν. ΕΔΑ). Το 1960 θα περάσει στην Ανώτατη Εμπορική Σχολή (σημερινή ΑΣΟΕΕ), όπου θα αναδειχθεί σε ένα από τα πιο αξιόλογα στελέχη του φοιτητικού κινήματος και της Ν. ΕΔΑ. Θα διαδραματίσει πρωταγωνιστικό ρόλο στους αγώνες του 1-1-4¹ και του 15% για

την παιδεία και για αυτό θα κυνηγηθεί από το Σπουδαστικό της Ασφάλειας.

Παρότι μέλος της Διοικούσας Επιτροπής της Ν. ΕΔΑ, είχε σημαντικές διαφωνίες με την γραμμή της «ειρηνικής συνύπαρξης». Ήδη από το 1962 θα συμμετάσχει στη συγκρότηση της Σοσιαλιστικής Συνειδητοποίησης (ΣΟ.ΣΥΝ.²), ως φράξια στο εσωτερικό της Ν. ΕΔΑ, που έρχονταν σε πλήρη αντίθεση με την γραμμή του «ειρηνικού δρόμου προς τον Σοσιαλισμό³. Οι διαφωνίες του Πέτρουλα με την Ν. ΕΔΑ θα οξυνθούν όταν αυτή θα συγχωνευθεί με τη Δημοκρατική Κίνηση Νέων Γρηγόρης Λαμπράκης (ΔΚΝ), συγκροτώντας την Δημοκρατική Νεολαία Λαμπράκη (ΔΝΛ).

Η ΣΟ.ΣΥΝ. θα αντιταχθεί το 1964 στη συγχώνευση, εκτιμώντας πως μια οργάνωση ακόμη πιο χαλαρή θα συντελούσε στην περεταίρω αποσύνδεση της αγωνιζόμενης νεολαίας από την αναγκαία ιδεολογική συνειδητοποίηση. Ωστόσο, τα μέλη της θα συμμετάσχουν στη ΔΝΛ, από την ίδρυσή της (Σεπτέμβριος 1964). Στη συνέχεια ορισμένα στελέχη της, όπως οι Παπούλιας, Χατζόπουλος και Πέτρουλας θα διαγραφούν, ο τελευταίος μάλιστα λίγες μέρες πριν τη δολοφονία του⁴. Ο Πέτρουλας, όπως και άλλοι αγωνιστές της ΣΟ.ΣΥΝ., ήρθαν σε επαφή με τον τροτσκισμό και οργανώθηκαν για μια περίοδο στο ΚΔΚΕ.

Με το ξέσπασμα των Ιουλιανών, ο Πέτρουλας συμμετείχε από την πρώτη γραμ-

μή στις καθημερινές μαχητικές κινητοποιήσεις και συγκρούσεις με την αστυνομία. Το νήμα της ζωής αυτού του θαρραλέου και ανυποχώρητου αγωνιστή θα κοπεί βίαια στις 21 Ιούλη του 1965, όταν σε διαδήλωση στην συμβολή των δρόμων Σταδίου και Χρήστου Λαδά, θα χτυπηθεί στο κεφάλι από γκλομπ αστυνομικού, χάνοντας τις αισθήσεις του. Το επίσημο ανακοινωθέν που εξέδωσε η αστυνομία είναι ότι πέθανε από ασφυξία, λόγω των δακρυγόνων. Όμως, στην νεκροψία που διενήργησε η οικογένειά του, ανακαλύφθηκαν έντονες εκδορές στον λαιμό του, που δηλώνει ότι η ασφυξία δεν επήλθε από τα δακρυγόνα, αλλά από βίαιο στραγγαλισμό μέσα στην κλούβα της αστυνομίας κατά την μεταφορά του στο νοσοκομείο.

Η κυβέρνηση Νόβα και το μετεμφυλιακό κράτος προσπάθησαν να συγκαλύψουν τον θάνατό του. Επιχείρησαν να τον θάψουν το ίδιο βράδυ στο νεκροταφείο της Καισαριανής, κρυφά από την μάνα του και την οικογένειά του, και θα το είχαν κάνει εάν δεν είχε διαφωνήσει ο παπάς που έφεραν για την κηδεία. Μόνο όταν μαζεύτηκε πλήθος αγωνιστών και Λαμπράκηδων στο νεκροταφείο, η αστυνομία αναγκάστηκε να παραδώσει την σωρό του στην οικογένειά του για να τον θρηνήσει.

Ο Πέτρουλας αποτελεί ένα παράδειγμα αταλάντευτου αγωνιστή, γεγονός που αποδεικνύεται και από τις πράξεις του, αλλά και από τα ίδια του τα λόγια: «Δεν

μπορούμε... να λέμε, αυτές τις ώρες αφιερώνω στο άτομό μου, αυτές στον αγώνα. Άτομο και αγώνας έγινε αδιάσπαστη ενότητα, τόσο που αφαίρεση του αγώνα σημαίνει αφαίρεση της ζωής μας». Ο Μίκης Θεοδωράκης, την παραμονή της κηδείας του Πέτρουλα, έγραψε το ομώνυμο τραγούδι, που μέχρι σήμερα αποτελεί ώθη-ση για κάθε αγωνιστή να δεσμευτεί στην πάλη για τον Σοσιαλισμό, με τον εμβληματικό στίχο «**τα γαλάζια μάτια του μας καλούνε...**».

■ Καρβούνης Γρηγόρης

1. Αναφερόταν στο άρθρο 114 του Συντάγματος του 1952, κατά το οποίο η τήρηση του Συντάγματος βασίζεται «στον πατριωτισμό των Ελλήνων». Η χρήση του συνθήματος ταυτιζόταν με την προάσπιση των δημοκρατικών δικαιωμάτων, ιδιαίτερα μετά τις εκλογές βίας και νοθείας του 1961 απέναντι στο Παλάτι και την ΕΡΕ του Καραμανλή.
2. Η ΣΟ.ΣΥΝ. είναι η πρώτη απόπειρα συγκρότησης της «αριστερής διαφωνίας» στη μονολιθικότητα της ΕΔΑ/ΚΚΕ. Ερχόταν σε πλήρη αντίθεση με τη σταλινική γραμμή «ειρηνικού δρόμου» που υιοθέτησε το ΚΚΕ με το 8ο Συνέδριο του 1961.
3. Η κρίση του σταλινισμού θα ενταθεί από τα επαναστατικά γεγονότα σε Κίνα, Βιετνάμ, Αλγερία, τα οποία θα συμβάλλουν στην διαπαιδαγώγηση μιας νέας πρωτοπορίας της Ακρας και Επαναστατικής Αριστεράς που θα πρωτοστατήσει στο διεθνές επαναστατικό κύμα του 1965-75.
4. Η ΣΟ.ΣΥΝ., την ημέρα της κηδείας του Πέτρουλα, κυκλοφόρησε προκήρυξη που ανήγγειλε την ίδρυση της Πανσπουδαστικής Δημοκρατικής Κίνησης (ΠΑΝΔΗΚ). Η ΠΑΝΔΗΚ παρέμεινε κυρίως μια φοιτητική κίνηση, με επιρροή στις σχολές της Εμπορικής, Βιομηχανικής και της Παντείου, αλλά το ότι δεν μετεξελίχθηκε σε αυτόνομη οργάνωση την οδήγησε στη διάλυση.

Ερνέστ Μαντέλ: 30 χρόνια από τον θάνατο του μεγάλου επαναστάτη

Τριάντα χρόνια συμπληρώνονται φέτος από την ημέρα που ο Ερνέστ Μαντέλ φεύγει από τη ζωή, στις 20 Ιουλίου 1995. Μια ζωή αφιερωμένη ψυχή τε και σώματι στην υπόθεση του σοσιαλισμού και της επανάστασης, στην οικοδόμηση του παγκόσμιου επαναστατικού κόμματος και στο προχώρημα της μαρξιστικής ιδεολογίας και σκέψης.

Γεννημένος στη διάρκεια του μεσοπολέμου και μεγαλωμένος μέσα σε ένα βαθιά πολιτικοποιημένο κοινωνικό και οικογενειακό περιβάλλον, γρήγορα θα μπει στην ενεργό πολιτική ζωή της χώρας του, εντασσόμενος στο Σοσιαλιστικό Επαναστατικό Κόμμα, το βελγικό τμήμα της νεοσύστατης τότε 4ης Διεθνούς.

Η νεανική του ζωή στο κατεχόμενο από τα ναζιστικά στρατεύματα Βέλγιο ήταν πολυτάραχη και ριψοκίνδυνη, καθώς τρεις φορές θα συλληφθεί και θα σταλεί σε στρατόπεδα συγκέντρωσης και άλλες δύο θα δραπετεύσει και θα συνεχίσει την

αντιπολεμική και διεθνιστική του δράση, μοιράζοντας προκηρύξεις κατά του πολέμου, τόσο σε βέλγους εργάτες όσο και σε γερμανούς φαντάρους. Η τρίτη σύλληψή του θα τον οδηγήσει σε στρατόπεδο στη Γερμανία, όπου τον βρίσκει και το τέλος του πολέμου. Σε συνέντευξή του, αρκετά χρόνια αργότερα, θα εξομολογηθεί πως χάριξε για αυτή του την μεταγωγή στη Γερμανία, εκεί που χτυπούσε η καρδιά της ευρωπαϊκής επανάστασης.

Μετά τον πόλεμο θα ηγηθεί του βελγικού τμήματος και θα γίνει το νεότερο μέλος της Γραμματείας της 4ης Διεθνούς, σε ηλικία μόλις 23 χρονών. Έκτοτε, και για μισό αιώνα, θα παίξει καταλυτικό ρόλο, τόσο με τις σημαντικότερες επιστημονικές του συμβολές στην ανάπτυξη του μαρξισμού στην μεταπολεμική περίοδο (μια εποχή που θα την ονομάσει Ύστερο Καπιταλισμό) όσο και με την αγωνιστική του παρουσία στα σημαντικότερα κινήματα, εξεγέρσεις και επαναστάσεις του δεύτερου μισού του 20ού αιώνα.

Η μαρξιστική σκέψη και διάνοηση της εποχής του Ψυχρού Πολέμου θα οδηγηθεί στο μοιραίο λάθος να πιστέψει πως η εποχή των κρίσεων του καπιταλισμού έχει παρέλθει και θα στρέψει το θεωρητικό της έργο σε φιλοσοφικές αναζητήσεις, απομακρυνόμενη από την ουσία

και τα διδάγματα του μαρξισμού. Μέσα σε αυτήν την περίοδο άγωνων αναζητήσεων και λάθος εκτιμήσεων, ο Μαντέλ θα παρέμβει αποφασιστικά με τα έργα του για να τοποθετήσει τη συζήτηση στη σωστή βάση και να επανευθυγραμμίσει τη μαρξιστική σκέψη, εξετάζοντας τις νέες μορφές εξέλιξης του καπιταλιστικού συστήματος. Εμπλούτισε τη μαρξιστική πολιτική οικονομία με έργα όπως η «Μαρξιστική Πραγματεία της Οικονομίας» πάνω στην οποία θα βασιστεί το κολοσσιαίο έργο του «Ο Ύστερος Καπιταλισμός», που είναι μέχρι σήμερα η πληρέστερη μελέτη της εξέλιξης του μεταπολεμικού καπιταλισμού, του μακρού κύματος ανάπτυξης και του περάσματος στο μακρύ κύμα κάμψης την δεκαετία του 1970. Με αυτό το έργο καλύπτει ένα σημαντικό κενό που υπήρχε από την εποχή του Μαρξ.

Συνολικά, η θεωρητική/πολιτική του συνεισφορά θα είναι τεράστια για το παγκόσμιο εργατικό κίνημα και τους αγωνιστές του: εξέδωσε περίπου 2.000 άρθρα και 30 βιβλία σε διάφορες γλώσσες, ενώ θεωρείται δικαίως ο πληρέστερα καταρτισμένος και μεγαλύτερος θεωρητικός του μαρξισμού από την μεταπολεμική περίοδο μέχρι σήμερα.

Για τον Μαντέλ, η θεωρητική ανάλυση και η επαναστατική δράση αποτελούσαν δυο όψεις

του ίδιου νομίσματος. Έτσι το 1950 θα σταλεί από την 4η Διεθνή σε ενίσχυση της Πουγκολάβικης Επανάστασης και του νεαρού εργατικού της κράτους, που απειλούσε να συντρίψει η σταλινική γραφειοκρατία, την ίδια δεκαετία θα συμβάλει στην εκστρατεία υπεράσπισης και ενίσχυσης των αντιιμπεριαλικών επαναστάσεων στις λεγόμενες χώρες του «Τρίτου Κόσμου», από την Αλγερία έως την Κούβα. Έχοντας αρχίσει να αποκτά διεθνή φήμη ως μαρξιστής οικονομολόγος, καλείται από τον Τσε Γκεβάρα να συμμετάσχει στη συζήτηση για τη νεοσύστατη σχεδιασμένη οικονομία της επαναστατικής Κούβας.

Το 1960 διαδραματίζει αποφασιστικό ρόλο στην προετοιμασία και το ξεδίπλωμα της μεγάλης γενικής απεργίας στο Βέλγιο και για αυτήν του τη δράση δώκεται από το βελγικό αστικό κράτος. Καθώς οι επαναστατικές προοπτικές αναζωπυρώνονταν στην Ευρώπη, μετατόπισε εκεί σημαντικό μέρος της δράσης του. Συμμετέχει στα φλεγόμενα οδοφράγματα του Μάη του '68, και ταυτόχρονα προσπαθεί να βοηθήσει αυτά τα κινήματα να επιτύχουν, δίνοντας τις απαραίτητες πολιτικές κατευθύνσεις και προωθώντας την οικοδόμηση επαναστατικών κομμάτων, εθνικών τμημάτων της 4ης Διεθνούς.

Ήταν από τους πρωτεργάτες αυτής της στροφής στην οικοδόμηση της 4ης Διεθνούς, μέσα από την αυτόνομη συμμετοχή στο επαναστατικό κύμα του 1965-75, ξεπερνώντας τον «εισοδοισμό» της προηγούμενης περιόδου.

Η έλξη που άσκησε και ασκεί ο Μαντέλ στους αγωνιστές όλου του κόσμου, δεν έγκειται μόνο στην βαρύτητα του θεωρητικού του έργου ή την επαναστατική και διεθνιστική του δράση. Οφείλεται κυρίως στο γεγονός ότι όλο του το έργο διαπνέεται από έναν αγνό επαναστατικό ανθρωπισμό. Όλες του οι θεωρίες και οι μαρξιστικές αναλύσεις συνδέονται με την ταξική πάλη, τον πόνο και τα βάσανα των φτωχών αυτού του κόσμου και καταλήγουν πάντα σε ένα σχέδιο για την οριστική απελευθέρωση της εργατικής τάξης από τα δεσμά του καπιταλισμού, με την Σοσιαλιστική Επανάσταση και την οικοδόμηση του σοσιαλισμού.

Η ΟΚΔΕ καταβάλλει σημαντικές προσπάθειες για τη διάδοση του έργου του Μαντέλ στην ελληνική εργατική τάξη και στις νέες γενιές επαναστατών, τόσο μέσω των εκδόσεών μας, όσο και μέσα από πολιτικές εκδηλώσεις, όπως αυτή που διοργανώσαμε για τα 30 χρόνια από το θάνατό του (βλ. *Εργατική Πάλη Ιουνίου*).

Διαδηλώσεις και συγκρούσεις ενάντια στο αντι-μεταναστευτικό πογκρόμ Τραμπ

Στις 6 Ιούνη, ύστερα από μαζικές επιδρομές της ICE (της Υπηρεσίας Μετανάστευσης και Τελωνιακής Επιβολής), εναντίον μεταναστών στο Λος Άντζελες ξέσπασαν μεγάλες κινητοποιήσεις και συγκρούσεις τόσο με πράκτορες αυτής της υπηρεσίας όσο και με την αστυνομία. Το επίκεντρο αυτής της κοινωνικής έκρηξης ήταν το Λος Άντζελες αλλά οι κινητοποιήσεις επεκτάθηκαν σε μια σειρά Πολιτειών και μεγάλων πόλεων όπου σε μικρότερο βαθμό η ICE επιχείρησε να συλλάβει παράνομα και να απελάσει μετανάστες χωρίς αμερικάνικη υπηκοότητα. Αυτή η κοινωνική έκρηξη κορυφώθηκε με τις μεγάλες διαδηλώσεις, κατά βάση οργανωμένες από το κίνημα “No Kings” («Όχι Βασιλιάδες»), που πραγματοποιήθηκαν σε 2.000 πόλεις και κωμοπόλεις των ΗΠΑ. Αυτή η κοινωνική έκρηξη έφερε μια πρώτη νίκη, με διπλή σημασία: α) εκδηλώθηκε για πρώτη φορά μια μαζική κινηματική απάντηση στις πολιτικές του Τραμπ, και μάλιστα στην αρχή της προεδρίας του, παρ’ όλο που ο αγώνας τώρα αρχίζει και παρ’ όλο που το κίνημα υστερεί σε πολιτικές αδυναμίες που μπορούν να αποβούν μοιραίες, και β) πέτυχε να οδηγήσει σε υποχώρηση την ναζιστικής έμπνευσης Υπηρεσία Μετανάστευσης, μια προσωρινή βέβαια υποχώρηση, μια που ο Τραμπ θα επανέλθει με ακόμη πιο λυσσασμένη αποφασιστικότητα.

Ο στόχος της αντιμεταναστευτικής πολιτικής Τραμπ

Στο εξωτερικό ο στόχος της πολιτικής του Τραμπ είναι να διευκολύνει τον πλουτισμό των αμερικανών

μεγιστάνων και κυρίως να περιορίσει την άνοδο της Ρωσίας, της Κίνας και των BRICS+, συνολικά να αντιστρέψει την οικονομική και πολιτική παρακμή των ΗΠΑ, πράγμα βέβαια αδύνατο και με τεράστιο κόστος (διαρκής πολεμικές επιχειρήσεις, επιδείνωση της παγκόσμιας οικονομικής κρίσης, κ.α.). Στο εσωτερικό των ΗΠΑ η πολιτική του Τραμπ είναι η εφαρμογή μιας ακραίας νεοφιλελεύθερης πολιτικής που στοχεύει στον ασύδοτο πλουτισμό των αμερικανών μεγιστάνων (φοροαπαλλαγές, ενισχύσεις, κ.α.), όσους τουλάχιστον καταφέρει να ταΐσει, και σε μια άνευ προηγούμενου αναδιανομή του εισοδήματος και του πλούτου σε βάρος των εργαζόμενων και των φτωχών λαϊκών στρωμάτων. Με άλλα λόγια, ο στόχος του Τραμπ και του αμερικάνικου κεφαλαίου που τον υποστηρίζει αποφασιστικά και λυσσασμένα είναι να επιτύχουν μια ολοκληρωτική ήττα της αμερικάνικης εργατικής τάξης, στο μέτρο που κάτι τέτοιο είναι εφικτό. Για να πετύχουν κάτι τέτοιο δεν αρκεί να χρησιμοποιήσουν τον γιγαντιαίο κρατικό μηχανισμό (από τους δικαστές μέχρι την εθνοφρουρά, τον στρατό, την στρατιωτικοποιημένη αστυνομία και τις δεκάδες υπηρεσίες ασφαλείας) αλλά θα πρέπει να διαιρέσουν και την εργατική τάξη. Η αντιμεταναστευτική πολιτική του Τραμπ αυτόν ακριβώς τον στόχο εξυπηρετεί: να στρέψει τους μισούς εργαζόμενους (με λίγο πολύ σταθερή εργασία και μεσαίο ή υψηλό μισθό) εναντίον των πιο αδύναμων στρωμάτων των εργαζόμενων δηλαδή τους

μετανάστες (με ή χωρίς αμερικάνικη υπηκοότητα), τους επισφαλείς εργαζόμενους, ακόμη και εναντίον των πιο περιθωριακών λαϊκών στρωμάτων (των λεγόμενων «φτωχοδιάβολων»). Και εν συνεχεία βέβαια να τσακίσει και το πιο οργανωμένο και «υψηλόβαθμο» κομμάτι των εργαζόμενων.

Η Υπηρεσία Μετανάστευσης και Τελωνιακής Επιβολής (ICE) ανήκει στο οργανωτικό Υπουργείο Εσωτερικής Ασφάλειας (όπου υπάγονται όλες οι μυστικές υπηρεσίες και σώματα) και είναι μια στρατιωτικοποιημένη αστυνομία στα πρότυπα των χιτλερικών SS. Ο προϋπολογισμός και η δύναμη της ICE αναπτύσσονται τους τελευταίους μήνες με αστρονομική ταχύτητα ενώ από τον Μάη ξεκίνησαν οι επιδρομές της. Αυτές οι επιδρομές δεν είναι οι συνηθισμένες «επιχειρήσεις σκούπα» που διεξάγονταν μέχρι τώρα είτε στις ΗΠΑ είτε βέβαια και στις ευρωπαϊκές χώρες. Οι επιδρομές πραγματοποιούνται σε εργοστάσια, σε χωράφια, σε καφετέριες, σε σχολεία, κ.α. και κυρίως σε σπίτια, όπου μπαίνουν σπάζοντας την πόρτα, εντελώς παράνομα, χωρίς ένταλμα σύλληψης ή παρουσία εισαγγελέα, κ.ο.κ. Ακόμη χειρότερα, οι συλληφθέντες, πολλές φορές είτε έχουν πράσινη κάρτα είτε και αμερικάνικη υπηκοότητα, συλλαμβάνονται, ή καλύτερα απαγόνται και μεταφέρονται σε απομακρυσμένες φυλακές ή απελαύνονται ακόμη και σε φυλακές ξένων χωρών, ενώ δεν τηρείται καμία δικαστική απόφαση αναστολής της σύλληψης ακόμα κι αν

υπάρχει τέτοια μια που η ICE δεν δίνει καμία ενημέρωση στους συγγενείς. Το αποτέλεσμα είναι να απαγόνται και να απελαύνονται εργαζόμενοι που δουλεύουν ακόμη και 30 χρόνια στις ΗΠΑ, πληρώνουν φόρους και ασφαλιστικές εισφορές, τα παιδιά τους είναι αμερικάνοι υπή-

κοοι αλλά οι ίδιοι για διάφορους λόγους δεν έχουν πάρει ακόμη την αμερικάνικη υπηκοότητα.

Η κοινωνική έκρηξη

Όπως ήταν φυσικό και αναμενόμενο, απέναντι σε αυτήν την κτηνωδία άρχισαν να δημιουργούνται από τις 6 Ιούνη συγκεντρώσεις συγγενών αλλά και μιας πλειάδας πρωτοβάθμιων σωματείων, μεταναστευτικών συλλογικοτήτων, πολιτιστικών ενώσεων, πολιτικών οργανώσεων, με στόχο να αποτρέψουν τις συλλήψεις και απελάσεις ή να απελευθερώσουν τους συλληφθέντες, και σε πολλές περιπτώσεις το κατάφεραν. Ταυτόχρονα άρχισαν και οι πρώτες σκληρές συγκρούσεις με την αστυνομία.

Ήδη από την δεύτερη μέρα ο Τραμπ ξεδίπλωσε την πολιτική του, τη δημιουργία μιας στρατιωτικής «χούντας», κινητοποιώντας την Εθνοφρουρά της Καλιφόρνιας, αλλά και ένα τάγμα Πεζοναυτών. Ο κυβερνήτης της Καλιφόρνιας αλλά κι η ίδια η δήμαρχος του Λος Άντζελες, που είναι και οι δύο Δημοκρατικοί, αντέδρασαν σε αυτήν την χρησιμοποίηση του στρατού για την καταστολή των διαδηλώσεων και συγκεντρώσεων. Αλλά εντελώς υποκριτικά, κι αυτό για δύο λόγους: α) τον μεγαλύτερο αριθμό απελάσεων μεταναστών τον έχουν πραγματοποιήσει οι Δημοκρατικοί (ο Ομπάμα και ιδιαίτερα ο Μπάιντεν) και όχι ο Τραμπ στην πρώτη του θητεία, β) η δήμαρχος και ο κυβερνήτης δεν έφεραν αντίρρηση ούτε στις συλλήψεις (εκτός από τις αυθαίρετες) ούτε στην καταστολή του κινήματος αλλά μόνο στην χρησιμοποίηση του στρατού. Με άλλα λόγια ξεκαθάρισαν ότι η αστυνομία του Λος Άντζελες και γενικότερα της Καλιφόρνιας ήταν ικανή και επαρκής για να καταστείλει το κίνημα.

Οι κινητοποιήσεις και οι αντιδράσεις διήρκεσαν περίπου τρεις εβδομάδες και είναι αλήθεια ότι τους έλλειπε σε μαζικότητα το αναπλήρωνε η αποφασιστικότητα και η μαχητικότητα των αγωνιστών. Παρ’ όλα αυτά, είναι αλήθεια ότι όλες αυτές

οι κινητοποιήσεις και συγκεντρώσεις ήταν ασυντόνιστες και μπορεί ακόμη και την ίδια ώρα να καλούνταν τρεις διαφορετικές συγκεντρώσεις σε τρία διαφορετικά μέρη. Σίγουρα δεν έφτασαν τη μεγαλειώδη κοινωνική έκρηξη του 1992 αλλά μην ξεχνάμε ότι είμαστε ακόμη στην αρχή του ταξικού πολέμου. Επιπλέον, και σε αντίθεση με τα φαινόμενα των λεηλασιών από πάμπτωχους απελπισμένους που είχαμε στην γνωστή, μαζική έκρηξη του 1992, σε αυτήν την έκρηξη δεν υπήρξε σχεδόν καμία λεηλασία.

Αυτό το κίνημα κορυφώθηκε στις μαζικές διαδηλώσεις που οργάνωσε μια ομπρέλα διαφόρων οργανώσεων και συλλογικοτήτων, το “No Kings”, στις 14 Ιούνη, σε 2.000 πόλεις και με συμμετοχή 5 με 6 εκατομμυρίων διαδηλωτών. Αυτή η κοινωνική έκρηξη αλλά και αυτές οι μαζικές διαδηλώσεις έχουν ήδη φθείρει την κυβέρνηση Τραμπ, και αποσπούν ήδη ψηφοφόρους του, και αυτές οι διαδικασίες πρόκειται να επιταχυνθούν και ενισχυθούν ακόμη περισσότερο. Αυτό ήδη φαίνεται και από τις μαζικές συγκεντρώσεις που πραγματοποιεί η λεγόμενη «Αριστερά» του Δημοκρατικού κόμματος (Σάντερς, Ορτέζ, κ.α.) εδώ και δύο μήνες (φθάνουν ακόμη και τους 30.000 συγκεντρωμένους). Ωστόσο, παραμένει το αγκάθι του Δημοκρατικού κόμματος. Το αμερικάνικο εργατικό κίνημα θα πρέπει να ξεκόψει πλήρως από το Δημοκρατικό κόμμα και θα πρέπει να δημιουργηθεί μια γενιά πρωτοπόρων αγωνιστών χωρίς εκλογικές αυταπάτες και χωρίς αυταπάτες για το Δημοκρατικό κόμμα. Αυτή είναι η απαραίτητη προϋπόθεση για να μπορέσει να δημιουργηθεί ένα επαναστατικό κόμμα και μια συνδικαλιστική ενοποίηση του εργατικού κινήματος. Χωρίς αυτά είναι αδύνατο να αντιμετωπιστεί η φασιστική νεοφιλελεύθερη πολιτική του Τραμπ και της απελπισμένης και φρενιασμένης αστικής τάξης που τον στηρίζει.

■ Ηρακλής Χριστοφορίδης

